

INTERNATIONAL EDUCATIONAL FELLOWSHIP

EPISTOLELE GENERALE

Nivelul IV

Cursurile I.E.F. sunt distribuite și administrate de către Colegiul Biblic Est European

O.P. 10, C.P. 15, Oradea, Bihor
e-mail: ief@cbee.ro, eebc@rdslink.ro
web: www.cbee.ro, www.mediabcbee.ro
tel. +4 0359 410 508, +4 259 477 099
fax. + 4 0359 410 509

CUPRINS

Cap. 1 Epistola lui Iacov	.	.	.	.	5
Cap. 2 Epistolele lui Petru	.	.	.	.	15
1 Petru	.	.	.	.	15
2 Petru	.	.	.	.	29
Cap. 3 Epistolele lui Ioan	.	.	.	.	35
1 Ioan	.	.	.	.	35
2 Ioan	.	.	.	.	47
3 Ioan	.	.	.	.	51
Cap. 4 Epistola lui Iuda	.	.	.	.	55

4. O imagine vie a caracterului acelor apostăți, o deteriorare dezastruoasă a caracterului prin **NEȚINEREA CREDINȚEI**. Abandonarea credinței duce la păcate deosebit e grave, imoralitate și rușine, după cum urmează:
 - a. Pierderea principiilor morale
 - b. Gândirea coruptă
 - c. Nesocotirea stăpânirii
 - d. Batjocorirea Duhului
 - e. Lăudăroșenia
 - f. Religiozitatea prefăcută
 - g. Cântirea continuă
5. Necesitatea de a rămâne în dragoste, precum și în credință. Oamenii lui Dumnezeu trebuie să vadă că ei **SUNT PĂSTRAȚI ÎN DRAGOSTEA LUI DUMNEZEU**.
 - a. Este posibil să fi loial adevărului și totuși, să-ți lipsească dragostea.
Exemplu: biserica din Efes - „*Dar ce am eu împotriva ta este că ți-ai pierdut dragostea dintâi.*”
 - b. Partea noastră este:
 - (1) Zidirea
 - (2) Rugăciunea
 - (3) Ținerea
 - (4) Așteptarea
 - (5) Mustrarea celor ce se despart de noi
 - (6) Căutarea mântuirii
6. O doxologie frumoasă și remarcabilă.
Oamenii lui Dumnezeu vor fi păziți de orice cădere.

Lecție: Datoria noastră, în situația de apostazie, este să ținem credința și să ne păzim de cădere.

D. Informație generală:

Epistola lui Iuda este una dintre cele mai încărcate de gravitate epistole din Biblie. Ea prezintă o istorie a apostaziei începând de dinaintea creației și până la „sfârșitul tuturor lucrurilor”. Iuda ne spune despre îngerii căzuți, egoistul Cain, Israelul rebel, lacomul Balaam, despre apostazia din zilele sale, cât și despre cea din zilele noastre. Există trei judecăți asupra păcatului colectiv și trei judecăți asupra păcatului individual.

E. Cuvintele și versetul-cheie:

Cuvintele-cheie sunt: „a *ține*” și „*țineți*”.

Versetul-cheie este: „*Să luptați pentru credința care a fost dată sfinților odată pentru totdeauna.*” – 3b.

Epistola se împarte în șase părți după cum urmează:

1. Cui este scrisă: „către cei chemați și care sunt iubiți în Dumnezeu Tatăl și păstrați pentru Isus Cristos.”

a. „Păstrați” (țineți în siguranță) pentru Cristos

b. „Chemati” (prin chemare divină)

2. Scopul pentru care a fost scrisă epistola: pentru a-i îndemna pe oamenii lui Dumnezeu să lupte pentru păstrarea credinței.

a. „Mântuirea de obște” – nu înseamnă că mântuirea este ieftină sau de mică valoare, ci această este accesibilă tuturor, bogați să săraci, situați pe poziții sociale înalte sau aflați la periferia societății.

b. Dată „o dată pentru totdeauna” sfinților. Ideea de aici este că mântuirea, așa cum a fost dată, nu mai are nevoie de nimic în plus, nu mai poate fi îmbunătățită.

3. Exemplele trecute de apostazie. Cei care nu țin căile adevărului și ascultării sunt: PĂSTRAȚI PENTRU JUDECATĂ

Ca o prevenire, li se amintește binecunoscutele exemple de apostazie asupra cărora a căzut judecata severă a lui Dumnezeu, chiar în viața aceasta și care vor fi, cu siguranță, supuse judecății care va veni. Cei care „nu țin” sunt păstrați pentru judecată.

CAPITOLUL 1

EPISTOLA LUI IACOV

I. INTRODUCERE

A. Autorul:

Această epistolă este atribuită uneia din următoarele trei persoane: Iacov, cel mai în vârstă dintre fiii lui Zebedei și frate cu Ioan; Iacov, fiul lui Alfeu și alt Iacov despre care nu se cunoaște nimic.

Adevărul privind paternitatea acestei epistole nu poate fi cunoscut din conținutul ei. Tot ceea ce poate fi determinat citind-o, este că autorul ei a purtat numele lui Iacov. Acesta se recomandă ca „rob al lui Dumnezeu”. El, probabil, era evreu și susținea o astfel de identitate față de cei cărora le scria pentru a li se putea adresa cu autoritate. Era un urmaș al lui Isus (2:1-8). Totuși, Iacov, fiul lui Zebedei și al Mariei, și văr, sau, potrivit uzanței evreiești, frate al Domnului Isus, este, potrivit opiniei celor mai mulți specialiști, autorul cărții Iacov (Marcu 6:3).

B. Stilul:

Acesta se apropie de cel al lui Matei și întreaga epistolă se aseamănă mult cu Predica de pe munte. Spre exemplu: Iacov 3:2 și Matei 12:36-37; Iacov 3:11-12 și Matei 7:15-23. Nu numai că aceste exemple de asemănare există, dar învățătura întregii cărți este cea a creștinismului practic, așa cum este prezentat acesta în Predica de pe munte.

C. Informații generale:

Unii cred că această epistolă contravine doctrinei pauline a „justificării prin credință”, dar nu este adevărat. Înțeleg corect, ambele se află într-un acord perfect cum, de altfel, este cazul tuturor scrierilor inspirate.

Când Pavel a vorbit despre anumite lucruri ca fiind neesențiale, el se referea la ceremonii, zile, sărbători, etc, așa cum apar acestea în lege. Iacov vorbește despre „*ascultarea credinței*” sau creștinismul practic ca roadă a mântuirii noastre. Și Pavel și Iacov credeau că faptele sunt necesare, alături de credință (Efeseni 2:10; Iacov 2:14-16; Filimon 2:12).

Faptele legii, despre care vorbește Pavel, nu pot fi alăturate credinței despre care vorbește Iacov, dar faptele despre care vorbește Iacov **trebuie** alăturate credinței lui Pavel (anumiți oameni interpretează greșit doctrina lui Pavel, spre propria lor pierzare).

Epistola lui Iacov a fost scrisă prin anii 58-60 d. Cr. și este una din principalele scrieri ale Noului Testament.

D. Abordare:

Pentru analiza cărții este folosită metoda studiului pe capitole pentru că s-a dovedit cel mai eficient mod de studiu al acesteia.

II. IACOV 1 – „CREDINȚA LA LUCRU”

Versetul - cheie: „*Fiți împlinitori ai Cuvântului, nu numai ascultători, înșelându-vă singuri.*” (v. 22)

A. Salut

B. Încercarea credinței – 2-4

1. Produce bucurie – 2
2. Lucrează răbdare – 3
3. Lucrează desăvârșire – 4

„*Răbdarea trebuie să-și facă desăvârșit lucrarea.*” De cele mai multe ori ne gândim la răbdare ca la un act pozitiv, dar aceasta înseamnă prea puțin; răbdarea este o energie activă cu care se poate, și trebuie să se realizeze o lucrare.

CAPITOLUL 4

EPISTOLA LUI IUDA

I INTRODUCERE

A. Autorul:

Iuda, fratele lui Iacov, este autorul acestei epistole. El a fost un om simplu, dar cu un duh înfocat, plin de zel profetic; cu toate acestea, în spatele acestei austerități bătea o inimă caldă și iubitoare. De remarcat folosirea frecventă a expresiei „*preaiubiților*”.

B. Cui a fost scrisă:

Se crede că a fost scrisă prin anul 69 d.Cr., autorul referindu-se la profeția din 2 Petru, profeție care nu a fost scrisă înainte de anul 66 d.Cr. Fratele său, Iacov, fusese martirizat cu câțiva ani înainte ca el să fi scris această scrisoare.

Nu se adresează niciunei biserici sau persoane particulare. Ci tuturor bisericilor, de pretutindeni, acesta fiind și motivul pentru care este considerată „epistolă generală”.

C. De ce a fost scrisă:

În v. 3 citim că Iuda intenționa să scrie despre mântuire, dar s-a văzut silit de Duhul să-și schimbe tema. Deja biserica primară se afla în pericol datorită trădătorilor din mijlocul ei care, în mod deliberat, respingeau credința, continuând însă să rămână membri în biserică. El le scrie pentru a-i preveni și a-i pune în gardă.

Ilustrare: Este nevoie de o anumită forță pentru a sta împotriva unui vânt puternic dar pentru a înainta împotriva lui este nevoie de mai multă forță. Omul răbdării face față tuturor piedicilor zâmbind și cu o inimă plină de încredere în Dumnezeu.

C. Lipsește înțelepciunea? 5–8 (pentru a vedea la ce se referă pasajul, citește 3:17).

1. Cere de la Dumnezeu – „*Cere de la Dumnezeu, care dă.*”
 - a. Când Dumnezeu dă, nu face aceasta doar ca un act aparte. Este în natura Lui să dea.
 - b. Dă tuturor cu mână largă.
 - c. Dă fără să dojenească (nu face reproșuri, nu muștră, nu se poartă aspru). Cât de diferit față de om! Dumnezeu nu ne întreabă ce am făcut cu ceea ce ne-a dat, nu ne ceartă, ci, pur și simplu, ne dă atunci când împlinim condițiile. Dar care sunt condițiile? Să cerem? Da, dar să cerem CU CREDINȚĂ.
 - d. Să cerem cu credință (astfel, vom primi ceea ce cerem). Fără să ezităm, fără să ne îndoim. Omul înțelept nu este numai suficient de umil ca să ceară, dar are încredere totală în Cel ce dă „*daruri bune*”.

Ilustrare: Omul șovăielnic – 6-8.

- e. Răspunsul – „*ea îi va fi dată*”.

D. Creștinii sunt egali în Cristos – 9–11

1. Cel umil va fi înălțat. – 9
2. Bogatul să se smerească. – 10 (vezi și Gălăteni 3:28)

Ilustrare: Floarea

E. Ispita – 12-13

Dumnezeu nu poate fi ispitit să facă rău.

1. Cei ce vor birui ispita vor fi răsplătiți – pofta conduce la păcat. Va primi cununa vieții.
2. Dumnezeu nu ispitește pe nimeni – omul este momit de pofta proprie, păcatul odată înfăptuit, duce la moarte.

F. Dumnezeu, Cel care dă daruri bune – 17-18

1. Și-a dat propriul Fiu – Ioan 3:16.

2. Ne-a dat Duhul Sfânt.

3. Ne dă orice lucru bun.

Toate darurile sunt date necondiționat – „nu este schimbare, nici umbră de mutare” la Dumnezeu. Aici, Dumnezeu este numit Tatăl Luminilor. Este posibilă o comparație a Lui cu soarele. Dar în soare sunt anumite schimbări; soarele nu strălucește la fel pe toată suprafața pământului. În Dumnezeu nu este schimbare; El este la fel întotdeauna. „Lui Dumnezeu nu-I pare rău de darurile și de chemarea făcută.” (Romani 11:29). Când dă, Dumnezeu nu se gândește să ceară înapoi, dar dacă nu folosim darul Său ca slujitori înțelepți și credincioși, va trebui să dăm socoteală pentru el. Să nu folosim darurile pe care le-am primit de la Dumnezeu pentru a obține vreun profit sau pentru a ne înălța pe noi înșine. Există o zi a judecății când fiecare om va sta în fața lui Cristos și va da socoteală de toate darurile bune primite din mâna plină de har a lui Dumnezeu.

4. Fiul lui Dumnezeu este darul desăvârșit – „*pârğa*” celor ce au adormit.

a. Noi suntem un fel de „*roade dintâi*” ale creației Sale. Potrivit Legii levitice primul snop al recoltei era adus în Templu ca jertfă, în prima zi după Sabatul în care se sărbătorea Paștele. Recolta putea fi folosită numai după aducerea acestei jertfe. O lege asemănătoare se referea la oameni și la animale; Dumnezeu a spus că întâiul născut într-o familie și întâiul animal născut să-i fie închinat Lui. Era al Lui. Cristos a împlinit legea și Dumnezeu nu a îngăduit să vadă putrezirea, ci L-a luat la ceruri (Evrei 9:23). Prin înviere Cristos a devenit „*cea dintâi roadă*” a celor ce au adormit (1 Corinteni 15:20). Și noi suntem un fel de roade dintâi. Doar că Isus este primul, iar noi Îi urmăm. Noi nu suntem ÎNTÂIUL ROD ci UN FEL DE ÎNTÂI ROD.

(a) Îi place să aibă întâietate

(b) A respins ceea ce i-a scris Ioan

(c) Clevește pe apostoli

(d) Neospitalier

(e) Împiedică și pe alții să fie ospitalieri

(f) Pe cei ospitalieri îi dă afară din biserică.

3. Concluzie

a. Încredințarea apostolului – 12

(1) Este acest Dimitrie unul și același cu cel din Fapte 19:24?

Dacă este așa, ce mare schimbare!

(2) El avea o bună părere despre:

(a) Toți oamenii

(b) Adevăr

(c) Apostoli

(d) Alți creștini

b. EXPLICAȚIA apostolului

(1) Aici Ioan explică de ce a scris o scrisoare atât de scurtă.

(2) Apostolul apreciază prietenia.

Lecție:

1. Ospitalitatea în biserică

2. Pericolul unei conduceri autoritare în biserică

Un om numit Diotref a ajuns să țină sub control biserica într-o manieră dominantă și autoritară și nu a permis acestor evangheliști să lucreze acolo, ex comunicându-i din biserică pe cei care i-au primit cu ospitalitate. Ioan a scris bisericii în legătură cu această problemă (în una din multe epistole pierdute), dar Diotref a respins cele scrise și nu a vrut să recunoască autoritatea apostolică a lui Ioan. Acum, bătrânul apostol îi scrie generosului Gaiu spunându-i ce mult s-a bucurat auzind cum i-a primit pe frați și îndemnându-l să continue să facă la fel, în ciuda lui Diotref, promițând că se va ocupa serios de acest uzurpator când va vizita în viitor biserica.

1. Prezentare și salut (versetul-cheie – 8)

a. Apostolul IUBIRII – 1

De remarcat puternică afecțiune a apostolului. Dragostea sa era (1) curată; (2) înrădăcinată în adevăr; (3) un corespondent al adevărului.

b. RUGĂCIUNEA apostolului

- (1) Nu era o simplă dorință, ci o rugăciune
- (2) Era Gaiu bolnav?
- (3) Era sănătos la suflet.

c. BUCURIA apostolului

- (1) Adevărul era pentru Gaiu
 - (a) O putere interioară
 - (b) Drumul pe care umblă
 - (c) De remarcat motivul bucuriei lui Ioan

2. Scopul epistolei

a. Laudele și îndemnurile aduse de apostol

- (1) Prin „*frați și străini*” Ioan înțelege Neamurile și Evreii convertiți.
- (2) Este greu e precizat unde se sfârșesc laudele aduse de Ioan și unde încep îndemnurile.

b. DENUNȚAREA apostolului – 9-11

- (1) Această scrisoare s-a pierdut – 9
- (2) Diotref

G. Atitudinea credinciosului față de Cuvânt – 19-25

1. Trebuie să fim „*grabnici în ascultare, înceți la vorbire și zăbavnici la mânie*”.
2. Trebuie să abandonăm păcatul.
3. Cuvântul lui Dumnezeu trebuie primit cu blândețe.
4. Cel care împlinește Cuvântul se aseamănă omului care se privește într-o oglindă. Rezultatul este mântuirea sufletului.

H. Religia adevărată explicată – 20-27

1. Necontrolându-ne vorbirea ne înșelăm pe noi înșine și religia noastră este zadarnică.
2. Ne exprimăm religia prin faptele credinței:
 - a. Cercetând pe orfani și pe văduve în necazurile lor
 - b. Păzindu-ne neîntinați de lume

III. IACOV 2 – „CREDINȚA PRIN FAPTE”

Versetul-cheie: „După cum trupul fără duh este mort, tot așa credința fără fapte este moartă.” v. 26

A. Credința în Cristos – 1-13

1. Să nu facem deosebiri între oameni.
2. Făcând astfel, comitem păcat.
3. Vom fi judecați potrivit faptelor noastre.
 - a. Legea desăvârșită a slobozeniei – 12; Rom. 8:2
 - (1) Legea lui Moise: Cuvântul „lege” provoacă teroare în inimile noastre. Ne zbatem sub lege, sub presiunea să teribilă. Moartea este mereu în fața noastră prin această lege, arătându-ne incapacitatea noastră de a o respecta. Pavel spune că legea este moarte pentru noi pentru că ea este DUHOVNICEASCĂ, iar noi suntem PĂMÂNTEȘTI, vânduți păcatului (Rom. 7:14). Dar ea „*este împlinită în noi care trăiam nu după îndemnurile Duhului.*” (Rom. 8:3-4). Prin Duhul Său, Dumnezeu a scris legea Să în

inimile noastre și ne-a dat puterea să împlinim cerințele de neprihănire ale Legii. Prin credință.

(2) Harul: „*Harul și adevărul au venit prin Isus Cristos.*” (Ioan 1:17). Isus Cristos este modelul și El ne-a spus: „*Dacă mă iubiți, veți păzi poruncile Mele.*” Legea este mult mai imperativă decât harul fiind vestită prin trâmbițele de pe Sinai. Harul atrage după sine o mai mare responsabilitate. Legea spune „*Să nu ucizi*”. Harul spune „Cine își urăște fratele fără pricină este un ucigaș.” Legea spune: „*Să nu comiți adulter*” dar Harul spune „*Oricine privește după o femeie și o pofteste a și comis adulter cu ea în inima lui.*” Harul este mai puternic și se împotrivesc mai eficient păcatului.

(3) Care este diferența dintre lege și har? Circumstanțele în care a fost dată legea: „*Tot poporul auzea tunetele...*” (Exod 20:18-19). Acordarea harului: „Și văzând mulțimile El s-a urcat pe munte; și după ce s-a așezat ucenicii Săi s-au apropiat de El iar El a început să-i învețe spunându-le:...”.
LEGEA SPUNE: HARUL SPUNE:
Înfăptuiește și trăiește Trăiește și înfăptuiește
Condamnare Mântuire
Educație aridă, severă Cristos trăiește în mine
Teamă Speranță
Muncă Odihnă
Înfăptuiește Înfăptuit
Faptele legii Ascultarea credinței

Mântuirea noastră conduce la fapte bazate pe dragoste. Dumnezeu ne dă puterea să devenim fii ai Lui. Dacă găsești că viața de creștin cu datoriile ce le presupune este plăcut să fie trăită, ai descoperit LEGEA PERFECTĂ A LIBERTĂȚII.

B. Credința fără fapte

1. Nu poate mântui sufletul.
2. Este moartă în ea însăși.

Ilustrare: 15-16

3 IOAN

3 Ioan este adresată unui om cu numele Gaiu. Exista în Corint cineva cu acest nume (1 Corinteni 1:14; Romani 16:23) în casa căruia era o biserică. Se crede că acesta a devenit mai târziu scribul lui Ioan.

A. Tema:

Această epistolă se referă la responsabilitatea noastră personală că membri într-o biserică locală în perioadele de decădere spirituală și apostazie.

Cei trei oameni, ale căror nume apar în epistolă, reprezintă trei tipuri de caractere care pot fi întâlnite aproape în fiecare biserică.

Mai întâi este Gaiu, „*preaiubitul*”. El umbla „*în adevăr*” să-și arate dragostea pentru frați primindu-i la el cu bucurie ori de câte ori aceștia vizitau biserica. Urmează apoi Diotref, o fie ambițioasă care se comportă ca un dictator în biserică. Și, în ultimul rând, Dimitrie, un om demn, cu o bună reputație.

B. Ideea fundamentală a epistolei:

Cuvântul „*adevăr*” apare de șase ori, și exprimă ideea fundamentală a epistolei. Apostolul ne îndeamnă să folosim adevărul ca armă în lucrarea și lupta creștină și ca tovarăș al nostru. Adevărul va mărturisi atunci în favoarea noastră.

C. Informație generală:

Mulți dintre primii creștini erau chemați la o viață de evanghelism itinerant, fără a primi pentru aceasta vreo răsplată aici, pe acest pământ. În consecință, depindeau de ospitalitatea creștinilor pe care îi întâlneau în diferitele orașe și sate prin care treceau.

C. Arată-ți credința prin fapte – 21-24

1. Credința este desăvârșită prin fapte.
 - a. Avraam
 - b. Rahav

D. Concluzie (vezi versetul-cheie) v. 26

IV. IACOV 3 – „LIMBA”

Versetul-cheie: „Dacă nu greșește cineva în vorbire este un om desăvârșit...”.

A. Creștinii sunt sfătuiți să nu se comporte aspru sau arogant cu nimeni.

1. „Să nu fim mulți învățători.”
 - a. Vom avea parte de o judecată mai aspră. Motivul îl găsim în versetul 2. Este nevoie de călăuzire.
 - b. Trebuie să învățăm autocontrolul; aceasta se face prin controlarea limbii:
 - (1) Limba este asemănată cu frâul cailor sau cârma corăbiilor.
 - (2) Caracteristicile limbii: este un foc, o lume de nelegiuiri, întinează tot trupul, este plină de o otravă de moarte.
 - c. Limba este un izvor – folosită pentru binecuvântare și blestem – 9-12

Din același izvor nu poate ieși și apă dulce și apă sărată. „*După roade îi veți cunoaște*” (Matei 7:16). Dacă un om blesteamă și binecuvântează, blestemul este vocea adevărată, binecuvântarea fiind vorbă în vânt. Blestemul înfășoară binecuvântarea. „*Din prisosul inimii vorbește gura*” (Luca 6:43-46).

B. În concluzie: vorbirea bună în contrast cu cea rea

VORBIREA BUNĂ

Curată
Aduce împăcare

VORBIREA REA

Invidie amară
Ceartă

Binevoitoare
Ușor de înduplecat
Plină de milă
Roade bune
Fără ipocrizie

Neînțelegere
Fapte rele
Firească
Senzuală
Diabolică

V. IACOV 4 – „MUSTRARE PENTRU PĂCAT (POFTĂ)” (IACOV 1:14-15).

Versetul-cheie: „Deci, cine știe să facă bine și nu face, săvârșește un păcat!” v. 17

A. Roadele poftei

1. Ucideri, pizmă
2. Lupte, certuri
3. Egoism

Rezultat: Rugăciuni neascultate, înfrângere

B. Atitudinea lui Dumnezeu față de păcat

1. Denunță adulterul și pe cei care îl practică.
2. Numește păcatul „prietenie cu lumea”.
3. Cei care păcătuiesc sunt dușmani ai lui Dumnezeu.

Întrebarea: „*Credeți că degeaba vorbește Scriptura? Duhul pe care L-a pus Dumnezeu să locuiască în noi ne vrea cu gelozie pentru Sine.*”

C. Harul lui Dumnezeu

1. Harul ajunge la cei umili – 6,10.
 - a. Trebuie să aducă roade de pocăință. (Matei 3:9-10).
 - (1) Supuneți-vă unii altora.
 - (2) Împotriviți-vă diavolului.
 - (3) Apropiați-vă.
 - (4) Spălați-vă mâinile.
 - (5) Curățiți-vă mâinile.
 - (6) Plângeți. (Matei 5:4)

D. Păcatul trebuie abandonat – 11-13.

1. Nu mai criticați și nu mai condamnați pe nimeni.

2. Oricine rămâne în învățătura lui Cristos are pe Tatăl și pe Fiul.

H. Credincioșii să nu-i primească pe învățătorii mincinoși.

1. „Să nu-i primiți în casele voastre.”

2. „Să nu le spuneți „Bun venit”. Căci cine le spune „Bun venit” se face părtaș la faptele lor rele.”

I. Dorința de a le mai scrie – 12, 13

Dumnezeu să ne ajute să parcurgem cu răbdare drumul care ne stă înaintea.

2. Răsplata credincioșiei prezbiterului

„M-am bucurat foarte mult când am aflat pe unii din copiii tăi umblând în adevăr...”

E. Porunca de a ne iubi unii pe alții

1. „Aceasta este dragostea: să trăim după porunca Lui.”

2. „Aceasta este poruncă: să umblăm în dragoste.”

F. Prevenirea cu privire la apostazie – 7, 11

1. Mulți amăgitori – nu mărturisesc că Isus Cristos vine în trup.

2. Prevenirea – „Păziți-vă.” – Evrei 3:12-14

a. „Să nu pierdeți rodul muncii voastre”

b. „Să primiți răsplata deplină”

„Păstrează ce ai ca nimeni să nu-ți ia cununa.” (Apocalipsa 3:11)

G. Învățătura lui Cristos – Lucrul esențial – 9

Ce este învățătura lui Cristos? Evreii au strigat: „Ce este această NOUĂ învățătură?” Matei spune: „Erau uimiți de învățătura Sa”; El îi învăța nu cum îi învățau cărturarii ci ca unul care avea putere. Cuvintele Lui îi deranjau.

În Predica de pe Munte, Isus le spune: „Dacă neprihănirea voastră nu va întrece neprihănirea cărturarilor și a fariseilor, cu niciun chip nu veți intra în Împărăția cerurilor.” (Matei 5:20). „Ați auzit ce s-a spus:” să nu ucizi”. Dar Eu vă spun că și cine se mânie pe fratele său va cădea sub pedeapsa judecării.” „Ați auzit că s-a spus: „Să iubești pe aproapele tău și să urăști pe dușmanul tău”. Dar Eu vă spun: Iubiți pe vrășmașii voștri, binecuvântați pe cei ce vă blăstămă, faceți bine celor ce vă urăsc, și rugați-vă pentru cei ce vă asupresc și vă prigonesc CA SĂ FIȚI AI TATĂLUI VOSTRU CARE ESTE ÎN CERURI” (Matei 5:43-45). Dacă rămânem în învățătura Sa, vom păzi poruncile Sale nu pentru că acestea sunt scrise undeva, ci pentru că Duhul ne va determina să le păzim.

1. „Oricine o ia înaintea... n-are pe Dumnezeu.”

2. Nu mai râvniți lucrurile lumești.

3. Condiționați totul de voia lui Dumnezeu.

Concluzie: „Deci, cine știe să facă bine și nu face, săvârșește un păcat!” v. 17

VI. IACOV 5 – MESAJUL LUI DUMNEZEU CU PRIVIRE LA „ZIUA DE PE URMĂ” ÎN PERSPECTIVA APROPIATEI SALE VENIRI

Versetul-cheie: „Fiți și voi îndelung răbdători, întăriți-vă mâinile, căci venirea Domnului este aproape.” v.8

A. Cei bogați sunt muștrați pentru asuprire și nedreptate.

1. Strângerea de comori – 3

2. Asuprirea sărmanilor – 4

3. Trăirea în plăceri – 5

4. Persecutarea celui neprihănit (copilul lui Dumnezeu) – 6

B. Apropiata venire a Domnului

1. Creștinii sunt îndemnați să fie răbdători.

2. Există un timp pentru fiecare lucru.

3. Venirea Domnului este aproape.

4. Creștinii sunt îndemnați să nu murmure, să nu se plângă, și să nu caute greșeli. Jurământul (sau profanarea numelui lui Dumnezeu) vezi Matei 5:33-37; 23:16-22

5. Proorocii sunt pentru noi exemple în ce privește suferința și răbdarea.

C. Disponibilitățile lui Dumnezeu pentru copiii Săi – 13-14

1. Dacă cineva e în suferință, să se roage.

2. Dacă e vesel, să cânte.

3. Dacă e bolnav, să cheme pe prezbiterii bisericii.

Mărturisirea greșelilor.

Rezultat: Rugăciunea făcută cu credință va duce la vindecarea bolnavului. – 15-16

D. Disponibilitățile lui Dumnezeu pentru cei care au alunecat de pe calea adevărată. – 19-20

1. Dacă unul s-a rătăcit de la adevăr și îl întoarce pe altul,
 - a. Va mântui un suflet de la moarte.
 - b. Va acoperi o mulțime de păcate.

2 IOAN

A. Tema:

2 Ioan cuprinde coordonatele generale ale trăirii credinciosului în situația în care „*în lume s-au răspândit mulți amăgitori.*”

B. Cui a fost scrisă:

Cuvintele „aleasă Doamnă” din 2 Ioan se referă ori la o familie, ori la o biserică.

C. Expresii cheie:

Expresia cheie este „*adevărul*”.

Cuvântul „*adevăr*” apare de cinci ori; „*dragoste*” de patru ori; „*poruncă*” de patru ori; „*umblare*” de trei ori: umblare în dragoste, umblare în adevăr, umblare în ascultare. Acestea sunt trei definiții ale vieții creștine.

D. Salutul

„*Presbiterul către aleasa Doamnă și către copiii ei, pe care-i iubesc în adevăr – și nu numai eu ci toți cei ce cunosc adevărul...*”

1. Presbiterul – un luptător credincios pentru adevăr.

Isus a spus: „*Eu sunt calea, adevărul și viața.*” Și tot El a spus: „*Veți cunoaște adevărul și adevărul vă va face slobozi*” (1 Ioan 14:6).

„*Pentru adevărul acesta care rămâne în noi și care va fi cu noi în veac.*”

Ioan era înaintat în vârstă când a scris aceste cuvinte. L-a iubit pe Isus nu numai în tinerețe, când Îi era ucenic, ci și acum, la bătrânețe, rămânând un luptător credincios pentru credință până la moarte. Promisiunea lui Dumnezeu privind viața veșnică este pentru cei care rămân „*credincioși până la moarte*” (Apocalipsa 2:10) și „*rabdă până la sfârșit*”.

CAPITOLUL 2

EPISTOLELE LUI PETRU

1 PETRU

I. INTRODUCERE

A. Despre autor:

Simon Petru era un pescar din Galileea, fiul lui Iona, fratele lui Andrei (care l-a adus la Cristos) și tovarăș de lucru cu fiii lui Zebedei. Era un ucenic al lui Ioan Botezătorul, care l-a îndreptat spre Cristos, Mielul lui Dumnezeu. El a devenit un ucenic al lui Cristos și unul din cei trei membri ai cercului intim al Lui.

Întotdeauna impetuos și sincer, Petru a fost cel care a făcut cunoscută mărturie asupra lui Cristos, de la Cezarea Filipi; el a ieșit din barcă și a pășit pe apă; el a pretins că niciodată nu se va lepăda de Mântuitorul și tot el a fost cel care a negat de trei ori că Îl cunoaște; el a plâns cu amar moartea Mântuitorului și el, împreună cu Ioan, a fost printre primii care au ajuns la mormânt. Ioan s-a oprit în fața mormântului, dar Petru a pășit înăuntru. El a fost printre primii căroră Isus li s-a arătat. El a înființat prima biserică sau, cel puțin, a ținut prima predică în fața a 3000 de suflete care s-au adăugat bisericii. El a deținut autoritatea principală printre ucenici timp de mai mulți ani. A avut o soție care l-a însoțit în călătoriile sale (1 Corinteni 9:5).

Pe măsura trecerii anilor, numele lui Petru este menționat tot mai rar. Pavel l-a întâlnit în Iudeea. După aceea, epistolele sale nu ne mai dau

nici un indiciu asupra activității sale. „Apostolul tăierii împrejur” a avut o moarte de martir (Ioan 21:18).

B. Epistola:

Epistola este adresată „străinilor” care trăiau împrăștiați în cele cinci provincii ale Imperiului Roman, provincii evanghelizate de Pavel. Termenul de „împrăștiați” se aplică evreilor care trăiau în afara Iudeii dar, în general, se folosește pentru a-i desemna pe cei aleși. Petru afirmă clar în epistolă că aceasta nu este adresată numai evreilor, ci și bisericii, „Taina lui Dumnezeu” (aceasta înseamnă că Evreii și Neamurile erau cu toții părtași la moștenire – un trup) Efeseni 3:3-7.

C. Tema:

Epistola este plină de cuvinte de mângâiere pentru cei aflați în mijlocul suferințelor și persecuției. Petru însuși se afla în așteptarea morții (2 Petru 1:14).

D. Perioada când a fost scrisă:

Epistolă a fost scrisă între anii 60-65 d. Cr.

E. Locul unde a fost scrisă:

Babilon, orașul a cărui bogăție și glorie au stârnit în veacurile trecute invidia națiunilor, sau Roma, pentru care se folosea în acea perioadă și numele de Babilon.

F. Metoda de studiu:

Datorită generalității cărții credem că metoda studiului pe capitole este cea mai eficientă.

II. 1 PETRU 1 – „EVANGHELIZAREA, CA PRIM SCOP FIXAT DE DUMNEZEU”.

A. Salutul

1. Petru – un apostol al lui Isus Cristos.
2. Străinilor (aleși care trăiesc împrăștiați)

2 ȘI 3 IOAN

INTRODUCERE

Cea de-a II-a și a III-a epistolă ale lui Ioan sunt cele mai scurte scrieri ale Bibliei, având însă o învățătură de mare valoare. Ele ne învață ce atitudine să luăm față de învățătorii mincinoși. Ne învață să-i iubim și să-i respectăm pe oamenii care se jertfesc pentru cauza lui Cristos. Îi mulțumim lui Dumnezeu că aceste două epistole nu s-au pierdut și au ajuns la noi. Holtzmann le numește „Epistole gemene”. Ele au aceleași caracteristici generale.

A. Perioada când au fost scrise:

Aceste două epistole se crede că au fost scrise în timpul misiunii apostolului Ioan în Asia Mică, probabil înainte de anul 90 d.Cr.

B. Autor:

Opinia care a prevalat din cele mai vechi timpuri a fost că toate epistolele ionice au fost scrise de către apostolul Ioan. Slamond spune: „Atât sunt de asemănătoare că gen încât de-a lungul secolelor, opinia majoritară, dacă nu absolut universală, a fost că aceeași minte le-a conceput și aceeași mână le-a scris.”

- e. Mărturia lui Isus Cristos și a Sfintei Treimi – 6, 7, 9, 10, 11
 - f. Mărturia noastră înșine
 - g. Mărturia Cuvântului scris – 10, 11
 - 2. Încrederea noastră
 - a. Cel ce are pe Fiul are viața – 12
 - b. „*V-am scris aceste lucruri ca să știți*” – 13
 - c. Siguranța răspunsului la rugăciune
 - (1) Să cerem după voia Sa – 14
 - (2) Răspunsul la credință – 15
 - 3. Cele două feluri de păcate
 - a. Păcat care nu duce la moarte – 16, 17

Datoria noastră de a ne ruga pentru păcătoși – 16

Isus s-a adresat ucenicilor Săi în Ioan 20:21-23 spunându-le:

„... *Pace vouă! Cum M-a trimis pe Mie Tatăl așa vă trimit și Eu pe voi. După aceste vorbe a suflat peste ei și le-a zis: „Luați Duh Sfânt!” Celor ce le veți ierta păcatele, vor fi iertate; și celor ce le veți ține, vor fi ținute.*”

Și în rugăciunea „Tatăl nostru”, Isus ne învață să ne rugăm: „Și ne iartă nouă greșelile noastre precum și noi iertăm greșiților noștri” (Luca 11:4-9). Iar în Marcu 11:25: „Și când stați în picioare de vă rugați, **să iertați** orice aveți împotriva cuiva, pentru ca și Tatăl vostru care este în ceruri să vă ierte greșelile voastre. Dar dacă nu iertați, **nici Tatăl vostru** care este în ceruri **nu vă va ierta greșelile voastre.**”

Dacă **neglijăm** să ne rugăm, păcătoșii se vor pierde; dacă **refuzăm** să iertăm, NOI NE VOM PIERDE!

 - b. Păcatul care duce la moarte

Să nu ne rugăm pentru

 - (1) păcatul împotriva Duhului Sfânt (Matei 12:31-32)
 - (2) Apostazie (Evrei 6:6) - 4. Mângâierea noastră – 18-20
 - 5. Prevenire – 21
- „*Copilașilor, păziți-vă de idoli. Amin.*”

- Unii comentatori spun că Petru se adresează aici numai evreilor împrăștiați printre neamuri, dar din Epistolă reiese clar că și neamurilor le este adresat acest salut; contextul revelează acest adevăr. Mai există un alt gând important în acest aspect: noi suntem cu toții împrăștiați în această lume; suntem străini și călători, având cetățenia în cer. Acest gând își găsește suport în 1 Petru 1:17 și, de asemenea, în traducerea Weymouth a Noului Testament: *”Oamenilor lui Dumnezeu aflați pentru un anumit timp pe pământ care trăiesc în Pontus, Galatia, Capadocia, Asia și Bitinia.”*
3. Alegerea (a alege sau a fi ales)
- Alegerea este actul suveran al lui Dumnezeu. Dumnezeu alege anumite persoane pentru lucrări distincte. Această alegere este făcută potrivit voinței (Ioan 5:16) și previziunii Sale (1 Tesaloniceni 2:13-14; Romani 3, 8:28-34; Romani 9:18-23; Ioan 6:64-65). Alegerea se bazează întotdeauna pe previziune și se face prin sfințirea duhului în ascultare și prin stropirea cu sângele lui Isus Cristos.
4. Sfințirea duhului
- Nimeni nu poate fi ales de Dumnezeu dacă nu are un duh sfințit prin ascultare: *”Să ascultați întotdeauna de Evanghelie.”*
- Sfințirea este lucrarea Sfintei Treimi:
- Dumnezeu este autorul.
 - Cristos este puterea.
 - Duhul Sfânt este administratorul
- Sfințirea este:
- Instantanee - prin sânge – Evrei 10:10; 1 Ioan 1:7
 - Prin Duh – 1 Petru 1:2; 2 Tesaloniceni 2:13-14
 - Prin Cuvânt – Ioan 17:17
 - Desăvârșită – la a doua venire
 - Prin apariția Sa – 1 Ioan 3:2
- Sfințirea prin sânge este deseori confundată cu sfințirea prin Duh. Sfințirea prin sânge este realizată prin jertfa lui Cristos. Sfințirea prin Duh este realizată prin răscumpărarea sau prin

mijlocirea lui Cristos. Analogiile ce urmează vor clarifica această diferență:

SÂNGE DUH

Suntem absolviți de vină.

Ne scoate de sub

Puterea păcatului.

Suntem socotiți neprihăniți.

Ne îndreptățește.

Cristos a făcut ceea ce

Duhul Sfânt „face”

(lucrează) în noi.

Trebuia să facem noi.

A devenit eficientă în urma analizei

Suntem chemați la o

nouă viziune,

Ce am făcut-o vieții noastre.

Experimentând tot mai

mult apropierea de Dumnezeu

Sfințirea adevărată poate fi realizată numai prin acțiunea Duhului care lucrează prin Cuvânt. Fiecare experiență creștină trebuie să fie roada supunerii față de puterea de sfințire a Cuvântului lui Dumnezeu. Sfințirea noastră este proporțională adevărului primit și aplicat prin puterea Duhului Sfânt.

5. Stropirea cu sângele lui Isus Cristos – Evrei 9:14; 10-22

B. O nădejde vie în Cristos

1. Pentru cei care sunt păziți de puterea lui Dumnezeu – 1:5
Traducerea literală a v. 5 este: „*pentru cei care sunt sub garda puterii lui Dumnezeu*”. În 1 Corinteni 1:24 citim că Cristos este „Puterea lui Dumnezeu”. Înlocuind cuvintele „Puterea lui Dumnezeu” prin „Cristos”, va rezulta expresia „*care sunt păziți în Cristos*”. Aceasta arată siguranța noastră în EL și este conform Scripturii: „*Viața noastră este ascunsă cu Cristos în Dumnezeu*” (Coloseni 3:3). El are grijă de noi ca de lumina ochilor Lui (Zaharia 2:8). „*Căci dacă este cineva în Cristos este o făptură nouă*” (2 Corinteni 5:17).

de Acesta. „*Îmbrăcați-vă cu toată armătura lui Dumnezeu, ca să puteți ține piept împotriva uneltirilor diavolului*” (Efeseni 6:11).

2. Duhul lui Anticrist

- a. Nu mărturisește că Isus a venit în trup.
- b. Vorbesc ca din lume – „*lumea îi ascultă*”.
- c. Nu-i ascultă pe credincioși.
- d. Nu iubesc.
- e. Se tem – frica are cu ea pedeapsa.
- f. Își urăsc frații – sunt niște mincinoși.

3. Duhul lui Dumnezeu

- a. Orice duh care mărturisește că Isus Cristos a venit în trup.
- b. Biruința (Cristos în voi).
- c. Cine are Duhului lui Dumnezeu ne ascultă.
- d. Oricine iubește este din Dumnezeu.
- e. Duhul Său.
- f. Rămânerea în dragoste.

(1) Pentru a mărturisi

(2) Pentru a avea deplină încredere în ziua judecății.

g. Nu există frică – dragostea desăvârșită îndepărtează frica.

4. Dragostea este adevăratul test.

Apostolul Ioan în tot ceea ce spune este foarte explicit și categoric.

„*Dacă zice cineva: „Eu iubesc pe Dumnezeu” și urăște pe fratele său ESTE UN MINCINOS.*” Cel ce nu recunoaște că Isus este Cristosul, este un mincinos.

VI. 1 IOAN 5 – „MĂRTURIA MÂNTUIRII”

Versetul-cheie: „*V-am scris aceste lucruri ca să știți că voi care credeți în Numele Fiului lui Dumnezeu aveți viața veșnică.*”

1. Siguranța noastră – „Prin aceasta NOI CUNOAȘTEM.”

- a. Mărturia credinței – 1, 4, 5
- b. Mărturia dragostei – 2
- c. Mărturia ascultării – 2, 3
- d. Mărturia Duhului, apei, sângelui – 6, 8

câte ori inima ne va condamna; pentru că Dumnezeuul nostru este mai mare decât inima noastră și El cunoaște totul. Dacă inima noastră nu ne condamnă, preaiubiților, atunci ne putem apropia cu încredere de Dumnezeu și vom primi de la El ce vom cere pentru că ASCULTĂM poruncile Lui și facem ceea ce este plăcut în fața Lui” (1 Ioan 3:18-22).

Aceasta confirmă afirmația lui Iacov: „*Credința fără fapte este moartă.*” Ne dovedim credința prin faptele credinței. Dacă nu avem aceste fapte ale credinței **suntem fără dragoste și nu aparținem lui Dumnezeu** – 1 Corinteni 12:1-13.

Să nu ne înșelăm singuri.

4. Răsplata ascultării – 22-24

- Orice cerem primim pentru că ascultăm poruncile Lui.
- Rămânem în El.
- Mărturia Duhului.

V. 1 IOAN 4 – „DUHUL LUI DUMNEZEU ȘI DUHUL LUI ANTICRIST”

Versetul-cheie: „*Cine nu iubește n-a cunoscut pe Dumnezeu; pentru că Dumnezeu este dragoste.*” 1 Ioan 4:8.

1. „*Cercetați duhurile*” – „*Să nu dați crezare oricărui duh.*”

Ce înseamnă aceasta? În perioada apostolică existau diferite daruri ale Duhului, ca de exemplu „deosebirea duhurilor” (1 Corinteni 12:7-11). Existau, de asemenea, false pretenții de posedare a acestor daruri. Ioan afirmă că testarea autenticității acestor daruri se face prin analizarea mesajului transmis; adică prin ele trebuie să se mărturisească faptul că Isus Cristos a venit ÎN TRUP. Aceste daruri speciale ale Duhului sunt astăzi pentru noi. Pavel spune „*răvniți să aveți darurile duhovnicești*”. Mulți dintre lucrătorii sinceri ai lui Dumnezeu nu au succes în ceea ce fac pentru că le lipsește o viziune clară asupra manifestării darurilor spirituale. Este important pentru noi să-L cunoaștem pe Dumnezeu, să cunoaștem Cuvântul Lui și să fim umpluți

Aceasta, deci, este o nădejde vie pentru că noi suntem păziți în Isus Cristos. Pentru că El trăiește, trăim și noi. Nădejdea noastră vie, spune Petru, se bazează pe înviere:

„*Și dacă n-a înviat Cristos, atunci propovăduirea noastră este zadarnică și zadarnică este și credința noastră... Dar acum Cristos a înviat din morți*” (1 Corinteni 15:12-21).

2. Încercarea credinței – 6-7

Credința noastră trece acum prin diferite încercări (Iacov 1:2; 1 Petru 1:6).

a. Un paradox

„*Vă bucurați mult măcar că acum sunteți întristați*”. **Cum poate fi aceasta posibil?** Noi trebuie să ne bucurăm totdeauna în Domnul. Poate exista o pictură în care să nu apară umbra? NU! Fără umbră nu se poate picta, numai mângăli.

Pentru un creștin întristarea este scurtă în timp ce pentru un păcătos bucuria este scurtă.

b. De ce este încercată credința?

De ce să nu fie decât dragoste, pace și bucurie în viața creștinului? Credința este rădăcina. Dacă nu avem credință, nu vom avea dragoste, pace și bucurie.

3. Bucuria credinței -8- „*pe care voi Îl iubiți fără să-L fi văzut*”.

Deși cu ochii naturali nu L-am văzut niciodată pe Isus, prin nașterea din nou ne aflăm în prezența Sa și privind cu ochii credinței slava Sa suntem transformați. „*Noi toți privim cu fața descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului și suntem schimbați în același chip cu al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului*” 2 Corinteni 3:18.

„*în El*”... Citirea corectă: „*în și spre EL*”, arătând direcția credinței noastre. Această direcție este spre Dumnezeu. Ne bucurăm pentru că suntem născuți din nou în Cristos.

Pentru o nădejde vie	.	.	Înviere
Pentru o bogăție nouă	.	.	Moștenire
Printr-o nouă siguranță	.	.	Păziți de puterea Sa

4. Sfârșitul credinței – 9
- a. Mântuirea sufletelor noastre
- Principalul motiv al bucuriei noastre, până când ne va fi descoperită bucuria cerurilor, este că „sfârșitul” credinței noastre va însemna mântuirea sufletelor noastre.

C. Măreța mântuire

1. Anticipare – 10 – 12
- a. Prorocii căutau cu stăruință să înțeleagă:
- (1) Suferințele lui Cristos
 - (2) Slava de care acestea aveau să fie urmate
- b. Îngerii doresc „să privească în”. „Să privească în” înseamnă să se aplece ca și cum ar vrea să vadă ce este sub un pat sau sub un alt obiect și pentru aceasta trebuie să se aplece peste o anumită margine.
2. Declarație
- Răscumpărarea noastră:
- (1) Cu sângele scump
 - (2) Al Mielului hotărât dinainte
 - (3) Și arătat acum
 - (4) Tuturor celor care cred.
3. Pregătire
- a. „Fiți sfinți.” (Evrei 12:14)
- (1) Nu vă potriviți poftelor pe care le aveți altădată.
 - (2) Fiți sfinți în toată puterea voastră
 - (3) Pentru că Dumnezeu este sfânt,
 - (4) Pentru că vom fi judecați.
- b. Sfințirea dobândită prin ascultarea de adevăr
- (1) Isus a spus „Eu sunt Calea, Adevărul și Viața”.
 - (2) „Dacă mă iubiți, veți păzi poruncile Mele.”
 - (3) „Iată porunca ce v-o dau: să vă iubiți unul pe altul.”
 - (4) În v. 22 li se spune creștinilor să se iubească „cu căldură” unii pe alții, din toată inima. Cuvântul lui Dumnezeu ne

3. „Cel care păcătuiește ESTE DE LA DIABOLUL.”
4. „Oricine nu face neprihănirea NU ESTE DE LA DUMNEZEU și nici cel care nu-l iubește pe fratele său”. Câteva afirmații foarte importante aici: în 1 Ioan 1:8-10 autorul spune: „Dacă zicem că nu avem păcat ne înșelăm singuri” și „Dacă zicem că n-am păcătuit, Îl facem mincinos pe Dumnezeu”. Cum pot fi explicate aceste afirmații? În primul rând, există o diferență între păcatele comise voit și cele comise din slăbiciune sau greșeală. Omul nenăscut din nou păcătuiește pentru că este în firea lui să păcătuiască, este modul său de viață. Omul născut din nou poate păcătui, dar Duhul lui Dumnezeu îl îndeamnă să se căiască și să se întoarcă de la calea cea rea. El nu poate rămâne într-o stare păcătoasă și îi cere lui Dumnezeu să îl ierte.

D. Cristos a venit SĂ ÎNDEPĂRTEZE păcatele noastre – 5-8

– Pentru a distruge lucrările diavolului

E. Aritudinea noastră unul față de celălalt

1. Trebuie să ne iubim unul pe celălalt – nu cum a făcut Cain – 11-12
- a. O dovadă că suntem mântuiți
- b. „Oricine urăște pe fratele său este un ucigaș.”
2. Și noi trebuie să ne dăm viața pentru frați – 16
- Cine este bogat trebuie să-și ajute fratele care se află în nevoie – 17 (Iacov 2:15-17).
3. Să nu iubim cu vorba, ci cu FAPTA, în ADEVĂR.
- O dovadă a dragostei noastre – 19-21
- „Prin aceasta vom cunoaște că suntem în adevăr și ne vom liniști inimile înaintea Lui de orice am fi osândiți în inimile noastre; căci Dumnezeu este mai mare decât inima noastră și cunoaște toate lucrurile.”
- Moffat traduce în felul următor acest pasaj:
- „Prea iubiților noi nu iubim cu cuvântul, ci cu fapta. Astfel vom fi siguri că suntem în adevăr și ne vom justifica în fața Lui ori de

1. Au ieșit din mijlocul nostru.
2. Dovada apostaziei lor
3. Nu-L recunosc pe Cristos – mincinoși.

C. Credincioșii au primit ungerea de la Dumnezeu.

1. Cunoscut toate lucrurile.
2. Trebuie să rămână în credință.
3. Făgăduința – viața eternă
- încrederea în revenirea Sa

D. Concluzie: „Dacă știți că El este neprihănit, să știți și că oricine trăiește în neprihănire este născut din El.”

IV. 1 IOAN 3 – „PROBAREA CALITĂȚII NOASTRE DE FII”

Versetul-cheie: „Noi știm că am trecut din moarte la viață, pentru că iubim pe frați. Cine nu iubește pe fratele său, rămâne în moarte.”

A. Declararea calității noastre de fii

1. Pentru că Dumnezeu ne-a arătat dragoste.
2. Lumea nu ne cunoaște – pentru că nu L-a cunoscut nici pe El.
3. ACUM (în prezent) noi suntem fii ai lui Dumnezeu.
4. Vom fi ca El – când va apărea.

B. Dovada calității noastre de fii – 3-10

1. „Oricine are nădejdea aceasta SE CURĂȚEȘTE.”
2. „Oricine rămâne în El NU PĂCĂTUIEȘTE.”
3. „Cine trăiește în neprihănire ESTE neprihănit.”
4. „Oricine este născut din Dumnezeu NU FACE PĂCAT pentru că sămânța Lui rămâne în El.”
5. „El NU POATE PĂCĂTUI.”

C. Dovada calității de fiu al lui Satan (Ioan 8:44)

1. „Oricine păcătuiește incalcă legea.”
2. „Oricine păcătuiește NU L-A VĂZUT PE EL și nici nu L-a cunoscut.”

spune să ne iubim unii pe alții *”cu căldură”*. Deseori, în anumite grupări, în care nu este prezentă dragostea sinceră a lui Dumnezeu, se strecoară diavolul și, ca urmare, harul lui Dumnezeu se transformă în lascivitate care conduce la desfrâu. Aceasta este un lucru scârbos în fața lui Dumnezeu; este senzualism, fără trăire duhovnicească. Dragostea noastră creștină nu trebuie să ne aducă în ipostaza de a păcătui. **Bărbații să se roage cu bărbații și femeile cu femeile.**

„Căldura” noastră în dragoste trebuie să izvorască dintr-o „inimă curată” – 22.

4. Încununarea – 13

La revelarea lui Isus Cristos mântuirea noastră va fi desăvârșită. „Mântuirea” este un lucru atotcuprinzător incluzând răscumpărare, sfințire și slăvire.

(1) Harul va fi adus.

(2) Cei care sunt născuți din nou prin Cuvânt „vor rămâne în veac”. Pavel spune: „... fiindcă ați fost născuți din nou nu dintr-o sămânță care poate putrezi, ci dintr-una care nu poate putrezi, prin Cuvântul lui Dumnezeu, care este viu și care rămâne în veac”. Aceasta poate constitui un răspuns pentru înfrustarea și încercările despre care se vorbește în v. 6.

III. 1 PETRU 2 - „TEMPLUL FĂCUT DIN PIETRE VII”

A. Laptele curat al Cuvântului

1. „Dar...”

Acest „dar” din v. 1 este elementul introductiv al concluziei la ceea ce a fost afirmat în 1:25: „Cuvântului Domnului rămâne în veac.” De aceea, doriți laptele curat al Cuvântului.

2. „Lepădați”

Petru menționează câteva lucruri care trebuie lepădate pentru a putea crește. Autorul „Evreilor” se referă la aceleași lucruri (12:1).

Noi participăm la o întrecere și trebuie să ne debarasăm de orice ne împiedică la această întrecere.

3. "Laptele curat al Cuvântului"

Pentru copiii nou-născuți:

Un nou convertit trebuie să învețe lucrurile de bază. Nu putem aștepta ca un copil să mănânce ceea ce mănâncă un adult. Tot așa, nu putem aștepta ca un creștin convertit de curând să-și asume o anume responsabilitate. Acest creștin trebuie să primească mai întâi adevărurile fundamentale elementare. Scriptura folosește expresia „*laptele Cuvântului*” pentru a denumi felul de mâncare al noului născut în Cristos.

B. Ce este „laptele Cuvântului”? Evrei 5:11-14

Aici, autorul Evreilor îi ceartă pe cei care nu au crescut ci se hrănesc încă cu învățăturile de început, laptele Cuvântului. El spune că aceștia au nevoie de cineva care să-i învețe iarăși „*cele dintâi adevăruri*”, apoi, în Evrei 6:1-3, ne spune care sun aceste „*adevăruri dintâi*” sau, cu alte cuvinte, ce este „*laptele Cuvântului*”.

1. Pocăința de fapte rele
2. Credința în Dumnezeu
3. Botezul
4. Punerea mâinilor
5. Învierea din morți
6. Judecata veșnică

„*Laptele*”, deci, constă în „*principiile doctrinei creștine*”.

C. Cristos (Piatra vie) – 1 Corinteni 10:4; Matei 16-18

1. Pentru credincios
 - a. Cristos nu trebuie să fie ceva confuz
 - b. Cristos este ceva de preț.

2. Pentru necredincios

Cristos este „o piatră de poticnire și o stâncă de cădere”.

3. Prin Isus Cristos, Jertfa noastră

Isus S-a adus pe Sine jertfă de ispășire pentru păcatele noastre pentru a fi împăcați cu Dumnezeu și mânia Lui să nu mai fie îndreptată asupra noastră. După cum Marele Preot aducea jertfă însângerată pentru a îndepărta mânia lui Dumnezeu de la cei care păcătuiseră, tot așa și Isus S-a adus pe Sine pentru a putea îndepărta păcatele noastre și restaura părtășia noastră cu Dumnezeu.

4. Dovada părtășiei noastre

- a. Păzirea poruncilor Lui (Iacov 14:15; Matei 5:17-48; 1 Ioan 3:23-24).

(1) Cel care nu păzește poruncile Lui, este un mincinos

(2) În cine păzește Cuvântul Lui dreptatea lui Dumnezeu este desăvârșită.

- b. Să umblăm cum a umblat El: „*căci este scris: Fiți sfinți căci Eu sunt sfânt*” 1 Petru 1:16.

5. Poruncă veche – Cuvântul

6. Porunca nouă – Dragostea

- a. Iubește pe fratele său – lumină
- b. Urăște pe fratele său – întuneric

7. Credincioși sunt încurajați

8. Credincioșii nu trebuie să iubească lumea,

- a. Nici lucrurile din lume:

(1) Pofta firii pământești

(2) Pofta ochilor

(3) Lăudăroșenia vieții

- b. Dacă cineva iubește lumea, dragostea lui Dumnezeu nu este în el.

c. Lumea trece.

d. Cei care fac voia lui Dumnezeu rămân.

B. Prevenirea asupra anticristului din ultimele zile

Acest cuvânt nu mai apare nicăieri în Biblie.

II. 1 IOAN 1 – „DUMNEZEU ESTE LUMINĂ”

Versetul cheie: *„Dar dacă umblăm în lumină, după cum El Însuși este în lumină, avem părtășie unii cu alții; și sângele lui Isus Cristos, Fiul Lui, ne curățește de orice păcat.”* (1 Ioan 1:7).

A. Părtășie cu Tatăl

1. Manifestată prin Fiul – 1-2
2. Trebuie să fim „părtași” – 3
3. Felul părtășiei – 3
4. Condițiile părtășiei – 5-7
5. Dumnezeu este lumină – în El nu este întuneric – 5
 - a. Dacă spunem că avem părtășie și umblăm în întuneric:
 - (1) Mîntim
 - (2) Nu trăim adevărul
 - (3) Ne înșelăm pe noi înșine
 - (4) Adevărul nu este în noi
 - (5) Îl facem pe El mincinos
 - (6) Cuvântul Său nu este în noi
 - b. Dacă umblăm în lumină:
 - (1) Avem părtășie unii cu alții
 - (2) Sângele Lui ne curățește de orice păcat

III. 1 IOAN 2 – „UMBLÂND ÎN LUMINĂ”

Versetul – cheie: *„Nu iubiți lumea, nici lucrurile din lume. Dacă iubește cineva lumea, dragostea Tatălui nu este în el.”*

A. Menținerea părtășiei:

1. Prin ascultare
 2. Prin Isus Cristos, Mijlocitorul nostru
- El pledează pentru noi și ne ajută. În același timp, poate să mîntuiască în chip desăvârșit pe cei ce se apropie de Dumnezeu prin El pentru că trăiește pururea ca să **mijlocească** pentru ei (Evrei 7:25).

D. Casă duhovnicească -5

Biserica este prezentată aici ca fiind o casă duhovnicească în care noi suntem pietrele; Scriptură se mai referă la trupurile noastre ca fiind un templu.

1. Templul vostru – 1 Corinteni 6:19-20
 - a. Cristos temelia – 1 Corinteni 3:11; Matei 7:24
 - b. Trupurile noastre sunt materialele de construcție – 1 Corinteni 3:12
 - c. Trupul nostru este Templul.
2. Biserica (casa duhovnicească) – 1 Petru 2:5
 - a. Temelia apostolilor și proorocilor, Isus însuși fiind piatra din capul unghiului – Efeseni 2:20; 1 Petru 2:6
 - b. Construcția – sfinții, ca pietre vii (Efeseni 2:22).
Noi suntem pietre vii pentru că primim viața din Piatra Vie.
 - c. Preoție: de la moartea lui Cristos noi suntem preoți ai lui Dumnezeu (Apocalipsa 1:6). Ca preoți nou-testamentali noi avem datoria preoțească de a aduce jertfe.
 - (1) Jertfa trupului vostru – Romani 12:1
 - (2) Jertfa unei laude neîncetate – Evrei 13:15
 - (3) Jertfa materială – Evrei 13:16
 - (4) Jertfa de mijlocire – 1 Timotei 2:1

E. Poziția noastră în Cristos

1. O seminție **aleasă** (Luca 21:32). În El avem o poziție împărătească; El este sămânța lui David și Dumnezeu este Tatăl Său. Noi suntem o familie aleasă, genealogia noastră este una împărătească și noi suntem, de asemenea, împărați (Apocalipsa 1:16).
2. O preoție împărătească. Nu numai simpli preoți, ci unii de rang împărătesc, înfiați de El, una cu EL.
3. Un popor câștigat de Dumnezeu ca să fie al Lui.
4. Străini și călători.
Avraam – Evrei 11:8-9.

F. Sfătuire

Remarcă în următoarele sfaturi că Dumnezeu nu ne mustră fără a ne oferi și o explicație.

1. Să ne ferim de poftele firii pământești – acestea se războiesc cu sufletul.
2. Să avem o comportare bună în mijlocul oamenilor, ca ei, văzând acest lucru să Îl laude pe Dumnezeu.
3. Să fim supuși oricărei stăpâniri omenești
 - a. Pentru Domnul, ca să închidem gura oamenilor neștiutori.
 - b. Fără să facem din libertatea noastră o haină a răutății.
4. Să cinstim pe toți oamenii – să-i iubim pe frați – să ne temem de Domnul – să dăm cinste conducătorilor. Acest verset este un rezumat al versetelor precedente.
5. Slugile să fie supuse stăpânilor – atitudinea de supunere a slugilor față de stăpânii lor este lăudabilă dacă din cauza credinței lor în Dumnezeu sunt persecutați. De ce? Pentru că și Cristos a suferit pentru noi lăsându-ne exemplul acesta pentru ca și noi să facem la fel – Romani 8:17-18.
6. Să fim răbdători – aceasta îi place lui Dumnezeu.

G. Cristos a suferit în locul nostru – 21-25.

1. Sfaturi pentru soții – 1-6
 - a. Să fie supuse bărbaților lor pentru ca soții necredincioși să poată ajunge la Cristos văzând comportarea lor curată și temătoare față de Dumnezeu.
 - b. Podoaba lor – 3-4
 - (1) Nu podoabă de afară, ci omul ascuns al inimii.
 - (2) Aceasta este de mare preț în ochii Domnului.

2. Sfaturi pentru soți – 7

Să se poarte cu înțelepciune cu soțiile lor, ele fiind vase mai slabe care au nevoie de afecțiunea și înțelegerea lor. Purtându-se în felul acesta, rugăciunile lor nu vor fi împiedicate.

3. Sfaturi pentru credincioși – 8-17

Nicio altă carte a Bibliei nu acordă o mai mare valoare cunoașterii ca această epistolă. Cunoașterea este putere; întotdeauna a fost și va fi putere. De aceea au dorit întotdeauna oamenii **să cunoască toate** lucrurile (Eva: Geneza 3:4-7).

De 25 de ori folosește Ioan în epistolă verbul „a cunoaște”. De-a lungul întregii epistole el accentuează necesitatea și suficiența cunoașterii de către noi a lucrurilor spirituale. El spune „*noi știm*” de 17 ori și „*voi știți*” de 8 ori.

„Epistola întrupării”

Ioan este preocupat ca toți creștinii să știe că Isus Cristos a fost în același timp uman și divin. El atenționează asupra spiritului lui anticrist care neagă acest important adevăr (1 Ioan 2:18, 22; 4:3).

Scopul principal al epistolei este expus chiar de către autor în 5:13: „*V-am scris aceste rânduri ca să știți că voi, care credeți în Numele Fiului lui Dumnezeu, aveți viața veșnică.*”

E. Cuvinte – cheie:

„dragoste”; „viață”; „lumină”; „întuneric”; „moarte”; „lume”; „părtășie”; „martor”; „adevăr”.

Expresii – cheie: „copilașilor”; „a fi ai lui Dumnezeu”; „a rămâne în dragoste”; „a avea viață”; „noi știm”; „voi știți”.

F. Abordarea:

În perioada când a fost scrisă epistola, creștinismul avea 60 sau 70 de ani de existență și se încerca amestecarea lui cu filozofiile și sistemele religioase contemporane. Intellectualismul și senzualismul amenințau să pătrundă în creștinism prin învățături mincinoase. Ioan și-a dat seama că nu exista decât o posibilitate de a contracara aceste influențe periculoase, și anume, prin proclamarea cu îndrăzneală a faptului că Isus Cristos a trăit în trup. Întâlnind aceeași situație și în zilele de azi, datorită filozofilor moderne, să luptăm ca niște buni soldați lupta cea bună a credinței. Trebuie să ne luptăm cu toată puterea pentru „*puterea dată o dată sfinților*” predicând ADEVĂRUL și nu alte filozofii deșarte.

C. Stilul:

1 Ioan și Evanghelia lui Ioan au un stil literar asemănător. Asemănările în ceea ce privește modul de exprimare și subiectele de referință, sunt numeroase. Nu se găsește în epistolă nimic din ce ne-ar putea aminti de Matei, Marcu sau Luca dar este imposibil să o citim fără să ne amintim constant de Evanghelia lui Ioan.

Spre exemplificare, se poate compara:

EPISTOLA		EVANGHELIA
Cap. 1:1	cu	Cap. 1:1, 4, 14
2:5		14:23
2:6		15:4
2:8, 3:11		13:34
2:13, 14		17:3
3:1		1:12
3:2		17:24
4:12		1:28

În ambele cărți Ioan trage o linie de demarcație între credincioși și necredincioși, între copiii lui Dumnezeu și copiii diavolului. El spune clar că nu există o zonă de mijloc ori suntem slujitori ai neprihănirii în Dumnezeu ori ai păcatului, și atunci aparținem lui Satan – „*Niciun om nu poate sluji la doi stăpâni*” Matei 6:24.

D. Tema:

Această epistolă este „o scrisoare de familie” din partea Tatălui către copiii Săi, care sunt în lume. Este una dintre cele mai intime scrisori inspirate. Scriitorul subliniază doctrina că **Isus este Cristosul** și centrează **importanța dragostei ca evidență în viața adevăratului creștin**.

Cuvântul „dragoste” survine mai des în această epistolă decât în oricare altă carte a Noului Testament, cu excepția Evangheliei lui Ioan. De aceea este numită și „**Epistola dragostei**”.

Dragostea este esența ființei. Este prisma prin care pot fi cunoscute atributele lui Dumnezeu. „*Dumnezeu este dragoste*”.

- a. Să simtă unii cu alții; să fie miloși, smeriți. Să binecuvânteze, căci la aceasta au fost chemați: să moștenească binecuvântarea.
- b. Să-și înfrâneze limba de la rău, să facă binele, să caute pacea. Pentru că ochii Domnului sunt peste cei neprihăniți și urechile Lui sunt deschise la rugăciunile lor.

„*Pentru a vedea zile bune*”

„*Fiți gata să răspundeți...*” 1 Petru 3:15

Lucrarea terminată a lui Cristos – 18-28.

(1) A suferit pentru noi – pentru a ne aduce la Dumnezeu

(2) A fost omorât în trup.

(3) A înviat în duh.

(4) A propovăduit duhurilor din închisoare – 9-21. Există controverse asupra acestui pasaj. Punctul de vedere acceptat de către cele mai multe autorități în materie este următorul: Isus a propovăduit nu spre mântuire, ci spre confirmare, aceeași Evanghelie care a fost propovăduită pe vremea lui Noe celor ce se aflau în închisoare, care odinioară fuseseră răzvrătiți „*când îndelunga răbdare a lui Dumnezeu era în așteptare*”. Această poziție pare a fi susținută de Evrei 11:7; 2 Petru 1:21. Profeția făcută de Noe a fost prin același Duh prin care s-a propovăduit mesajul celor din închisoare.

(5) Opt suflete salvate de la potop

(a) Poruncit de Isus – Ioan 3:5; Marcu 16:16

(b) Explicat de Pavel – Romani 6:1-10

(c) Semnificația

Botezul este o ilustrare a mântuirii prin învierea lui Cristos.

„*Nu este o curățire de întinăciunile trupesti, ci mărturia unui cuget curat înaintea lui Dumnezeu*”.

IV. 1 PETRU 4 – „ÎNDEMNURI PENTRU SFINȚII AFLAȚI ÎN SUFERINȚĂ”

A. Credincioșii să se aștepte la suferință – 1-2.

1. Suferința în trup este o dovadă că cel ce suferă a sfârșit-o cu păcatul.
2. O mărturie pentru necredincioși, care vor da socoteală lui Dumnezeu.

B. Să vegheze în sfințenie pentru că sfârșitul tuturor lucrurilor este aproape.

1. Să fim înțelepți.
2. Să vegheze în rugăciune.
3. Să aibă o dragoste fierbinte unii pentru alții.
4. Să fie primitori de oaspeți.
5. Fiecare să lucreze după harul pe care l-a primit.
6. Să accepte încercările fără să se mire.
 - a. Cu bucurie
 - b. Sunt părtași patimilor lui Cristos – 13-16
7. Să nu sufere nici unul ca făcător de rele.

C. Judecata va începe de la casa lui Dumnezeu – 17.

Răspunderea și vinovăția sunt apreciate în funcție de oportunitatea avută de cel în cauză. Cu cât mai mare este lumina (cunoașterea) cu atât mai mare este responsabilitatea în fața lui Dumnezeu și cu atât mai mare va fi și condamnarea. De aceea, cei ce au Evanghelia vor fi judecați primii (vezi pilda cu ispravnicul necredincios – Luca 12:47, 48).

Să-și încredințeze sufletele lui Dumnezeu.

D. Cum se va sfârși?

Petru lasă această întrebare fără răspuns, ceea ce conferă întrebării o mai mare forță, dar ne răspunde totuși, în 2 Tesaloniceni 1:7-8.

CAPITOLUL 3

EPISTOLELE LUI IOAN

1 IOAN

I. INTRODUCERE

A. Autorul:

Chiar de la începutul acestei epistole se vede clar că autorul ei este apostolul Ioan. Epistola este atât de asemănătoare cu Evanghelia lui Ioan (vocabularul, stilul, ideile exprimate și scopul) încât, fără nicio îndoială, au avut același autor.

B. Epistola:

Nu se știe cui i-a fost scrisă epistola pentru că nu poartă nici o destinație; totuși, datorită modului în care începe, se presupune că a fost adresată ca scrisoare circulară bisericilor din jurul Efesului. Obiectivul era să prevină asupra ereziilor care, mai târziu, au dus la o formă coruptă și păgână a creștinismului.

Se consideră, în general, că această epistolă a fost scrisă ultima. Iuda și Apocalipsa se găsesc la sfârșitul Bibliei dar se crede că nu acestea sunt ultimele, în ordine cronologică. Aranjamentul cărților în Biblia noastră nu este unul cronologic.

Unii cercetători dau ca dată aproximativă la care a fost scrisă epistola, anul 90 d.Cr.

V. 1 PETRU – „ÎNDEMNURI ȘI SALUTĂRI”

A. Sarcini pentru prezbiteri – 1-4

1. Să păstorească turma
2. Să nu fie stăpâni, ci pildă pentru turmă
3. Răsplata

B. Sfaturi pentru tineri

1. Să se supună celor bătrâni
2. Să se supună unii altora
3. Să fie umili; Dumnezeu se împotrivește celor mândri.

C. Umilință – 6-7

D. Veghere – 8-11

E. Salutări – 12-14

- b. Va veni ca un hoț doar pentru lume – creștinii trebuie să vegheze și să aștepte ca ziua aceea să nu-i prindă ca un hoț – 1 Tesaloniceni 5:1-4
- c. Îndemn la credincioșie în vederea judecății.
- d. Doctrina paulină – profunzimea învățaturii.
- e. Credincioșii sunt preveniți și sfătuiți: „*creșteți în harul și cunoașterea Domnului*”.

- c. Din pricina lor adevărul va fi vorbit de rău.
 - d. Vor căuta să aibă câștiguri de la adevărații creștini.
 - e. Umblă jertfind trupul altuia.
 - f. Disprețuiesc stăpânirea.
 - g. Niște animale ai căror ochi le scapără de pofta trupului.
 - h. Nu încetează să păcătuiască.
 - i. Urmează calea lui Balaam.
 - j. Momesc suflete nestatornice.
 - k. Sunt fără duh.
2. Răsplata lor
- a. În ziua judecății vor fi pedepsiți.
 - b. Au fost făcuți pentru a fi prinși și nimiciți.
 - c. Vor pieri cu desăvârșire în păcatul lor.
 - d. Lor le este păstrată negura întunericului.

Exemple:

Îngerii care au păcăuit
Lumea din vechime
Sodoma și Gomora

3. Dumnezeu promite să-i izbăvească pe cei cucernici

Exemple:

Noe
Lot – Luca 17:20-37

IV. 2 PETRU 3 – „REVENIREA LUI ISUS PENTRU JUDECATĂ”

1. Venirea Domnului – 1-9
- a. Vor fi mulți care vor lua în bătaie de joc acest eveniment. Se vor face că nu știu ce a fost în trecut, și astfel vor fi orbi față de revenirea Domnului.
 - b. O zi este ca o mie de ani – Psalmul 90:4.
 - c. Îndelunga răbdare a lui Dumnezeu – Ioan 5:7.
2. Ziua Domnului – Răzbunarea – 2 Tesaloniceni 17:12
- a. Va veni ca un hoț – 1 Tesaloniceni 5: 2-4, Apocalipsa 16:13-16.

2 PETRU

I. INTRODUCERE

A. Autorul

Apostolul Petru

B. Data scrierii

Aproximativ între anii 66 – 68 d.Cr.

C. Stilul

Asemănător epistolei 1 Petru.

Ne amintește de cea de a doua epistolă a lui Pavel către Timotei. În ambele, autorii sunt conștienți de iminența martiriului și ambele transmit mesajul aceleiași bucurii. Epistola se referă la 1 Petru și are anumite asemănări cu epistola lui Iuda.

D. Tema

Scopul este să prevină și să îndemne.

Prevenirea pentru a nu cădea din har și îndemnul de a crește în binecuvântarea harului. În acea perioadă apostazia intra în biserică prin falșii învățători. Iacov previne: „*Nu fiți mulți învățători căci știți că vom primi o judecată mai aspră*”. În 2 Petru vedem apostazia făcându-și apariția. Ce mare responsabilitate este să predici Adevărul! Învățătorul care va da învățături neadevărate va primi o condamnare mult mai mare.

E. Cui a fost scrisă?

„*Celor ce au căpătat o credință de același preț cu a noastră prin dreptatea Dumnezeului și Mântuitorului nostru Isus Hristos*”.

II. 2 PETRU 1 – „SIGURANȚA CHEMĂRII ȘI ALEGERII”

1. La fel că credința neprețuită prin dreptatea lui Dumnezeu, neprihănirea lui Dumnezeu într-un om nu este acel om reînnoit, ci însuși Isus Cristos: „*Cristos în noi, nădejdea slavei*” (1 Corinteni 1:30, Coloseni 1:27).

Neprihănirea lui Dumnezeu este acordată prin credință. Lui Avraam credința în Dumnezeu i-a fost socotită neprihănire. Pavel explică neprihănirea credinței: Evrei 2:4; Galateni 3:11; Romani 10:6-10; Evrei 10:38.

2. „*Harul și pacea să vă fie înmulțite prin cunoașterea lui Dumnezeu și a Domnului nostru Isus Cristos!*” Este una să ai cunoștințe despre Dumnezeu și alta **să-L cunoști** pe El. Pavel spune: „*Și să-L cunosc pe El și puterea învierii Lui și părășia suferințelor Lui, și să mă fac asemenea cu moartea Lui*” (Filipeni 3:10). Un semn al dragostei adevărate este părășia și cunoașterea adevărată. Nu numai să-L cunoaștem pe EL în suferință, ci chiar să fim gata să și murim pentru El pentru a-I dovedi dragostea noastră.

3. Părtași naturii divine – 2 Corinteni 1:20

Promisiuni mari

Slava lui Dumnezeu este obiectul tuturor promisiunilor făcute nouă. Ni se promite că vom fi părtași naturii divine glorificându-L în felul acesta pe Dumnezeu (2 Corinteni 1:20; Matei 3:16). Împreună cu acestea vom primi toate beneficiile materiale și spirituale (Psalmul 103: 1-3).

Dumnezeu nu este egoist dorind să-I dăm Lui slavă; El ne pregătește pentru viața veșnică și asupra inimilor pregătite El va revărsa tot mai multă slavă.

4. Mai mult har – „Creșterea în har”

a. „*Dați-vă toate silințele*”.

7 pași adăugați credinței noastre:

- (1) Credința – fapta
- (2) Fapta – credința
- (3) Cunoștința – înfrânarea

(4) Înfrânarea – răbdarea

(5) Răbdarea – evlavie

(6) Evlavie – dragostea de frați

(7) Dragoste de frați – iubirea de oameni

b. Răsplata dacă aceste lucruri vor fi în noi:

(1) Nu vom fi niciodată leneși și neroditori în ce privește cunoștința.

(2) Vom fi siguri de alegerea și chemarea noastră.

(3) Vom avea din belșug iubire în Împărăția veșnică a lui Isus Cristos.

Cel căruia îi lipsesc aceste lucruri:

„*Este orb, umblă cu ochii închiși și a uitat că a fost curățit de vechile lui păcate.*”

Îndemnul „*uniți cu credința voastră fapta; cu fapta cunoștința; cu cunoștința...*” nu înseamnă să ne limităm doar la virtuțile înșirate aici. Noi trebuie să ne străduim să excelăm și în alte virtuți.

5. Fiți siguri de chemarea și alegerea voastră.

a. Apostolul era interesat de credincioși.

b. Moartea apostolului – 14; Ioan 21:18-19.

6. O profeție mai sigură

a. Noi nu am urmat povești născocite de oameni.

b. Calitatea lui Cristos de Fiu al lui Dumnezeu a fost confirmată de Tatăl.

c. Trebuie să luăm aminte.

d. Nicio profeție din Scriptură nu se tâlcuiește singură.

e. Oamenii sfinți au vorbit călăuziți de Duhul Sfânt – 2 Timotei 3:16.

III. 2 PETRU 2 – „ÎNVĂȚĂTORII MINCINOȘI” – MATEI 24:4, 5, 11; 1 TIMOTEI 4:1-2; 2 TIMOTEI 4:3-4.

1. Cum pot fi identificați – Matei 7:15-23

a. Aduc erezii (învățăături false).

b. Nu cunosc pe Domnul (sângele).

APOCALIPSA

Cursurile I. E. F. sunt distribuite și administrate de către:

O.P. 10, C.P. 15, Oradea, Bihor

e-mail: sanda@cbee.ro, adi.soporan@cbee.ro

web page: www.cbee.ro

tel. +4 0359 410 508, +4 0259 477 099

fax. +4 0359 410 509

Curs revizuit și retipărit în februarie 2008

Temă

Eclesiastul 7:1 spune că ziua morții este mai bună decât ziua nașterii. Scribe, pe baza acestor ultime două capitole din Apocalipsa, o pagină sau două despre bucuriile pe care un creștin trebuie să le aștepte cu nerăbdare după moarte.

APOCALIPSA

Nivelul IV

La începutul capitolului 22 ni se spune despre un râu care iese din scaunul de domnie al lui Dumnezeu (Zaharia 13:1). Roadele pomilor de pe malurile acestui râu servesc la vindecarea popoarelor (v. 1-2, Ezechiel 47:12). Citind despre acest râu, gândul oricui se îndreaptă spre râul sângelui lui Isus Cristos care curge din tronul lui Dumnezeu și spală păcatele celor care vin la El.

Nu va mai fi nimic acolo care să provoace cuiva vreun rău (Isaia 11:9). Poporul lui Dumnezeu se va odihni pentru veșnicie în prezența Sa minunată (v. 3-4). Pe străzile cetății nu vor exista lămpi, pentru că marea ei lampă, care nu se va stinge niciodată, va fi Dumnezeu. Nimeni nu se va mai teme niciodată de întuneric.

Restul capitolului, începând de la versetul 6 până la sfârșit, constă în îndemnuri adresate poporului lui Dumnezeu și slava adusă lui Dumnezeu și Fiului Său, Isus Cristos. Isus vine în curând (v. 7, 12). Momentul când Îl vom vedea este aproape (v. 10). Binecuvântați sunt cei care și-au spălat hainele în sângele Mielului. Ei vor avea „drept” la pomul vieții (v. 14). Cititorii sunt asigurați că acesta este un mesaj adevărat, personal, din partea lui Isus Însuși, Luceafărul strălucitor de dimineață.

Cei care nu-și spală hainele vor trebui să trăiască afară cu câinii, ucigașii, închinătorii la idoli și cu oricine trăiește în minciună (v. 15). Duhul și mireasa fac invitația pentru intrare în cetate. Cei însetați pot veni să bea din apa vieții, care este o anticipare a slavei care va veni (v. 17). Înainte de sfârșitul cărții este făcută o avertizare solemnă celor care ar îndrăzni să schimbe vreun cuvânt din ea (v. 18-19). Acesteia îi urmează promisiunea Domnului de a se întoarce în curând, și strigătul Bisericii Sale ca aceasta să se întâmple cât mai repede. Cartea se încheie cu binecuvântarea ca harul lui Dumnezeu să fie cu toți cei care citesc această carte (v. 20-21).

vie că acest lucru va fi adevărat. Cei care sunt prea timizi sau prea încăpățânați să accepte această apă vie sau care sunt robiți de cu totul alte dorințe, nu pot bea din acest izvor. Singurul loc în care pot ajunge este iazul de foc (v. 8).

În acest punct începe prezentarea miresei, soției Mielului, ca o cetate minunată, nemaivăzută. Locul pregătit de Dumnezeu pentru poporul Său este inseparabil de poporul însuși. Splendorile minunate ale cetății în care ei locuiesc reflectă frumusețea lor magnifică (Isaia 52:1, 60:1-30). Descrierea acestei cetăți ne amintește de descrierea din Ezechiel 48:30-35.

Douăsprezece porți poartă numele celor douăsprezece seminții ale lui Israel. Pe cele douăsprezece temelii sunt scrise numele celor doisprezece apostoli ai Mielului (v. 11-13). Cetatea este măsurată cu o trestie-etalon de aur. Ea trebuie să fie sub formă de pătrat și să fie construită exact după specificațiile lui Dumnezeu, în orice detaliu (v. 15-17). Fantezia și imaginația omului sunt inexistente aici. Omul nu poate concepe o asemenea frumusețe (1 Corinteni 2:9). Nu numai frumusețea deosebită este calitatea acestei cetăți, calitate pe care și oamenii o urmăresc în lucrările lor, ci și sfințenia și curăția (v. 21).

Orice oraș construit în antichitate își avea propriul său templu în care oamenii veneau să se închine. În cazul acestei cetăți, tradiția nu mai este respectată și ne reîntoarcem, putem spune, în epoca de piatră. Nu găsim în ea nici un templu. Dumnezeu Își este propriul său templu. El locuiește chiar în mijlocul oamenilor Săi, printre ei (v. 22, Ieremia 3:16-17). Nu mai este nevoie de lumina soarelui sau de o altă lumină (Isaia 60:3-5). Slava lui Dumnezeu strălucește peste întreg poporul Său (Isaia 24:23).

Cetatea are porți dar ele nu sunt decât un simbol al puterii proteguitoare a lui Dumnezeu. Ele nu vor fi închise niciodată (v. 25). Toate popoarele își vor aduce bogăția în ea (Isaia 60:11). Numai cei ale căror nume sunt scrise în Cartea Vieții vor putea intra pe porțile ei.

CUPRINS

Introducere.....	7
Capitolul 1: Sursa revelației primite de Ioan.....	11
Capitolul 2, 3: În mijlocul celor șapte biserici.....	15
Capitolul 4, 5: Prologul din cer.....	23
Capitolul 6, 7: Cele șapte peceti: Preludiul distrugerii..	29
Capitolul 8, 9: Cele șapte trâmbițe.....	35
Capitolul 10, 11: Cele șapte tunete, cântecul și cei doi martori.....	39
Capitolul 12, 13: Femeia și fiara.....	43
Capitolul 14, 15, 16: Cele șapte potire ale mâniei.....	55
Capitolul 17, 18: Babilon: Curva cea mare.....	61
Capitolul 19, 20: Judecata finală.....	67
Capitolul 21, 22: Binecuvântare pentru viitor și îndemn pentru prezent.....	71

Capitolele XXI, XXII

BINECUVÂNTARE PENTRU VIITOR ȘI ÎNDEMN PENTRU PREZENT

Universul întreg va arde și se va topi de căldură (2 Petru 3:10-13) și , potrivit făgăduinței (Isaia 65:17, 66:22), așteptăm să vedem un cer nou și un pământ nou în care va locui neprihănirea. Cea mai deosebită caracteristică a acestui univers reînnoit va fi că nu se va găsi în el nici o mare. Marea a fost întotdeauna simbolul haosului și dușmanului (Psalmul 93:3-4, 89:9-10). Dumnezeu a stăpânit întotdeauna marea dezlănțuită și i-a pus hotare dincolo de care să nu treacă, spunându-i: *„Până aici să vii, să nu treci mai departe, aici să ți se oprească mândria valurilor tale!”* (Iov 38:10-11, Ieremia 5:22). Și noi așteptăm cu nerăbdare un timp în care în viețile noastre nu vor mai intra forțe haotice amenințătoare care să le distrugă.

Cortul lui Dumnezeu va fi cu oamenii și El va locui (în limba greacă, „își va întinde cortul”) cu ei. Verbul din limba greacă, „a locui”, din versetul 3, este același cu cel din Ioan 1:14: *„Și Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi”*. Ultimul dușman care va trebui distrus înainte ca Dumnezeu să locuiască împreună cu noi, va fi moartea (1 Corinteni 15:23-28). Chiar Domnul nostru va fi Cel care ne va șterge lacrimile din ochi (Isaia 25:8). Nu va mai fi niciodată pentru noi durere și necaz (v. 4).

Cel care va sta pe scaunul de domnie ne va chema să bem din izvorul apei vieții (v. 6). Aceasta va fi o anticipare a slavei care va urma (Efeseni 1:14). Apa aceasta va țâșni din inimile noastre și va deveni un râu de apă vie (Ioan 4, 7:38-39). Nu ni se face doar o vagă promisiune privind o fericire viitoare, ci ni se dă o mărturie

Temă

1. Scrie un rezumat privind înfrângerea finală a popoarelor, bazat pe Psalmul 2, Psalmul 110, Isaia 63:1-5, Zaharia 12-14 și Apocalipsa 19:11-21.
2. Alege două pasaje din Vechiul Testament în care se vorbește despre o domnie de o mie de ani. Prezintă pe scurt condițiile care se vor realiza în timpul acestei perioade.
3. Schițează o predică pe baza pasajelor din Apocalipsa 20:11-15 și Ieremia 13:21 cu titlul „Ce-I vei spune lui Isus Cristos când te va judeca?”

INTRODUCERE

Apocalipsa este una dintre cele mai evitate și controversate cărți ale Bibliei. Puși în fața straniilor sale simboluri și a numerelor sale ciudate, oamenii nu știu ce interpretare să le dea, sunt dezorientați. Totuși, cartea nu a fost scrisă să dezorienteze pe nimeni, ci *”să arate”* (1:1). Este singura carte a Noului Testament în care găsim o binecuvântare specială pentru cei care o citesc (1:3). De fapt, această carte conține șapte *”fericiri”* rostite asupra unor categorii diferite de oameni: asupra celor care mor în Domnul (14:13), a celor care veghează și își păstrează curate hainele (16:15), a celor chemați la ospățul nunții Mielului (19:9), a celor care păzesc cuvintele acestei cărți (22:7) și a celor care și-au spălat hainele în sângele Mielului (22:14).

Deoarece cartea conține atât de mari și deosebite binecuvântări, modul în care o abordăm este foarte important. Punctul susținut de acest curs este că sunt mult mai multe lucruri în cartea Apocalipsei care pot fi înțelese ușor de către oricine, decât taine impenetrabile. Studiind această carte, parcurgând-o, trebuie să recunoaștem cu onestitate și reverență că, deocamdată, *”vedem ca într-o oglindă, în chip întunecos”*, și să ne bucurăm în așteptarea, cu nerăbdare, a zilei când *”vom vedea față în față”* (1 Corinteni 13:10-12). Nu trebuie să lăsăm ca lucrurile puține pe care nu le înțelegem să ne fure binecuvântările mult mai multor lucruri din această carte, simple și clare.

De exemplu, probabil nu înțelegem sensul tuturor numerelor din carte. Dar, chiar prezența acestor numere poate fi un motiv de bucurie. Numerele și corespondența lor, ne arată că Dumnezeu are un plan foarte bine elaborat. El nu acționează pe baza impulsului de moment, El nu *”testează”* mai întâi, El nu greșeste

în nimic din ce face. Pe lângă aceasta, numerele semnifică o limită. Istoria nu este doar o înșiruire nesfârșită de evenimente groaznice. Numerele ne spun ca va veni o zi când *"suspinile și durerile nașterii"* suferite de întreaga creație vor lua sfârșit (Romani 8:21-22). În fața acestor numere complicate, a căror semnificație depășește capacitatea noastră de înțelegere, mai avem un motiv de bucurie. Știm că Acela care a conceput planul redat prin aceste numere are o inteligență infinit mai înaltă decât avem noi simpli muritori.

Noi trebuie să-L slăvim pe Dumnezeu nostru pentru că este un Dumnezeu al tainelor. Noi nu slujim un Dumnezeu mic, care are gânduri și planuri mici. Ca și apostolul Pavel, să izbucnim și noi în laudă și închinare în fața nepătrunsului și infinitului Celui ale cărui căi sunt neînțelese (Romani 11:33-36; Iov 11:7)!

Întocmai cum cerurile sunt mai presus decât pământul, și gândurile lui Dumnezeu sunt mai presus decât gândurile oamenilor (Isaia 55:18-19). Astfel, chiar faptul că Dumnezeu ține ascunse anumite taine, este un motiv de închinare și adorare a Lui de către creștini. Tainele acestea ne fac să așteptăm cu nerăbdare ziua în care ele, toate, ne vor fi descoperite (Apocalipsa 10:7).

În abordarea cărții Apocalipsei trebuie să folosim același set de reguli de interpretare, folosit în cazul oricărei alte cărți a Bibliei. Toată Scriptura, deci și Apocalipsa, trebuie interpretată literal, când este posibil, și cât mai literal posibil în oricare alt caz în care adevărurile ei sunt redată într-o formă neobișnuită de exprimare.

Prin "literal" înțelegem acea caracteristică a textului, care îi permite oricărui om de pe stradă să-l înțeleagă corect în forma în care îl citește.

Biblia nu este o carte codificată. Cei care au scris Biblia, de fapt, Dumnezeu prin mâna lor, nu au folosit cuvinte greu de înțeles, construcții greoaie ale frazelor. Ei au trebuit să scrie în cel mai comun limbaj posibil. Biblia nu a fost scrisă pentru a fi

de om. Dumnezeu va fi totul în toate (1 Corinteni 15:24-28). Ultimele cinci versete ale capitolului 20, prezintă marele scaun alb de judecată și ceea ce se întâmplă în fața acestuia. Slava lui Dumnezeu, care șade pe acest scaun, este atât de mare încât nimeni, nici din cer, nici de pe pământ, nu o poate privi. Este slava în care Dumnezeu s-a arătat pe Muntele Sinai când Moise a spus, *"Dumnezeul nostru este un foc mistuitor"* (Deuteronom 4:24-33). Toți cei care au murit și încă nu au fost înviați, vor învia acum. Acest eveniment este denumit a doua înviere (v. 6) și lui îi urmează moartea a doua (v.14).

La această judecată nu este nevoie de martori. Toți oamenii au avut șansa de a-L avea ca Mijlocitor între ei și Dumnezeu pe Isus Cristos (1 Ioan 2:1, 1 Timotei 2:5). Acum, El nu mai este Mijlocitor, ci Judecător. El nu are nevoie de martori, pentru că a văzut totul, știe totul. Toate lucrurile sunt goale și descoperite în fața Celui cu care avem de-a face (Evrei 4:13). Nu este nevoie de nici un stenograf. Totul a fost deja înregistrat (20:12). Nu este nici un colț de pe pământ în care au murit oameni, care să fie uitat. Toți oamenii vor fi acolo, în fața Marelui Judecător.

Oricine al cărui nume nu este scris în cartea Vieții va fi aruncat în iazul de foc (v. 15). Sentința va fi fără drept de apel. Legile lui Dumnezeu nu fac obiectul prospectării lor de către om, cu inteligența și rațiunea sa atât de firave. Ele sunt judecăți veșnice și nu au nevoie de ajustări, îmbunătățiri. Toți care vor auzi sentința vor recunoaște în adâncul inimilor lor că aceasta este absolut corectă și deplin meritată.

Isus a vorbit de caracterul etern al acestei judecăți în Matei 25:31-46 și Marcu 9:45-50. Omul care acceptă soluția lui Dumnezeu pentru păcatul său nu va fi trimis în iad. Cel care nu va face astfel, va trebui să suporte consecințele propriei sale alegeri. Păcatul care rămâne în viața sa îl exclude din Împărăția lui Dumnezeu.

Întreaga armată a Anticristului este paralizată. Nu este nimeni care să dea ordinul de atac sau de retragere. Toți sunt uciși de sabia care iese din gura călărețului de pe calul alb. El nu ține sabia și nu o folosește în mod normal și, de aceea, și victoria obținută nu este una normală. Oamenii sunt uciși numai prin puterea lui Dumnezeu (v. 21).

Această distrugere finală a națiunilor este comparată cu zdrobirea strugurilor în teasc (v. 15). Paralele ale acestui eveniment se găsesc în Isaia 63:1-5, Psalmul 2, 110 și Zaharia 12 și 14.

Capitolul 20 începe cu legarea lui Satan și aruncarea lui în iazul cu foc pentru o vreme (24:21). Nu găsim nici cea mai mică aluzie că cineva ar scăpa de această cumplită sentință. Perioada în care Satan va fi legat este perioada împărăției de o mie de ani (20:2-6) când mulți vor veni de la răsărit și de la apus și vor sta împreună cu Avraam și Iacov în Împărăția cerurilor (Matei 8:11).

Aceasta este perioada când toate popoarele se vor îndrepta către Ierusalim să studieze, să cerceteze Tora (Isaia 60), când leul va sta împreună cu mielul (Isaia 11), când se vor stabili noi granițe, se va construi un templu de dimensiuni neobișnuite (Ezechiel 40:48), și când în urma unor schimbări geografice neobișnuite se va putea pescui și în Marea Moartă (Ezechiel 47:9).

Acestea sunt doar câteva din profețiile Vechiului Testament care urmează să se împlinească în istorie. Unii au sugerat că aceste evenimente descriu într-un mod extrem de simbolic Biserica nou testamentală. Pe măsură ce cineva citește aceste pasaje, își dă seama de câtă „prestidigitație” și jonglerie exegetică trebuie să se facă uz pentru a le forța să corespundă acestei teorii.

După ce toată armata dușmană s-a adunat în jurul Ierusalimului, este distrusă în masă de un foc care coboară din cer (v. 9). Satan este legat acum pentru veșnicie și timpul fizic se transformă în eternitate.

Nu va mai fi de acum nici o împărăție structurată și condusă

o carte de cuvinte încrucișate, înțeleasă doar de unii oameni, deosebit de inteligenți. Ea a fost scrisă pentru a revela gândurile lui Dumnezeu omului obișnuit de pe stradă. A fost o perioadă, la începutul secolului trecut, când cercetătorii Bibliei credeau că Noul Testament a fost scris în greaca clasică literară. Descoperirile arheologice au arătat însă că fusese scris în cea mai comună „limbă de stradă” a acelor zile. Expertii în limba greacă ne spun că acest lucru este adevărat în special în cazul cărții Apocalipsei. Limbajul acestei cărți este poate cel mai usual și lipsit de formalism dintre toate celelalte în care s-au scris restul cărților Noului Testament.

Trebuie, totuși să fim conștienți de limitele limbii omenești de a exprima lucrurile divine, lucruri pe care omul nu le cunoaște și nu le-a văzut niciodată. Pe lângă aceasta, puține ar fi fost cuvintele pe care le-ar fi avut la dispoziție cineva din secolul I pentru a descrie unele aparate moderne din zilele noastre, ca sateliții, televizorul, calculatorul, rachetele telegidate etc.

Trebuie să citim Scriptura cu multă atenție și să o lăsăm să ne vorbească. Nu trebuie să căutăm să-I adaptăm înțelesul și mesajul propriilor noastre idei și cunoștințe. Nu trebuie să ne întrebăm despre nici unul din lucrurile prezentate în ea: „N-ar putea însemna aceasta sau aceasta?, ci trebuie să fim deschiși pentru interpretare și să întrebăm: „Care este evidența care dovedește că acesta este sensul textului?” Dacă această evidență este slabă și se clatină, trebuie să renunțăm la ea chiar dacă ar corespunde ideilor și opiniilor noastre. În alte ocazii trebuie să fim la fel de onști și să spunem: „Nu știu ce înseamnă”.

Trebuie să vorbim despre ce vorbește Biblia, și să tăcem unde tace și ea. Trebuie să lăsăm Scriptura să explice Scriptura. Nu trebuie să încercăm să vorbim în numele ei. Dumnezeu este propriul Său interpret și El ne va face clar Cuvântul Său. Dacă nu primim explicații din partea Sa, trebuie să acceptăm acest lucru, și în umilință și supunere să ne recunoaștem ignoranța. Dacă încercăm să ne ascundem lipsa de cunoștință sub masca unor

născociri artificiale trâmbițate, putem fi siguri că, mai devreme sau mai târziu, vom fi descoperiți.

Isus le-a spus ucenicilor Săi: *"Nu este treaba voastră să știți vremurile și soroacele; pe acestea Tatăl le-a păstrat sub stăpânirea Sa"* (Fapte 1:7). Rostul anumitor lucruri din credința creștină este de a fi sărbătorite, nu analizate. Prin modul în care interpretăm Scriptura și o prezentăm oamenilor, trebuie să-L glorificăm pe Dumnezeu și să-I edificăm pe oameni. Prin aceasta nu trebuie să ne afișăm inteligența și cunoștințele noastre superioare.

Trebuie să fim foarte atenți când încercăm să relaționăm Biblia la știrile din ziare. Datorită lipsei de vigilență în acest sens, mulți s-au aflat și se află încă în dificultate și incertitudine, pentru că istoria este foarte labilă. Mulți cercetători eminenți și competenți ai Bibliei, au fost siguri că Musolini sau împăratul Hirohito al Japoniei erau Anticristul. Nu trebuie să uităm niciodată că profețiile ne-au fost date pentru a ne edifica, mângâia și încuraja, și nu pentru a putea prezice viitorul. Nu trebuie să folosim cartea Apocalipsei ca pe un glob de cristal. Trebuie să o tratăm ca pe oricare altă carte a Bibliei și să o folosim pentru a umbla mai bine pe calea mântuirii și a fi *"cu totul destoinici pentru orice lucrare bună"* (2 Timotei 3:16-17).

Capitolele XIX, XX

JUDECATA FINALĂ

Fiecare din aceste două capitole începe cu judecata celor neprihăniți și se încheie cu pedepsirea celor răi. Capitolul 19 conține la început câteva cuvinte de laudă și slavă adresate lui Dumnezeu pentru că a pedepsit Babilonul. Curva cea mare este pedepsită pentru două motive: a afectat întregul pământ cu imoralitatea ei, și i-a omorât pe slujitorii lui Dumnezeu (v. 2). Urmează în continuare o chemare la închinare. Cu toate că sfârșitul este iminent, există întotdeauna suficient timp pentru închinare și laudă (v. 5, 6).

Înainte de înfrângerii finale a tuturor națiunilor, are loc nunta Mielului (19:7-9, Matei 22:1-14, 25:1-13). Mireasa s-a gătit de nuntă îmbrăcându-se în neprihănirea lui Cristos (2 Corinteni 5:21). Nimeni în afară de Cristos nu poate oferi neprihănirea. Bisericii îi revine sarcina de a accepta această neprihănire și de a se îmbrăca cu ea.

Mare parte din restul capitolului se ocupă de bătălia finală. Sufletele de sub altar întreabă *"Până când?"* (6:10). Popoarele au fost strânse (16:16) și ceasul a sosit. Acesta este marele eveniment spre care converge întreaga carte. Sunt prezentate în mod detaliat persoana care călărește pe calul alb și apropierea dușmanului (v. 11-19). Spre marea noastră uimire, nu are loc nici o bătălie. O mână nevăzută pătrunde până în buncărul de comandă al dușmanului, cu mult în spatele primei linii a frontului. Spre uluirea și groaza întregului corp de comandă, comandantul lor suprem dispare brusc, fără ca nici măcar un foc de armă să se fi auzit! Fără nici o pompă, ceremonie sau paradă, obișnuite în urma victoriei, întregul stat major este aruncat în iazul de foc.

Capitolul I

SURSA REVELAȚIEI PRIMITE DE IOAN

Genul de scriere în care, pentru prezentarea evenimentelor sfârșitului se folosesc simboluri stranii, dispuse într-un sistem numeric dificil și complex, este numit "apocaliptic". În perioada celor 400 de ani dinre cele două testamente, au apărut multe astfel de scrieri, cu pretenția din partea celor care căutau să le acrediteze, că autorii lor erau mari figuri ale trecutului ca Enoh, Isaia, Avraam etc. De asemenea, în perioada Noului Testament au circulat un număr uluitor de aproximativ 65 de scrieri apocaliptice care au încercat să se impună lumii din acea perioadă. De aceea, a fost foarte important să se cunoască clar sursa acestei revelații.

Ioan, ~~cel care a primit revelația~~, era cunoscut și iubit de întreaga Biserică nou testamentală de atunci. În mod deosebit, era cunoscut în șapte biserici importante din provincia romană Asia (Turcia de azi). Amplasarea geografică a acestor șapte biserici formează aproximativ un cerc, distanța dintre ele nefiind prea mare. Tradiția spune că Ioan făcea parte din biseica din Efes dar, periodic, vizita și celelalte biserici și se interesa de starea lor (Apocalipsa 1:11).

Ioan a fost exilat, trimis să ispășească o pedeapsă în insula Patmos. Acolo, el lucra în mină. Este evident că a rămas în strânsă legătură cu cele șapte biserici și nu a întrerupt corespondența cu ele. El fiind și autorul evangheliei și a celorlalte epistole purtând numele său, bisericile cărora le-a scris despre revelația pe care a avut-o știau că nu era în obiceiul lui să le scrie într-un mod ciudat, greu de înțeles. Deci, puteau fi sigure că mesajul vine din partea unei surse autorizate, demne de încredere. Pe lângă aceasta, cunoscându-l pe Ioan, ei și-ar fi dat seama dacă cele scrise îi aparțin lui sau vin de la o altă persoană, care ar fi pretins că este Ioan.

Era foarte important să se știe că aceste lucruri nu fuseseră născocite de Ioan. Ele veneau din partea Celui care a fost și va fi în veci (1:4), care are șapte duhuri, lămpi – 4:5, ochi – 5:6, Zaharia 4:10 în fața scaunului Său de domnie. Dumnezeuul veșnic este întotdeauna prezent peste tot, privirile Sale cutreieră tot pământul (Isaia 11:1, Proverbe 15:3) în atotputernicia Sa (2 Cronici 16:9). Mulți "experți" în această carte a Bibliei au oferit diferite interpretări evenimentelor din ea, dar există doar o singură persoană care are puterea să facă reale aceste evenimente. Această revelație vine de la Dumnezeuul cel atotînțelept, atotputernic și veșnic, prin Fiul Său preaiubit care are aceleași atribute cu Tatăl. De ce am crede că există o astfel de ființă care controlează viitorul? Pentru că putem simți dragostea Sa chiar acum. Prin sângele Său am fost spălați de păcate și făcuți preoți în Împărăția Sa (1:5).

Cel mai mare lucru pe care această carte îl face este să ni-L prezinte pe Cristos cel glorificat. Revelația este dată în Numele lui Cristos, nu în al lui Ioan, și de aceea copiii lui Dumnezeu pot primi mărturia lui Cristos, prin Duhul Sfânt. Nu avem nevoie să cunoaștem și să înțelegem anumite lucruri deosebite, secrete. Cristos este împlinirea și sfârșitul tuturor lucrurilor (Romani 10:4). Nu trebuie să căutăm o revelație care să o depășească pe a Sa, pentru a o adăuga la desăvârșirea pe care o avem în El. Cristos este "*Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre*" (Evrei 12:1-2). Nu există descoperire și cunoaștere autentică fără Cristos (Matei 11:27).

Ioan, omul prin care ne este transmis mesajul Apocalipsei, este doar un umil slujitor al lui Dumnezeu. El a trecut prin aceleași necazuri prin care au trecut toți ceilalți frați ai săi (1:9-10). În timpul primirii revelației, întreaga sa ființă s-a aflat sub controlul și stăpânirea Duhului.

El nu-și începe relatarea laudându-se că a fost găsit vrednic de Dumnezeu pentru a fi mesagerul acestei revelații neobișnute, extraordinare, ci înălțându-L pe Cristos și închinându-I-Se Lui.

Temă

1. Studiază cu atenție capitolele 51 și 55 din Ieremia. Alcătuieste o listă cu toate asemănările pe care le descoperi între Babilon, așa cum îl prezintă Ieremia, și femeia capitolului 17 și 18 din Apocalipsa.
2. Schițează o predică cu titlul „Prietenia Satanei și mireasa lui Cristos”.

În cele din urmă, femeia este identificată ca și capitala mondială a lumii. În Vechiul Testament, prin „cetatea cea mare” se face referință, de obicei, la Ninive, capitala Imperiului Asirian (Genesa 20:12, Iona 1:1-2). Totuși, într-un sens mai larg, ea poate însemna și populația întregii lumi (Ioan 4:11).

Capitolul 18 se referă mai pe larg la soarta curvei celei mari. Un înger cu o strălucire deosebită coboară din cer pentru a anunța căderea ei și pentru a avertiza poporul lui Dumnezeu să părăsească cetatea cea mare (v. 1-3). O mare parte a acestui capitol este acordată prezentării și sublinierii prosperității materiale și a opulenței marelui oraș. Prezentarea bunăstării și căderii Babilonului este similară celei cu referință la Tir (Ezechiel 27, Isaia 47). Femeia pare să reprezinte un oraș care poate fi părăsit de locuitorii săi. Fumul care se ridică în urma distrugerii sale poate fi observat de la o mare distanță (v. 3, 9, 15). Datorită acestui lucru, se consideră uneori că femeia reprezintă capitala împărăției fiarei. La rândul său, orașul acesta reprezintă toate interesele, toată puterea și toată activitatea fiarei. Reprezentări ca și curva cea mare, adulterul, închinarea la idoli și băutul dintr-o cupă, se folosesc deseori în Vechiul Testament pentru referință la capitalele marilor imperii (Ieremia 51:6, 7, 9, 13, Naum 3:4).

Este interesant de observat că orașul Babilon este comparat cu o fiară mare care înghite poporul lui Israel (Ieremia 51:34). Mai târziu, Babilonul va trebui să-l lase din gură pe poporul lui Israel pe care l-a înghițit (51:44). Evident, oamenii care sunt îndemnați să părăsească Babilonul sunt tot evrei.

Aceasta este diferența dintre un mesager adevărat și unul fals.

Mai întâi, Ioan aude o voce puternică a cărei sursă nu poate fi decât una cerească (1:10). Când se întoarce pentru a vedea de unde vine vocea, primul lucru pe care îl vede nu este Cristos, ci cele șapte lămpi care simbolizează cele șapte biserici. Înțelegem de aici că revelația lui Cristos nu poate fi separată de revelația poporului Său. El stă în mijlocul celor șapte sfetnice (bisericiile) și ține în mâinile Sale pe lucrătorii lor, pentru a-I păzi. Ei sunt ca niște inele pe degetele Sale.

Prin apariția lui Cristos în mijlocul simbolurilor poporului Său, suntem confrunțați cu adevărul care ar trebui să ne facă conștienți de responsabilitatea pe care o avem pe acest pământ, ca și popor al Său: Stăpânul Binecuvântat este văzut de lume, prin viețile noastre. Cât de important este, de aceea, să ne îngrijim ca lampa noastră să aibă continuu uluei și să ardă astfel încât Cristos să nu fie făcut de rușine prin viețile noastre!

Sunt folosite aici diferite metafore pentru reprezentarea luminii și strălucirii în care este învăluit Cel care spune despre Sine că este *”Alfa și Omega, Cel dintâi și Cel de pe urmă”* (versetele 13-16). Din gura Sa iese o sabie ascuțită cu două tășuri. Această metaforă descrie Cuvântul lui Dumnezeu care este viu și puternic, mai ascuțit decât orice sabie cu două tășuri. Nimic nu poate rămâne ascuns privirii Sale. În fața Celui cu care avem de-a face toate lucrurile sunt goale și descoperite (1:13-16, Evrei 4:12-13). Vocea Sa nu seamănă cu nici o altă voce. Ea sună ca vuietul unor ape mari care se izbesc de stânci. Ne reamintim de cuvintele lui Ieremia care ne spune despre Cuvântul lui Dumnezeu că este *”ca un foc, ca un ciocan care sfărâmă stânca”* (Ieremia 23:29).

Părul alb al capului Său ne spune că El vine din vremuri străvechi și se îndreaptă spre veșnicii (Mica 5:2). *”Arama aprinsă, arsă într-un cuptor”* reprezintă curăția, puritatea. Cel care aduce acest mesaj este veșnic, atotvăzător, atotputernic, de necuprins și de neînțeles. Totuși El se apropie cu blândețe de cei care se tem

de El și îi atinge (1:17). El îi ține aproape de El pe cei care Îi slujesc și umblă în mijlocul lor (1:20). Nu poate exista nici o îndoială că El este persoana cea mai calificată să ne aducă mesajul privind sfârșitul vremurilor. Curăția Sa, credincioșia și dragostea Sa pe care le-a revărsat peste noi, sunt garanția absolută că mesajul Său este absolut adevărat și demn de crezare.

Temă

Prezintă pe scurt ce ne învață cartea Apocalipsei despre Cristos. Fă referință la Numele Sale, lucrarea Sa, relația Sa cu poporul Său și calitățile Sale divine.

sau șapte împărății (împărății și împărățiile sunt folosite interschimbabil în Daniel 7:17, 23). Probabil aceste capete simbolizează șapte superputeri mondiale care au luptat împotriva poporului lui Dumnezeu. Acestea ar include: Egiptul, Asiria, Babilonul, Persia, Roma și, probabil, Germania nazistă. Al patrulea împărat reprezintă Imperiul Anticristului care se ridică dintre celelalte șapte (v. 11). Probabil, în versetele 9, 10 și 11 ni se spune că împărăția Diavolului va fi alcătuită din toate acele forțe ale răului care s-au împotrivit vreodată poporului lui Dumnezeu. Toată istoria națiunilor păgâne se îndreaptă către această ultimă împărăție mondială.

Se pare că cele zece coarne reprezintă ori zece împărați, în sensul fizic al cuvântului (v. 12), ori zece din primele națiuni ale lumii, care vor fi de acord să se alieze pentru a forma imperiul final al Satanei. Toate aceste metafore și simboluri sunt folosite pentru a prezenta și sublinia amploarea și grozăvia acestor forțe aliate împotriva lui Dumnezeu, în zilele din urmă. Chiar dacă nu înțelegem detaliile celor prezentate aici, putem observa, cu siguranță, teama și febrilitatea cu care Diavolul se pregătește pentru ultima sa încercare de a dejuca planul lui Dumnezeu pentru întreaga planetă.

Forțele acestea combinate reprezintă tot ceea ce Diavolul a avut și va avea atunci, în mod curent, în arsenalul său. Însă, toate acestea nu îi vor fi de niciun folos înaintea Împăratului Împărăților și Domnului Domnilor (v. 4). Singurul motiv pentru care i se va îngădui să aibă putere, va fi să contribuie la îndeplinirea planului lui Dumnezeu pentru această lume (v. 17).

În partea finală a capitolului 17 este prezentată soarta femeii. Cei care o susțin se vor întoarce împotriva ei, o vor devora și rămășițele ei vor fi arse în foc. Se pare că după ce religia mondială a Anticristului nu va mai fi de niciun folos, și ea va fi distrusă. Singura religie care va rămâne recunoscută va fi cea a închinării la fiara-stat, la Diavolul însuși.

pe aripi de vultur (12:14, Isaia 40:31).

Prostituata din capitolul 17 are scris pe frunte: „mama curvelor și spurcăciunilor pământului” (v. 5). Cei din poporul lui Dumnezeu au scris pe ei Numele Său (14:1, 3:12, 22:4). Această personificare dezgustătoare a răului se îmbată cu sângele martirilor (v. 6). Biserica lui Dumnezeu bea vinul Duhului Sfânt (Faptele Apostolilor 2:13-15, Efeseni 5:18) și pare „beată” doar oamenilor firești. Prostituata aceasta este învăluită de o taină mare (v. 5-8). Dar, de o taină mult mai mare, taina dragostei dintre soți, este învăluită Biserica lui Cristos (Efeseni 5:32). Dacă timpul și spațiul ar permite, antiteza dintre cele două ar putea fi dezvoltată mult mai mult.

Între veresetele 7-14 ne este prezentată și elucidată taina fiarei pe care șade femeia. Fiara aceasta era, nu mai este, și urmează să se ridice din abis. Cuvântul grecesc pentru „abis” este folosit de obicei în Septuaginta (traducerea greacă a vechiului Testament) pentru cuvântul ebraic „tehon”, tradus adesea „adânc”. Cuvântul acesta, „adânc”, se folosește când este vorba de adâncul înfricoșător al oceanului. Putem deduce de aici, că imperiul acesta mondial își are originea în fundul oceanului (Apocalipsa 12:18, 13:1, Daniel 7:1). Fiara care a fost, nu mai este, dar care va veni, ne amintește de Dumnezeu, care a fost, este și va veni (1:8) și de Cristos care a fost mort, dar care acum este viu în vecii vecilor (1:8).

Cele șapte capete ale fiarei sunt șapte munți pe care șade femeia (v. 9). Unii au încercat să stabilească o relație între aceasta și faptul că orașul Roma este construit pe șapte coline. Alții au mers mai departe cu această identificare, observând că și alte orașe, ca de exemplu Cincinnati, sunt construite pe șapte coline. Ținând cont de faptul că femeia șade, de asemenea, pe multe ape, și are o puternică influență mondială (v.15, 18, 18:3), este mai corect să ne gândim la un context mai larg, când încercăm să interpretăm această situație. Probabil, cei șapte munți simbolizează șapte continente ale lumii.

Capetele fiarei pot simboliza, de asemenea, șapte împărați

Capitolele II, III ÎN MIJLOCUL CELOR ȘAPTE BISERICI

Cel care trimite, prin Ioan, această importantă revelație celor șapte biserici, nu este cineva foarte îndepărtat, căruia aceste biserici I se închină și-L slăvesc de la distanță. Nu este cineva care îi cunoaște pe credincioșii acestor biserici doar superficial, ci Acel care le cercetează mințile și inimile. Mesajul central al acestor două capitole este că Biserica, în fragilitatea sa, are, totuși, resurse nelimitate de putere și un destin glorios. Este o revelație măreață pentru un popor minunat.

1. Biserica din Efes – „Zel doctrinar, fără dragoste”

Cele șapte biserici vor recunoaște fără nici o obiecție autenticitatea acestei revelații pentru că prin ea li se vorbește despre lucruri care le privesc personal, lucruri pe care numai Dumnezeu le cunoaște despre ele. Bisericii din Efes nu i se putea reproșa nimic din punct de vedere doctrinar. În exterior totul părea perfect, însă, în interior exista o problemă: dragostea dintâi se răcise. „Dragostea dintâi”, despre care se vorbește în 2:4, este dragostea pe care ei au avut-o la început, când au auzit și au crezut Cuvântul (1 Ioan 3:11, 16-18). Este dragostea pe care cineva dacă o are este gata să-și dea chiar ochiul pentru fratele său (Galateni 5:4-6). Este interesant de observat, că Pavel îi avertizează pe efeseni în epistola pe care le-o trimite, în capitolul 4, versetele 3 și 5, coroborate cu versetul 2, să-și păstreze unitatea în Duhul și să trăiască în dragostea creștină. Ei luaseră în considerare avertizarea sa de a se păzi de „lupi”, dar nu acordaseră atenție îndemnului

său de a umbla în dragoste.

Zelul, entuziasmul exterior și o doctrină pură nu pot înlocui dragostea creștină (1 Crineni 13). Fără dragostea aceasta, Biserica se descalifică în a-L prezenta și reprezenta pe Cristos, care este El Însuși dragoste (1 Ioan 4:8). Biserica din Efes se afla astfel în pericolul de a-I fi luat sfeșnicul din locul în care a fost pus (2:5). Zelul, perseverența și scrupulozitatea doctrinară sunt un fel de dragoste "de-a doua". Numai Cel care cercetează inimile poate vedea diferența dintre cele două feluri de dragoste. Dacă efesenii Îl vor lăsa pe Duhul Sfânt să le toarne în inimă dragostea lui Dumnezeu (Romani 5:5), vor putea să mănânce din pomul vieții, care se află în Raiul lui Dumnezeu (v.7).

2. Biserica din Smirna – "O biserică în suferință, care are nevoie de mângâiere"

Tradiția creștină spune că acesta a fost locul în care bătrânul martir Policarp a fost omorât de către autoritățile acelei vremi pentru că a refuzat să renunțe la credința în Cristos. Se crede că Policarp a fost unul din ucenicii lui Ioan. Tot tradiția spune că, deoarece focul refuza să-l ardă pe Policarp, persecutorii săi, pentru a-l omorî, l-au înjunghiat.

Remarcile împotriva "*celor care zic că sunt iudei*" (v.9), nu constituie un argument în favoarea antisemitismului. Pentru orice evreu adevărat, viața e sfântă, chiar și viața "neamurilor". Dacă tradiția, potrivit căreia unii oameni din Smirna, care se pretindeau evrei, l-au acuzat pe Policarp în fața autorităților, este adevărată, atunci acei oameni nu trăiau cu adevărat potrivit percepțelor iudaismului. Biserica din Smirna urma să treacă printr-o perioadă de persecuție de "*zece zile*". Aceasta era pentru ei o onoare care îi făcea "*bogați*" în ochii lui Dumnezeu (v.10). Destinul lor era de a primi "*cununa vieții*". Trebuiau să știe că nu există nici o autoritate păgână care să aibă primul și ultimul cuvânt în ce privea destinul lor. Aceasta o putea face numai

Capitolele XVII, XVIII BABILON: CURVA CEA MARE

Ioan este luat de Duhul în pustie pentru ca un înger să i-o arate pe "*curva cea mare*" (v. 1-3). Este evidentă paralela dintre această situație și cea din Apocalipsa 21:9-11. Aici, el este dus de Duhul pe un munte înalt pentru ca un înger să i-o arate pe mireasa lui Cristos.

Pentru a putea vedea poporul lui Dumnezeu, trebuie să te urci pe un munte. Pentru a putea vedea ceea ce este, probabil, imitația poporului lui Dumnezeu făcută de către Diavolul, trebuie să mergi în pustie, simbolul morții și al sterilității.

Comentatorii au propus diferite teorii privind identificarea exactă a curvei celei mari. Printre protestanți, una dintre cele mai răspândite teorii, o identifică cu Biserica Romano-Catolică. Alții, au identificat-o cu un anumit fel de religie umanistă mondială promovată de conducerea anticristă. Nu este nevoie să avem o înțelegere perfectă a acestui pasaj, pentru a ne da seama de contrastul dintre această „doamnă” și poporul lui Dumnezeu.

În timp ce această femeie este curvă, poporul lui Dumnezeu este mireasa lui Cristos, caracterizată de curăție și castitate (14:4, 2 Corinteni 11:2). Curva cea mare se îmbracă în purpură, culoarea lascivității (17:4). Mireasa Mielului este îmbrăcată în veșminte albe, imaculate, care reprezintă neprihănirea sfinților (19:8). Doamna Diavolului este plină de cele mai frumoase „bijuterii” pe care lumea le poate oferi (v. 4). Poporul lui Dumnezeu strălucește cu strălucirea soarelui, a lunii și a stelelor (12:1, Marcu 13:43). Așezată pe cele șapte capete ale fiarei din pustie, femeia lumii depinde, în ce privește locomoția, de fiară. Poporul lui Dumnezeu se ridică

Temă

1. Prezintă într-un mic studiu de una sau două pagini, soarta celor răi după moarte. Fă referință pentru aceasta la capitolele 14 și 20, din Apocalipsa.
2. Concepe o diagramă care să prezinte acțiunea celor șapte potire ale mâniei lui Dumnezeu, din Apocalipsa 16.

Cristos (v. 8). Nici o autoritate omenească nu putea hotărî pentru nici un om pedeapsa cu "moartea a doua", moartea finală (v.11).

3. Biserica din Pergam – Biserica din "Capitala diavolului", biserica înclinată spre compromisuri

Acestei biserici i se reamintește că Cristos, slujitorul tuturor, care a suferit pentru toți, va lovi într-o zi pământul cu sabia ascuțită a gurii Sale și-l va ucide pe cel rău cu suflarea Sa (Isaia 11:4, 49:2, Apocalipsa 1:16, 2:12). Nici un comandant de oști care a trăit vreodată, nu a putut folosi o sabie fără ca mai întâi să o ridice, dar, prin puterea nevăzută a lui Dumnezeu, o sabie invincibilă iese chiar din gura lui Cristos.

Pergam era capitala provinciei romane Asia. Toți guvernatorii acestei provincii doreau să-i impresioneze cu loialitatea lor pe stăpânitorii romani și, de aceea, persecuția creștinilor în acest oraș era deosebit de puternică. În această persecuție și-a găsit moartea și un creștin al cărui nume este menționat în versetul 13. Acestei biserici nici prin gând nu-I trecea să renunțe la credința în Cristos. Unii din membrii ei, însă, ar fi dorit să aducă jertfe împăratului. Împăratul din acea vreme pretindea că este de natură divină și dorea ca supușii săi să-i aducă jertfe și să i se închine ca unui zeu. Chiar simpla intenție de participare a unora din biserică la aceste ceremonii era din partea lor o complicitate la un act păgân.

Cei care pretindeau și îi învățau și pe alții că nu era nimic rău în acceptarea, chiar pasivă, a acestor ceremonii, atrăgeau prin aceasta biserica în păcatul în care căzuse poporul evreu în timpul perioadei mozaice când s-au închinat zeului Baal (Numeri 25:1, 31:16, 2:14-16). Dacă biserica va tolera în continuare astfel de oameni în mijlocul ei, va fi pedepsită cu aceeași sabie folosită pentru pedepsirea păgânilor.

Biserica din Pergam nu trebuie să-și facă griji în ce privește hrana. Dumnezeu are ascunsă pentru ea, mană (2:17). Piatra albă ne reamintește de pietrele folosite în acea perioadă la votare, pentru numirea unor persoane în diferite funcții oficiale. Singurul "vot" în

cazul acesta, de care trebuia să fie interesată biserica din Pergam, era cel al lui Dumnezeu (2:17).

4. Biserica din Tiatira – "Biserica aproape perfectă"

Unuia cu un ochi lipsit de pătrundere spirituală, această biserică i s-ar fi părut o biserică model. Dar ochii "*ca para focului*" ai lui Dumnezeu au descoperit o pată serioasă pe această biserică: se aflau în ea personae care acceptau și învățau pe ceilalți să facă compromisuri cu păgânii. Biserica nu subscria în mod deschis la această atitudine, dar o tolera (2:20-23). Toleranța aceasta este chiar un păcat de moarte ale cărui consecințe sunt groaznice. Compromisul cu lumea este numit "*adâncimea Satanei*" (2:24).

Acestei biserici i se reamintește că într-o zi situația se va schimba și ea va participa la guvernarea lumii (2:26). Deoarece destinul ei este unul cosmic (v. 28), ea nu trebuie să se simtă obligată să facă compromisuri cu nici unul din viitorii ei supuși.

5. Biserica din Sardes – "O biserică moartă, cu haine pătate"

Cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu reprezintă cei șapte ochi ai Săi (cifra "șapte" simbolizează perfecțiunea: Zaharia 3:9, 4:10, Apocalipsa 5:6). Această biserică are, aparent, o reputație (un "*nume*", 3:1). Ochii, ca para focului ai lui Dumnezeu, au pătruns însă prin această mască și au văzut biserica așa cum era ea în realitate, adică moartă. Prin urmare, este îndemnată să își îndrepte starea pentru că Domnul ei poate sosi în orice clipă (3:3). Puțini oameni din biserica aceasta, care și-au păstrat curăția, vor fi "*înfățișați*" de Cristos înaintea lui Dumnezeu, în marea zi (Efeseni 5:27). Cei care s-au curățit de întinăciunea cărnii și a duhului (2 Corinteni 7:1) vor fi îmbrăcați în alb, pentru veșnicie (3:5).

care reprezintă, probabil, capitala împărăției ei (v. 10). Ca rezultat, întreaga împărăție a fiarei este înghițită de întuneric. Întunericul acesta intensifică durerea cauzată deja de rănilor din urma vărsării primului potir. S-ar putea ca efectul vărsării potirului al patrulea să includă și o pană universală de curent, ceea ce ar face dificilă intervenția medicală.

Al șaselea potir, întocmai ca al șaptelea semnal de trâmbiță, duce la mobilizarea împărățiilor Răsăritului (v. 12 și 9:13). De data aceasta, râul Eufrat este secăt pentru a le facilita acestora înaintarea spre Armaghedon. Se pare că acum împărății aceștia sunt mai încăpățânați decât în capitolul 9. Ei trebuie să fie convinși de trei duhuri necurate, care seamănă cu niște broaște, fac semne și minuni nemaipomenite și care ies din gura balaurului, din gura fiarei și din gura proorocului mincinos. Scopul lor este să-i adune la un loc pe toți acești împărați pentru a lupta împotriva Dumnezeului cel Atotputernic.

Brusc, narațiunea este întreruptă de o avertizare părintească făcută cititorului, că Domnul vine ca un hoț (v. 15). Aflăm apoi că națiunile acestea sunt adunate într-un loc numit Armaghedon. Armaghedon este o altă denumire dată în ebraică muntelui Meghido, din nordul Palestinei. Adunarea popoarelor pentru judecată este un subiect des întâlnit în Vechiul Testament (Mica 4:12, Ioel 3:11, Țefania 3:8).

Al șaptelea potir este vărsat în văzduh (v. 17). Din templu se aude "*un glas tare*": "*S-a isprăvit!*". Se produce un mare cutremur de pământ care distruge orașe întregi și afectează puternic chiar relieful întregului pământ (v. 18-20). Situația aceasta ne amintește într-o mică măsură de cea rezultată în urma ruperii pecetii a șasea (6:12). Ei îi urmează o ploaie de grindină ucigătoare. Fiecare piatră cântărește un talant (26-36 kg). Anunțul căderii Babilonului (v. 19, 14:8), pregătește terenul pentru o prezentare detaliată asupra acestui subiect în următoarele două capitole.

Dumnezeu își controlează mânia și și-o manifestă sistematic. El nu își pierde cumpătul și nu începe să distrugă totul, fără discernământ, în jurul Său.

Primul înger varsă conținutul potirului său pe pământ . O rană rea și dureroasă îi lovește pe toți oamenii care au acceptat să se închine fiarei. Aceeași rană o întâlnim și în versetul 11, în urma revărsării conținutului potirului al șaselea. În episodul cu trâmbițele, oamenii nu au experimentat o astfel de durere decât în urma semnalului celei de a cincea trâmbițe (9:1).

Obiectivul îngerului cu cel de al doilea potir este marea (v. 3), la fel ca în cazul îngerului care a acționat în urma semnalului celei de a doua trâmbițe (8:8). Marea se transformă în sânge, așa cum s-a întâmplat și în 8:8, dar de data aceasta moare întreaga floră și faună marină, nu doar a treia parte din ea. La fel ca în urma semnalului celei de a treia trâmbițe, în urma revărsării mâniei lui Dumnezeu din potirul al treilea, apa din râuri și apa izvoarelor este transformată în sânge. Nu se face nici o mențiune privind efectele acestui dezastru. În mod cert, acestea sunt inimaginabile. Pasajul acesta se încheie brusc în momentul în care îngerul apelor începe să-L slăvească pe Dumnezeu și să-i recunoască dreptatea de a trimite peste oameni această nenorocire. Se aude apoi o voce din altar care recunoaște că judecățile lui Dumnezeu sunt drepte și adevărate.

Al patrulea potir afectează soarele, întocmai ca în cazul îngerului care a acționat în urma semnalului celei de a patra trâmbițe (v. 8; 8:18). Diferența acum, este că luminozitatea și puterea de încălzire a soarelui nu mai scad, ci cresc, până acolo încât oamenii încep să sufere arsuri dureroase din această cauză. Reacția oamenilor în urma revărsării potirelor al patrulea, al cincilea și al șaptelea este să-L blesteme pe Dumnezeu. După vărsarea ultimului potir, locuitorii împărăției fiarei ajung să-L blesteme total pe Dumnezeu și să-I hulească Numele cu înverșunare.

Al cincilea potir nu este vărsat peste scaunul de domnie al fiarei,

Este adevărat că doar Cristos poate curăți total o persoană, dar pentru aceasta persoana respectivă trebuie să creadă în El și să se supună total lucrării Sale de sfințire. Cristos are haine curate pentru noi, dar noi, prin credință, trebuie să ne îmbrăcăm cu ele. Apocalipsa 19:7 ne spune că soția Mielului "s-a pregătit". Cristos a trimis miresei Sale rochia de nuntă, curată, fără pată. Responsabilitatea miresei este să se îmbrace cu ea și să o poarte.

6. Biserica Filadelfia – "Cea mai bună biserică dintre cele mai bune"

Această biserică este deseori privită ca biserica model. Totuși, chiar și cea mai bună biserică, este total dependentă de Cel care are cheia (3:7-8). Fără ușa deschisă a oportunităților oferite numai de Dumnezeu, toate aceste calități sunt fără nici un folos. Toți aposolii știau că eficiența lucrării lor depindea de Cel care are cheile (Faptele Apostolilor 14:27, 1 Corinteni 16:9, Coloseni 4:3). Totuși, în ciuda tuturor calificativelor excelente, biserica se află tot timpul în pericolul potențial de a-și pierde cununa (3:11).

Va veni timpul când această biserică nu va mai fi mutată dintr-un loc în altul, ca o lampă, ci va fi făcută un stâlp în Templu (3:12). În apropierea oficiului poștal central din Ierusalim exisă un pilon uriaș culcat la pământ, înconjurat de un gard. Cercetătorii cred că se intenționa ca acest pilon să fie folosit în templul din vremea Domnului Isus. Însă, din anumite motive, necunoscute, în pilon a apărut o fisură și nu a putut fi folosit. Avea înălțimea, forma și greutatea necesară, dar a apărut o fisură pe care numai meșterul constructor a observat-o (1 Corinteni 3:10-13).

7. Biserica din Laodicea – "Cea mai rea biserică dintre cele mai rele"

Cristos stă la originea creației lui Dumnezeu (cuvântul grecesc folosit în acest caz, și tradus de obicei prin "început", poate avea și acest sens: el mai înseamnă, de asemenea, "stăpânitor", "autoritate"). Biserica aceasta se află într-o stare dezastruoasă. Însă, cel mai trist lucru este că ea nu-și dă seama de aceasta. În același timp, cel mai mare lucru este că Cristos, prin care au fost făcute toate lucrurile (Coloseni 1:16-17), îi poate transforma pe cei mai răi dintre noi în cele mai bune ființe.

Oricare biserică îi poate deschide o ușă lui Cristos. Acest lucru trebuie să-l înțeleagă, în mod deosebit, biserica din Laodicea. Dacă această biserică îl va lăsa pe Cristos să intre în ea, El, prin lucrarea Sa, o va aduce din nou la viață. Vestea bună, printre nenumăratele vești rele, este că nu există nicio biserică într-o stare atât de decăzută încât meșterul constructor să nu o mai poată reabilita.

Secțiunea aceasta din cartea Apocalipsei, în care sunt prezentate cele șapte biserici, tratează pe scurt despre "lucrurile care sunt" (Apocalipsa 1:17). Va exista de-a lungul istoriei Bisericii o perioadă în care vor prevala problemele sale normale. Vor exista apoi perioade de încercări, de necaz (2:10) și perioade de prosperitate (3:17). Este puțin probabil că cele șapte biserici ar reprezenta șapte perioade ale istoriei Bisericii. Este mult mai probabil că ele reprezintă extrem de sintetic tipurile diferite ale Bisericii, pe care cineva le-ar observa dacă ar studia istoria acesteia de-a lungul veacurilor.

Sfârșitul nu a venit încă. Atunci când acesta se va apropia, se vor derula cu repeziciune niște eveimente apocaliptice (1:1). Probabil, folosirea expresiei "în curând", se datorează modului în care Dumnezeu percepe timpul. Pentru Dumnezeu, "o zi este ca o mie de ani" (2 Petru 3:8). Un om care a auns la vârsta de 100 de ani, nu are, potrivit percepției lui Dumnezeu asupra timpului, nici

192 m (Apocalipsa 19:15).

La începutul capitolului 15, cei șapte îngeri care urmează să reverse mânia finală a lui Dumnezeu își fac apariția. Această apariție a lor, este al treilea „semin mare și minunat” despre care se vorbește în carte (12:1). Între această apariție a lor și momentul în care primesc potirele mâniei lui Dumnezeu, de pe marea de cristal se înalță o cântare (v. 2-5).

Cântarea este cântată de cei care au biruit fiara și nu au acceptat semnul ei. În acest grup, s-ar putea să fie incluși și cei 144.000 sau unii dintre „neamuri”, încă în viață înaintea revărsării finale a mâniei lui Dumnezeu și răpiți la scaunul Său de domnie pentru a nu fi atinși de aceasta. Ei cântă „cântarea lui Moise” și „cântarea Mielului”. Cântarea lui Moise se află în Deuteronom 32. Cântarea prezentată în Apocalipsa 15:3-4, seamănă cu versetul 4 din cântarea lui Moise din Deuteronom 32. În ea, Dumnezeu este înălțat pentru lucrările Sale mari și minunate, și toți oamenii sunt chemați să I se închine cu reverență.

Nimic în „programul de judecată” al lui Dumnezeu nu este atât de urgent încât să nu se poată face o „pauză” pentru închinare. După ce corul îngeresc își încheie cântarea, templul lui Dumnezeu se deschide, și din el ies cei șapte îngeri. Fiecăruia i se dă câte un potir al mâniei lui Dumnezeu, de către una din cele patru făpturi vii. Când se întâmplă aceasta, templul se umple într-atât de fum, datorită prezenței și slavei lui Dumnezeu, încât nimeni nu poate intra în el. În Vechiul Testament, așa ceva se mai întâmplase în timpul lui Solomon, cu ocazia sfintirii templului (1 Împărați 8:10, 2 Cronici 5:13; de asemenea, Isaia 6:11 și Exod 40:35). Capitolul începe cu o referință la „foc” („... ca o mare de sticlă amestecată cu foc...”), și se încheie cu imaginea Templului învăluit într-un nor de fum.

Capitolul 16 se deschide cu o voce „tare” din templu, care spune îngerilor să meargă și să verse pe pământ cele șapte potire al mâniei lui Dumnezeu. Ei nu fac aceasta simultan, ci pe rând.

acesta, Babilon, este interpretat, în general, ca fiind numele sistemului religios mondial sau al unei capitale mondiale construită în acest timp. Mai multe detalii privind acest subiect vor fi oferite în comentariul de la capitolele 17 și 18 ale Apocalipsei. Urmează al treilea înger, care îi avertizează pe toți locuitorii pământului că aceia dintre ei care vor accepta să primească semnul fiarei și să se închine ei, vor fi pedepsiți pentru veșnicie (v. 9-12).

Este momentul oportun în care este făcută cunoscută binecuvântarea pentru cei care vor muri în Domnul de acum înainte (v. 13). Ei se vor odihni de toată munca lor și vor fi scutiți de necazurile care urmează. Cei care vor „muri în Domnul” din acest moment înainte, vor fi cei care nu vor accepta să fie marcați cu semnul fiarei.

Restul capitolului îl constituie prezentarea a două recoltări. După modul în care e descrisă, prima recoltare seamănă mult cu un seceriș (v. 14-16). În pilda Sa cu grâul și neghina, Isus a vorbit despre secerișul de la sfârșitul lumii, unde seceretorii vor fi îngerii (Matei 13:40-43). Nu ni se spune nimic despre ce se întâmplă cu recolta strânsă în urma acestui seceriș.

Capitolul 14 se încheie cu prezentarea în v. 17-20, a celei de-a doua recoltări, o recoltare „sângeroasă”. De data aceasta, se recoltează struguri. După ce au fost recoltați, strugurii sunt puși în teasc (presă de struguri). Teasca, ca simbol al judecății, este deseori întâlnit în Vechiul Testament (Isaia 63:1-5, Ieremia 25:30, 51:33). Un îndemn similar, „*de a pune cosorul*”, se află și în Ioel 3:13-14, unde popoarele sunt adunate în „Valea lui Iosafat (Iosafat = judecată). Teasca menționat în Apocalipsa este unul de dimensiuni foarte mari. Din el însă nu iese must, cum ne-am aștepta, ci sânge! Probabil, exprimarea la care se recurge în versetul 20 („*și din teasc a ieșit sânge până la zăbalele cailor, pe o întindere de o mie șase sute de stadii*”) este una metaforică, pentru a ne putea da sema de amploarea pierderii de vieți omenești. Un stadiu este egal cu

măcar vârsta de trei ore.

Este bine să ne amintim că oricât de mult am trăi fiecare din noi, viața noastră nu durează mai mult decât câteva minute, după cum Dumnezeu vede timpul. Este, de asemenea, bine să ne amintim, că perioadele de stingere sau de trezire spirituală ale bisericii nu durează decât o generație.

Citind cartea Apocalipsei, obsevăm că mai era încă mult de lucru în domeniul spiritual în perioada când ea a fost scrisă. Ioan însuși mai trebuie încă să spună la mulți oameni profeția sa (10:11). Sfârșitul perioadei de existență a Bisericii aici pe pământ nu este cunoscut (Marcu 13:32, Faptele Apostolilor 1:6-7). Potrivit cuvintelor lui Cristos, este neînțelept să se facă speculații privind acest moment.

Temă

1. Alcătuiește o listă cu toate problemele Bisericii, menționate în acese capitole, precum și cu soluțiile pentru ele.
2. Alcătuiește o listă cu toate lucrurile bune și rele care i se pot întâmpla oricărei biserici.

Capitolele XIV, XV, XVI CELE ȘAPTE POTIRE ALE MÂNIEI

Scena finală trebuie pregătită pentru revărsarea deplină a mâniei lui Dumnezeu. Capitolele 14 și 15 sunt un preludiu al acestei revărsări. Capitolul 16 prezintă revărsarea mâniei lui Dumnezeu, din cele șapte potire. Există mai multe diferențe între manifestarea de acum a mâniei lui Dumnezeu și cea semnalată de sunetele trâmbițelor din capitolele 6-8. Îngerii cu trâmbițe doar semnalau declanșarea catastrofelor. Îngerii cu potire revărsă conținutul lor, fără nici o avertizare prealabilă. Dezastrele amintite prin trâmbițe sunt, de obicei, limitate la o anumită parte din natură sau din oameni. Conținutul potirelor însă, provoacă nenorocire și dezastru universal, fără limite.

O altă diferență o constituie reacția oamenilor de pe pământ. La semnalul celei de-a șasea trâmbițe, ei strigă după ajutor (6:16). În urma revărsării conținutului potirelor, oamenii Îl hulesc și Îl bleastă pe Dumnezeu (16:9, 11, 21).

Înainte ca marea mânie să fie dezlănțuită, cei 144.000 sunt răpiți la scaunul de domnie al lui Dumnezeu (14:1-5). Întregii populații a pământului i se dă o avertizare generală de a se închina Dumnezeului adevărat (6, 7). Acest înger care zboară prin mijlocul cerului a fost adesea comparat cu un satelit de comunicații gigantic. Dacă admitem că este într-adevăr un înger real (înger = o ființă cerească cu puteri și capacități care le întrec pe cele ale omului), nu este greu să ne imaginăm că ar putea interveni în întregul sistem mass media de pe pământ, sistem controlat de fiara însăși.

Îngerul care urmează, anunță căderea Babilonului. Numele

Capitolele IV, V

PROLOGUL DIN CER

Mare parte din restul cărții se ocupă de *"lucrurile care au să fie după..."* (1:19). Acestea sunt evenimentele sfârșitului care vor avea loc după răpirea bisericii (1 Tesaloniceni 4:13-18). Ioan nu privește de pe pământ la evenimentele acestei judecăți. Cerul se deschide și el este invitat acolo pentru a privi aceste evenimente apocaliptice (4:1).

Însă, înaintea cataclismului devastator, ne este prezentată o minunată scenă de închinare și adorare. Focul, care pare să caracterizeze *"scaunele de domnie"* ale Vechiului Testament, este aici absent (Daniel 7:10, Ezechiel 1:26-28). Dumnezeu are aici aspectul pietrelor prețioase (4:3-4). Totul este de o splendoare inimaginabilă. După Calvar, simbolul focului mâniei necruțătoare a lui Dumnezeu s-a transformat în ceva frumos și prețios pentru poporul Său.

În fața scaunului de domnie stau 24 de bătrâni. Numărul 24 provine, probabil, de la cei 12 patriarhi ai Vechiului Testament și cei 12 apostoli ai Noului Testament. Toți sunt îmbrăcați în haine albe și poartă pe cap cununi, semn că au biruit lumea și că răpirea Bisericii a avut loc. (2 Timotei 2:8 ne spune că aceste cununi vor fi date în ziua revenirii lui Cristos.)

Un preludiu al furtunii iminente îl constituie tunetele și fulgerele care ies din scaunul de domnie. Cele șapte lămpi de foc care ard înaintea scaunului de domnie, ne amintesc de cele șapte lămpi care ardeau în cort și templu, în vremea Vechiului Testament (Exod 25:31-40). Ele simbolizează cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu. Și Zaharia a văzut șapte lămpi (4:2-6). Lui i s-a spus că aceasta înseamnă că lucrarea lui Dumnezeu

nu se înfăptuiește prin putere militară sau bogăție (Zaharia 4:6), ci prin Duhul lui Dumnezeu.

Mesajul central al întregii cărți a Apocalipsei este că soluția la problemele lumii nu constă într-o guvernare mai bună, prosperitate financiară, educație sau reformă de orice fel. Soluția aceasta nu va apărea într-un moment sau altul al istoriei omenirii. Nu în istorie se găsește răspunsul. Istoria omului trebuie să se încheie. Numai o intervenție cataclismică, supranaturală, a lui Dumnezeu, din afara istoriei, poate rezolva situația fără ieșire în care se află omul.

Înainte de a intra în prezența lui Dumnezeu, preotul trebuia să se spele în această căldare mare, altfel, murea (Exod 30:21). În cer nimeni nu va trebui să se spele. Cei care vor intra acolo vor fi spălați în sângele Mielului, și vor avea astfel acces liber la scaunul de domnie (Evrei 10:19-22). Astfel, marea de sticlă din cer este acolo numai pentru a ne reaminti în mod plăcut despre curățirea care deja s-a petrecut.

Cele patru *"făpturi vii"* neobișnuite din fața scaunului de domnie al lui Dumnezeu, sunt tot ce poate fi măreț și maiestuos din creația lui Dumnezeu. Ele simbolizează întreaga creație a lui Dumnezeu în lumea ființelor vii. Întreaga creație recunoaște fără încetare sfințenia, puterea și veșnicia lui Dumnezeu (4:8). Cei 24 de bătrâni reuiesc, la rândul lor, frumusețea și adevărul tuturor acestor lucruri și cad în fața scaunului de domnie, aruncându-și cununile în fața Celui ce șade pe acest scaun. Capitolul se încheie cu cuvintele minunate rostite de acești bătrâni, prin care ei îi aduc laudă lui Dumnezeu și-L slăvesc pentru că este creator suveran.

Din această scenă ne dăm seama că Dumnezeu nu se grăbește. Există suficient timp pentru închinare și glorificare. Există

36. În perioadele de persecuție Dumnezeu dă aripi (Isaia 40:31, Exod 19). Deși suntem jos, ne putem înălța.
37. Dumnezeu ne păzește de șarpe (v. 14).
38. Dumnezeu nu ne-a promis niciodată că nu vom trece prin pustie dar ne-a promis aripi și ne-a promis că va fi cu noi.
39. Satan este complet lipsit de rușine și face uz de cele mai neașteptate tertipuri. A arunca apă din gură asupra cuiva cu care te afli în dispută este dovada unei mari lacune în domeniul bunelor maniere (v. 15). Satan cunoaște și aplică o mulțime de trucuri murdare!
40. Satan va încerca să termine complet cu tine. De remarcant că el nu renunță să o rănească pe femeie, chiar dacă aceasta a primit aripi și a putut zbura! El este perseverența întruchipată.
41. Adesea, ajutorul vine dintr-o sursă neașteptată (v. 16, „pământul”).
42. Satan este lipsit de milă și respect. El te va lovi chiar când te vei afla la pământ.
43. Când un suflet este ajutat, mântuit, Satan moare de ciudă și de necaz (v. 17).
44. Între Satan și poporul lui Dumnezeu există un război permanent (v.17).
45. Satan nu descurajează din cauza unui insucces sau altul. Nu poate pune mâna pe femeie, dar apucă ce poate. Nu este ca unii creștini care ori li se dă toată „prăjitura”, ori nu primesc nimic.
46. Satan Zidește pe nisip. Și toți cei care sunt cu el zidesc tot pe nisip (Matei 7:18).

26. Mântuirea, puterea și Împărăția lui Dumnezeu vor înlocui într-o zi împărăția Diavolului (v. 10). Va veni un moment, în viitorul nu prea îndepărtat, din care Împărăția lui Dumnezeu va fi un etern „acum“.
27. Diavolul este martorul acuzării, acuzatorul fraților. Însă, în 1 Ioan 2:1 ni se spune că în Isus Cristos avem un Mijlocitor.
28. Diavolul nu este leneș. Se pot spune lucruri rele despre el. Dar acesta nu. El lucrează zi și noapte (v.10).
29. Sunt trei moduri de a respinge acuzațiile aduse de Diavolul: prin sângele lui Cristos, prin mărturisire și printr-o atitudine lipsită de un interes exacerbat pentru viața, pentru confortul nostru.
30. Deoarece există scăpare pentru sfinți, cerurile se bucură. Vedem astfel, că însăși oștile cerești participă emoțional la ceea ce face poporul lui Dumnezeu. Îngerii doresc „să privească în“ ceea ce avem noi (1 Petru 1:12). Este mare bucurie în ceruri când un suflet se întoarce la Dumnezeu (Luca 15:7-9).
31. Locuitorii pământului au motiv să se teamă.
32. Diavolul devine tot mai înverșunat și nebun pentru că vede că pierde teren.
33. Diavolul este tot mai neliniștit datorită apropiatei reveniri a Domnului. Iminența acestei reveniri îl face să turbeze de furie. În Biblie sunt amintite doar două lucruri care îl deranjează enorm pe Diavol: unitatea Sfintei Treimi și iminenta revenire a lui Cristos (Ioan 2:17).
34. Diavolul își dă seama că mai are puțin timp și de aceea își dublează eforturile. În privința aceasta îi întrece cu mult pe mulți dintre sfinții lui Dumnezeu.
35. Diavolul nu se oprește în urma niciunui insucces. El continuă să lucreze (v.13). Copilul i-a scăpat. A fost învins de Mihail. Dar el continuă să meragă înainte.

suficient timp pentru a sta și sărbători ce a făcut Dumnezeu pentru poporul Său. Dumnezeu își stăpânește mânia, nu-i dă frâu liber. Manifestarea ei se va face după un plan bine gândit, și nu pentru că Dumnezeu își „va pierde cumpătul“. Mânia Sa se va manifesta exact la momentul și în modul în care dorește El, pentru că El nu și-a pierdut și nu-și va pierde niciodată controlul. Omul este cel care și-a pierdut controlul asupra lui însuși. Omenirea se autodistruge încet și sigur dacă Dumnezeu nu intervine cu soluția Sa.

De la primele cuvinte ale capitolului 5, întreaga atenție ne este îndreptată asupra unei „cărți“. Este scrisă pe dinăuntru și pe dinafară, și pecetluită cu șapte pecete. În Noul Testament, materialul folosit ca suport de scris era papirusul. După ce era scris întregul document, foaia de papirus se rula și era apoi legată cu un șnur. Pe șnur se aplica în final o pecete de lut pentru asigurarea inviolabilității documentului. În acest mod, documentul era „pecetluit“ și nu putea fi deschis de o persoană neautorizată fără a încălca autoritatea reprezentată prin pecete. S-au decoperit astfel de documente legate cu șapte șnururi, fiecare din acestea fiind sigilat cu câte o pecete.

În antichitate, unele documente nu erau desigilate decât în momentul în care conținutul lor trebuia să se materializeze. Evenimentele sfârșitului prevestite de Daniel urmau să stea sub pecete până în momentul în care trebuiau să se întâmple (Daniel 12: 4, 11). Ezechiel a primit un sul scris pe ambele părți (Apocalipsa 5:1, Ezechiel 2:9-10). Întregul său conținut era doar plângere, bocet și gemete. Cuvintele acestui sul trebuia Ezechiel să le spună poporului lui Israel, în vremea când urma să se stingă din punct de vedere național.

Proorocul Ieremia a cumpărat un ogor, chiar înainte de exilul lui Iuda în Babilon. El a pecetluit actul de cumpărare și l-a pus într-un vas de pământ, până la sosirea momentului în care putea intra în posesia ogorului (Ieremia 32:11-15). Aceasta simboliza faptul că,

deși națiunea urma să fie distrusă, va veni o vreme a reabilitării, a restaurării ei, când cei care aveau drepturi de proprietate asupra unor terenuri vor putea intra în posesia lor.

În capitolul 5 din cartea Apocalipsei, răpirea bisericii a avut deja loc și ne aflăm în momentul de dinaintea începerii perioadei necazului cel mare. Cartea pecetluită conține, în mod evident, evenimentele judecății care vor avea loc în această perioadă de șapte ani. Ruperea acestor peceti va declanșa desfășurarea acestor evenimente. Este ca și cum ne-am afla în camera de comandă a unui sistem nuclear militar. Oamenii care știu cum să activeze rachetele nucleare sunt puțini. Și mai puțini sunt cei care cunosc codul de acces în sistemul computerizat și modul de a-l face operațional. Aceste informații sunt accesibile numai unui grup de personae extrem de restrâns.

Leul din seminția lui Iuda îndrăznește să ia cartea și să-i rupă pecetele. În Vechiul Testament, leul era simbolul dinastiei regale a lui David. Tronul lui Solomon avea la bază 12 lei (1 Împărați 10:20), Genesa 49:9-10). Dar, Mielul din Apocalipsa 5 este mult mai mult decât leul davidic, el este *"rădăcina"* lui David (5:5). El este, prin urmare, chiar sursa autorității regale.

Mielul care ia cartea nu este un miel obișnuit. El are șapte coarne, ceea ce simbolizează puterea absolută. Fiecare din aceste coarne are ochi, aceasta reprezentând capacitatea de a vedea perfect, clar (Zaharia 4:10). Cu toate aceste simboluri ale puterii, Mielul pare a fi junghiat. Moartea Sa i-a dat putere absolută asupra Diavolului, care are puterea morții (Evrei 2:14-15). Astfel, El este singurul care poate declanșa desfășurarea evenimentelor sfârșitului.

În momentul în care Mielul ia cartea, toată creația irupe într-o cântare de victorie. Cele patru făpturi vii și cei 24 de bătrâni cântă cântarea lucrării de răscumpărare pe care a împlinit-o Mielul (5:8-10). Acesteia îi urmează închinarea oștirii nenumărate de îngeri, care-I recunosc Mielului șapte atribute (v.11-12). Îi

ziua, în viitorul nu prea îndepărtat, când neprihănirea va acoperi pământul ca *"apele fundul mării"*.

15. Deși Diavolul este crud și caută să omoare pe oricine poate, există scăpare. Scăparea aceasta este supranaturală și nu depinde de puterea copilului de parte bărbătească. El este răpit la Dumnezeu chiar din ghiarele balaurului. Și noi, ca suflete născute din nou, putem fi în Domnul, pentru a nu cădea pradă Diavolului.
16. Este posibil ca poporul lui Dumnezeu să fie uneori nevoit să fugă în *"pustie"*. Dar:
 - a. Are un loc pregătit.
 - b. I se poartă de grijă pe întreaga perioadă cât stă acolo.
 Dumnezeu nu ne-a promis că ne va scuti de îngrijorări și necazuri. El ne-a promis putere să putem răzbate prin ele.
17. Se va da o luptă între Diavol și îngerul Mihail (v. 7). Înainte ca Diavolul să-i poată mânca pe sfinți, va trebui să lupte cu îngerii, cu o oștire de îngeri ca aceea văzută de Ilie.
18. Diavolul nu este suficient de puternic pentru a-l învinge pe Mihail. Aceasta ne spune că înfrângerea lui finală este absolut sigură (v. 8).
19. Pentru Diavol nu este loc în cer, și astfel, nu este loc pentru durerea și păcatul pe care le aduce el.
20. Diavolul este ca un șarpe a cărui mușcătură este mortală (v. 9). Este dificil de observat și tocmai de aceea extrem de periculos!
21. Diavolul este *"vechi"*, bătrân. Are o experiență de secole și de aceea este un dușman foarte abil și puternic.
22. El este numit *"Diavolul"*, ceea ce înseamnă dușman, calomniator, cineva care nu face altceva decât să pună piedici oricui.
23. El este numit *"Satan"*. În ebraică, *"satan"* înseamnă adversar.
24. El înșală întreaga lume.
25. El are îngeri care îi sunt supuși.

6. Diavolul este ca un balaur. El este mult mai vorace decât oricare alt animal pe care îl cunoaștem (v. 3-4). Culoarea sa este roșie, culoare care ne reamintește că soarta veșnică îi va fi focul!
7. În timpul necazului cel mare, Diavolul va avea mult mai multă putere și autoritate decât are acum. De remarcat capetele, cununile și coroanele sale.
8. Diavolul are o putere uriașă, fiind el însuși uriaș: „mare balaur roș... cu zece coarne”.
9. Este natura Diavolului să distrugă ce este glorios („cu coada trăgea după el a treia parte din stelele cerului și le arunca pe pământ”).
10. El urăște tot ce aparține cerului și vrea să arunce toate aceste lucruri pe pământ. Orice om cu gândul lui Dumnezeu este urât de Diavolul. El urăște pe cei care se gândesc la cer și își pun nădejdea acolo și ar vrea să le înlocuiască acele gânduri cu gânduri și interese telurice.
11. Un copil nou-născut este una din cele mai neajutorate ființe din lume. Este total dependent de alte persoane pentru a supraviețui.
12. Diavolul este neîndurător. Nu putem aștepta milă din partea sa. El nu are respect pentru cei în vârstă sau infirmi.
13. Diavolul așteaptă pe fiecare suflet nou-născut (născut din nou) ca să-l „mănânce”. În limba greacă, cuvântul tradus în românește cu „mănânce” este deosebit de dur și subliniază cruzimea fără limite a dușmanului nostru. Apocalipsa 12 este unul din cele mai bune studii din întreaga Biblie, privind caracterul Diavolului.
14. Oricine ar fi copilul de parte bărbătească, el va stăpâni popoarele cu un toiag de fier. Aceasta ne arată că neprihănirea va triumfa. Cel rău nu va stăpâni pentru totdeauna. Avem toate motivele să așteptăm cu nerăbdare

însoțește apoi întreaga creație, recunoscându-I lui Dumnezeu și Mielului patru atribute comune. De peste tot se înalță laudă și slavă. Se pare că nimic din ce se petrece în cer sau pe pământ nu este mai important decât închinarea.

Temă

Prezintă câteva lucruri privind închinarea, pe care cineva le poate învăța din cartea Apocalipsei.

**Aproape 50 de lucruri pe care
toți le putem înțelege
și cu care toți putem fi de acord,
din Apocalipsa 12.**

de Paul Ferguson
doctor în teologie la Christian Life College

1. Femeia din Apocalipsa 12 reprezintă o anumită fază sau un anumit segment al poporului lui Dumnezeu. Este o opinie unanim acceptată.
2. Din imaginea în care ne este prezentată femeia, ne dăm seama de dimensiunea de glorie a poporului lui Dumnezeu: „...învăluită în soare, cu luna sub picioare, și cu o cunună de douăsprezece stele pe cap”.
3. Poporul lui Dumnezeu este identificat prin simboluri cerești, nu pământești. Femeia nu este îmbrăcată cu o rochie ruptă, pătată (Efeseni 5:27). Poporul lui Dumnezeu este îmbrăcat în slavă. Lui Israel i se spune să-și pună podoabele și hainele minunate (Isaia 51:1, 60:2). Soarele neprihănirii răsare, aducând vindecare poporului lui Dumnezeu (Maleahi 4:2). Poporul lui Dumnezeu este podoaba Sa. Ei vor străluci ca stelele cerului (Daniel 12:3).
4. Femeia este de o frumusețe supranaturală. Frumusețea aceasta nu este rodul nici unei strădanii din vreun salon de cosmetică.
5. Nașterea se face cu durere (v.4). În Împărăția lui Dumnezeu nu se intră ușor.

Temă

1. Prezintă în scris asemănările și diferențele dintre femeile prezentate în Apocalipsa 12 și Apocalipsa 17 și 18.
2. Studiază Daniel 11:36-45 și 2 Tesaloniceni 2:1-12. Prezintă în scris asemănările și diferențele dintre aceste pasaje și Apocalipsa 13.

Capitolele VI, VII

CELE ȘAPTE PECETI: PRELUDIUL DISTRUGERII

Ruperea pecetilor este semnalul pentru declanșarea mai multor evenimente care pregătesc scena pentru apariția unei conduceri mondiale monstruoase, fără Dumnezeu și împotriva Lui. Primele șase peceti au sub ele războaie, foamete, molime, cutremure de pământ, semne în ceruri și persecuție (capitolul 6). Acestea au fost identificate de Cristos în discursul Său de pe Muntele Măslinilor, ca "începutul durerilor" (Matei 24:6-8, Luca 21:8-11).

Pecetile sunt împărțite în patru părți: cei patru călăreți, nerăbdarea martirilor, teama conducătorilor lumii și pecetluirea celor aleși (capitolele 6 și 7:1-8). Cea de-a șaptea pecete marchează începerea judecății divine, al cărei semnal este dat de cele șapte trâmbițe (8:1).

Cei patru călăreți

Cei patru călăreți sunt identificați ca patru ființe spirituale care patrulează pe pământ și sunt direct responsabile în fața lui Dumnezeu pentru situația istoriei lumii (Zaharia 1:7-14, 6:1-8). Este demn de remarcat faptul că, după ce călăreții văzuți de Zaharia își încheie patrularea pe pământ și raportează că pe el este liniște, se înalță un strigăt: "Pînă cînd?" (Zaharia 1:12). Observăm astfel, paralela cu strigătul martirilor, în momentul în care este ruptă pecetea a cincea. În ambele pasaje, celor care abordează aceste întrebări, li se răspunde cu cuvinte de mângâiere (Zaharia 1:13, Apocalipsa 6:11).

Cei patru călăreți din Apocalipsa 6, arată deteriorarea gradată a păcii în lume. Numărul războaielor crește și amploarea lor este

tot mai mare. Primul călăreț este un cuceritor strălucitor. Pe cap poartă o cunună, simbolul victoriei, în mână un arc și călărește pe un cal alb (Apocalipsa 6:1-2). Oamenii rămași acasă se bucură pentru că primesc de pe front vești de victorie. În țară începe să intre prada de război și toată lumea are sentimentul că lucrurile merg "bine" pentru națiune. Calul este alb, albul fiind culoarea curăției, neprihănirii. Războiul acesta este un război "drept".

Următorul cal are culoarea roșie, culoarea sângelui. Arma celui care îl călărește este o "*sabie mare*". Războiul acesta este unul de agresiune. La cei rămași acasă, sosesc tot felul de vești groaznice, în ciuda cenzurii oficiale. Unora li se întorc acasă de pe front rude rănite, mutilate. Alții primesc scrisori că cei dragi ai lor au murit în luptă.

Următorul cal are culoarea neagră, culoarea lipsei de speranță. Din cauză că războiul continuă, este necesară raționalizarea alimentelor. Unele alimente nu pot fi obținute, oricât s-ar plăti pentru ele. Acum, cei rămași în spatele frontului, țara întreagă, începe să simtă direct consecințele războiului.

Ultimul cal este de culoare gălbuie (6:7-9). Aceasta este culoarea trupurilor aflate înaintea morții. Moartea și infernul călăresc pe acest cal. Groaza și nenorocirile se abat peste un sfert din locuitorii pământului (6:8). Refugiații de război rătăcesc fără nici o speranță; foamea și bolile seceră vieți, fără milă; armatele jefuiesc și ucid fără discernământ. Ororile acestea sunt sfârșitul inevitabil al oricărui conflict armat dintre oameni.

Nerăbdarea martirilor

Marile nenorociri din 6:8, indică un conflict global devastator, de proporții. Probabil, această situație va deschide o ușă pentru Anticrist, care va veni cu un plan de refacere a lumii sfâșiata de război. În orice caz, războiul acesta este limitat. Ororile lui nu vor atinge decât un sfert din populația mondială. Când limita aceasta

unite a fost un film în care era prezentată o societate în care banii gheață lipseau cu desăvârșire. În acel film se sugera ca fiecare om să poarte un anumit semn pe mână, prin care un personal specializat, dotat cu o aparatură deosebită, să poată cunoaște în orice moment situația contului său bancar personal. Este, de asemenea, posibil de conceput că prin aceste elemente implantate se va putea modifica și comportamentul persoanei, astfel încât să se dețină garanția că va fi docilă și supusă guvernului țării sale.

Apocalipsa 13:18 ne spune că dacă cineva „*socotește numărul fiarei*” va ajunge la numărul 666. Din momentul în care a fost scrisă cartea, calcularea acestui număr i-a preocupat pe mulți oameni. Prima opinie a fost că numele împăratului roman Nero, scris în ebraică, ar însemna cifra 666. Unii dintre reformatori, au pretins chiar că anumite cuvinte scrise în latină pe coroana papală ar însemna acest număr. În perioada modernă, s-a sugerat chiar că numele președintelui Richard Nixon ar putea reprezenta, într-un anumit mod, acest număr. S-a sugerat, de asemenea, că cele trei numere, care de fapt sunt același număr, respectiv 6, s-ar afla la baza conceperii și utilizării unui limbaj mondial computerizat. S-a mers mai departe cu această sugestie, pretinzându-se că respectivul computer care utilizează acest limbaj și care se află în Belgia, ar fi de fapt fiara.

Nu este ceva neobișnuit să se utilizeze litere pentru numere. În ebraica modernă, acest sistem este folosit pentru identificarea capitolelor și a versetelor Bibliei și chiar pentru zilele săptămânii și notele acordate elevilor în școală. Într-un vechi papirus grecesc, datat undeva la începutul erei creștine, un tânăr a scris numele prietenei sale sub forma unui număr. În fața atâtor opinii, care toate par să fie bine argumentate, este bine să fim prudenți. Totuși, un lucru este clar: în epoca noastră modernă, cifrele, numerele, au început să aibă o influență tot mai mare în viața oamenilor. De exemplu, este dificil să închei orice afacere fără să recurgi la numere.

aparține vreodată Occidentului. Devastarea și distrugerile prezentate în aceste capitole ar putea fi considerate, într-adevăr, o „*rană de moarte*”.

Acest nou imperiu reprezentat prin fiară, va deține autoritatea mondială timp de 42 de luni, aproximativ trei ani și jumătate. Timpul acesta va fi cea de-a doua jumătate a perioadei de șapte ani a necazului cel mare. Guvernul acestui imperiu va fi caracterizat de o propagandă blasfemiatoare înverșunată împotriva lui Dumnezeu (Apocalipsa 13:5-6, Daniel 7:25, 11:20). Fiara va lupta împotriva sfinților și-i va birui. Îi va fi dată stăpânirea peste întreaga lume (13:7-8, Daniel 7:8, 25). Întreaga lume se va închina fiarei. Adularea conducătorilor de state și a statelor conduse de aceștia a constituit, și mai constituie încă, o caracteristică a statelor totalitare.

Când puterea fiarei va fi deplin consolidată, se va ridica o altă fiară care va semăna cu un miel (v. 11). Fiara aceasta va face semne mari și minuni. Ea îi va convinge pe oameni să se închine primei fiare (v. 12-13). Va face o imagine (o icoană) a primei fiare, și printr-un anumit procedeu o va anima. Probabil, prin cuvintele sale, Ioan ne vorbește aici despre tehnica holografiei sau a obținerii imaginii (v. 15).

Fiara aceasta va consolida puterea conducerii mondiale într-un astfel de mod, încât oricine va refuza să se închine imaginii primei fiare va fi pedepsit cu moartea. Toți oamenii vor trebui să poarte semnul fiarei pe mână dreaptă sau pe frunte. Deja se practică implantarea în unele animale, a unor cipuri (celule de memorie electronică). Acestea pot stoca în ele o mare cantitate de informație privind individul în care se află implantate. Este de conceput că în viitorul nu prea îndepărtat, tehnologia va ajunge la un asemenea nivel de dezvoltare, încât printr-un simplu implant de acest gen va fixa în corpul omului un astfel de cip în care se vor putea înregistra date privind situația financiară, locul de muncă și multe alte astfel de date de interes privind persoana respectivă.

Cu câțiva ani în urmă, în instituțiile financiare din Statele

va fi atinsă, războiul va lua sfârșit și, ca întotdeauna, va începe refacerea, reconstrucția.

Martirii de sub altar nu văd decât un război care ia amploare permanent și care este tot mai devastator. Ei nu văd mâna lui Dumnezeu care intervine în ciclul întotdeauna același al războiului, morții și reconstrucției. De aceea, ei strigă: „*Până când?*” (6:9). Nu primesc, totuși, un răspuns clar, precis. Primesc, în schimb, haine albe, și li se spune că persecuțiile tovarășilor lor vor mai continua pentru o perioadă nedefinită.

Reacția liderilor de state

Într-un anumit moment al acestui război, combatanții își vor da seama că nu pot obține victoria totală, decisivă, folosind numai armamentul convențional. Imaginea stelelor care cad din cer pe pământ, este, probabil, singurul mod în care putea fi prezentat, la data la care a fost scrisă Apocalipsa, un atac masiv cu rachete nucleare (6:13). Declanșarea bruscă a unei astfel de energii devastatoare, ar putea produce cutremure de pământ și distrugerea atmosferei.

Conducătorii lumii, elita societății, se vor retrage în buncărele lor subterane. Vor fugi în munți să se ascundă și vor recunoaște că mânia lui Dumnezeu se abate asupra lor (6:15-19). Înțelegem, în fața acestei secene, motivul pentru care martirii sunt nerăbdători: elita mondială, care a ordonat distrugerea lumii, s-ar putea să scape de mânia lui Dumnezeu. Ei sunt copleșiți de groază, dar, totuși, încă nu sunt în fața scaunului de judecată.

Pecetluirea celor aleși

Consecințele unui holocaust nuclear mondial vor fi mult mai groaznice decât chiar holocaustul în sine. La începutul

capitolului 7, patru îngeri țin cele patru vânturi. Aceste vânturi simbolizează furtunile îngrozitoare care nu sunt încă dezlănțuite. Potrivit capitolului 8, forțele acestea distrugătoare sunt orientate, în primul rând, împotriva ambientului și atmosferei pământului.

Forțele acestea nu vor fi dezlănțuite până când nu vor fi pecetluiți 144.000 de evrei. Faptul că este vorba de evrei și nu de o altă națiune, este cu atât mai sigur cu cât toți aceștia sunt identificați după semințiile lui Israel, de care aparțin. Nu s-a oferit nici un răspuns satisfăcător care să motiveze absența seminției lui Dan din această listă (7:4-8). Este demn de remarcat că aceeași pecetluire s-a făcut tocmai înainte ca Ierusalimul să fie distrus, în 586 î.Cr. Celor care au oftat și au plâns datorită nedreptăților săvârșite, li s-a asigurat protecție prin pecetea lui Dumnezeu (Ezechiel 9:4-6).

Foarte puțin se mai vorbește despre acest grup în următoarele câteva capitole. În capitolul 14, ei apar brusc în fața Mielului din cer. Probabil, ei vor fi răpiți înainte de sfârșitul Necazului cel Mare. Din 7:3, aflăm că ei sunt slujitori ai lui Dumnezeu. Pe frunțile lor poartă Numele lui Dumnezeu (14:1). Sunt total ascultători și supuși Mielului. Vieții lor morale și spirituale nu i se poate reproșa nimic (14:4-5). Mulți comentatori ai Bibliei, cred că misiunea lor este de a-i preveni pe oameni în ce privește consecințele acceptării de a fi marcați cu semnul fiarei (Apocalipsa 13:16-18).

Gloata fără număr

Brusc, nu se mai vorbește nimic despre pecetluirea celor aleși, iar scena din cer se schimbă. Vedem o "gloată" fără număr, din orice popor de pe pământ, stând în fața scaunului de domnie al lui Dumnezeu (7:9-17). Sunt îmbrăcați în haine albe, țin în mâini ramuri de finic și recunosc că mântuirea este a lui Dumnezeu și a Mielului. Acestor cuvinte ale lor, le urmează cele ale oștirii de îngeri care Îl laudă și Îl slăvesc pe Dumnezeu (v.12).

Într-un act final de disperare, el încearcă să omoare pe femeie cu un șuvoi de apă, ca un râu, pe care îl scoate pe gură. Tentativa aceasta a lui se aseamănă cu jocul copiilor în jurul unei fântâni țâșnitoare, când încearcă să se stropească reciproc cu apa pe care au luat-o în gură. În Isaia 28:17, armata asiriană este descrisă ca un râu. Pământul care o ajută pe femeie, ne amintește de acei oameni care i-au ascuns pe evrei când aceștia erau vânați de naziști în timpul celui de-al doilea război mondial. Probabil, aceasta se va face la o scară mai mare în timpul necazului cel mare, și probabil, la acest ajutor s-a referit Domnul Isus în discursul Său din Matei 25:31-46, privind judecata popoarelor.

Capitolul XIII Imperiul mondial al fiarei

Fiara care apare aici se aseamănă mult cu vedenia lui Daniel din Daniel 7:1-8. Diferența majoră este că în Apocalipsa avem o singură fiară, care, însă, are în înfățișarea sa caracteristici ale fiecăreia din cele patru fiare văzute de Daniel. Despre cele șapte capete și zece coarne se va vorbi mai detaliat în capitolul 17. Pentru moment, va fi suficient să spunem că cele șapte capete indică pluralitatea națiunilor reprezentate de fiară. Cele zece coarne indică o putere deosebită.

Este dificil de spus ce ar însemna rana de moarte al unuia din cele șapte capete ale fiarei. Ce este clar, este că apariția fiarei în deplină putere va fi considerată o adevărată minune de către toți locuitorii pământului. Fiara cu șapte capete și zece coarne din Daniel 7, se crede, aproape de către toți cercetătorii Bibliei, că reprezintă o altă formă a Imperiului Roman. Probabil, rana de moarte a fost cauzată lumii occidentale de popoarele de la răsărit de Eufrat (Apocalipsa 9:14). După evenimentele din Apocalipsa 6-9, pare puțin probabil că supremația și conducerea lumii vor

Deoarece femeia simbolizează un grup de oameni, credem că nu este greșit să presupunem că și copilul căreia îi dă naștere reprezintă tot un astfel de grup. Isaia 66:7 vorbește despre fiica Sionului, care dă naștere unui copil de parte bărbătească. Următorul verset, 8, vorbește despre fiica Sionului care dă naștere la mai mulți fii (un popor). Nu există un grup mai bun de astfel de fii (evrei) ai fiicei Sionului, ca grupul de 144 000 despre care se vorbește în capitolele 7 și 14. Potrivit Apocalipsa 2:27, poporul lui Dumnezeu este destinat să stăpânească popoarele cu un toiag de fier (Apocalipsa 12:5).

În capitolul 7, acest grup este pecetluit și păzit de orice rău. În capitolul 14, se pare că sunt răpiți brusc la cer. Copilul de parte bărbătească este „răpit la Dumnezeu” înainte ca balaurul să-i poată face vreun rău. Credem că această răpire la ceruri nu reprezintă înălțarea lui Isus la ceruri pentru că nu a părăsit pământul fără să fi suferit. În plus, dacă dorim să fim consecvenți în interpretarea tuturor evenimentelor Apocalipsei, desfășurate între capitolele 4-12, copilul de parte bărbătească trebuie să reprezinte un grup de oameni care până în momentul scrierii cărții nu s-au născut.

Rămășița seminței femeii, din Apocalipsa 12:17, împotriva căreia balaurul începe să lupte, poate fi identificată cu gloata fără număr din Apocalipsa 7:9. Un scenariu posibil pentru aceste două grupuri în perioada de necaz și durere, ar putea fi următorul : cei doi martori din capitolul 11 reușesc să-i câștige și să-i convingă pe cei 144 000, după care aceștia, la rândul lor, îi convertesc pe cei din gloata fără număr.

Balaurul îl reprezintă, în mod evident, pe Satam, care ia chipul popoarelor lumii. În ansamblul planului lui Dumnezeu, el este doar cu ceva mai mult decât cineva care nu face altceva decât să te sâcăie tot timpul. De fapt, cea mai bună imagine care i s-ar potrivi, ar fi cea a unei șopârle, nicidecum a unui balaur. El are planuri și gânduri mari, dar fiecare încercare a sa de a le pune în aplicare se încheie cu eșec și frustrare.

Când unul din bătrâni îl întreabă pe Ioan cine sunt acești oameni, el nu știe ce să-i răspundă (v.13-14). Apostolului i se spune că aceștia vin din Necazul cel Mare (v.14). Ei și-au spălat hainele în sângele Mielului. Mulți comentatori cred că aceștia sunt cei care vor fi ascultat mesajul celor 144.000, din timpul Necazului cel Mare.

Capitolul se încheie cu prezentarea binecuvântării și fericirii pe care cei răscumparați o vor cunoaște în cer. Nu vor mai cunoaște niciodată necazul, dorința sau teama. Vor sta pentru totdeauna în Templul ceresc, înaintea scaunului de domnie a lui Dumnezeu (v.15-17).

Temă

1. Prezintă pe scurt ce se află sub fiecare din peceți.
2. Prezintă tot ce se poate cunoaște despre poporul lui Dumnezeu din Apocalipsa 4 - 7.

Capitolele XII, XIII FEMEIA ȘI FIARA

Aceste două capitole sunt pline de reprezentări simbolice uluitoare. Opiniile cercetătorilor privind aceste capitole sunt foarte diferite. Autorii acestui curs nu pretind că oferă în el toate răspunsurile. Se recunoaște, totuși, că sunt multe lucruri care pot fi înțelese și asupra cărora se poate cădea de acord. O listă cuprinzând astfel de adevăruri fundamentale se află la sfârșitul acestui studiu al capitolelor 12 și 13.

Capitolul XII Femeia, balaurul și copilul de parte bărbătească

Femeia este asociată cu soarele, luna și cu douăsprezece stele. În visul lui Iosif (Genesa 37:9), soția lui Iacov și cei doisprezece fii ai săi sunt prezentați prin simboluri asemănătoare. Durerile specifice nașterii sunt folosite permanent pentru a prezenta durerile și chinurile prin care trebuie să treacă poporul lui Israel (Isaia 26:17, Mica 4:10). În Isaia 66:7, 8, „fiica Sionului” dă naștere unui copil de parte bărbătească. Denumirea de „Sion” este folosită și de apostolul Pavel pentru desemnarea Israelului natural (Romani 9:33, 11:26). În mod evident, femeia reprezintă poporul lui Israel.

În Apocalipsa 12:13, femeii i se dă aripi pentru a putea zbura în pustie, departe de balaur. În Exod, Israel este „purtat pe aripi de vultur” în pustie, departe de faraon. În Isaia 26:17-21, femeia însărcinată se află în chinurile nașterii. Poporul lui Dumnezeu este sfătuit să se ascundă până trece mânia.

oameni.

Al șaptelea înger sună din trâmbița sa, anunțând că Împărăția lui Dumnezeu a sosit (v. 14-15). Capitolul se încheie cu cuvinte de laudă și de slăvire a lui Dumnezeu pentru domnia Sa.

Temă

Prezintă pe scurt ce se întâmplă în Zaharia 12 și 14, și stabilește apoi o relație cât mai strânsă între aceste două capitole și capitolul 11 din Apocalipsa.

Capitolele VIII, IX CELE ȘAPTE TRÂMBIȚE

Îngerii care sună din trâmbiță nu iau parte activ la evenimentele care urmează. Ei doar dau semnalul pentru ca acestea să înceapă. Multe din semnalele trâmbițelor sunt urmate de căderea unei stele sau a unui alt obiect aprins. De obicei, sunt prezentate trei efecte care urmează căderii acestor corpuri aprinse. Distrugerea este limitată, de obicei, la a treia parte din tot ce este afectat.

Semnalele primelor patru trâmbițe sunt pentru începerea distrugerii mediului înconjurător – vegetația, oceanul, resursele de apă, atmosfera (trâmbițele 1-4, vezi capitolul 8:7-12). Semnalele trâmbițelor a cincea și a șasea sunt pentru începerea distrugerii oamenilor. În urma semnalului celei de a cincea trâmbițe, toți oamenii care poartă semnul fiarei sunt chinuiți timp de cinci luni. La semnalul celei de a șasea trâmbițe, o treime din oamenii de pe întreg pământul sunt omorâți într-un atac cumplit al unei armate care vine de la est de râul Eufrat (9:1-12, 13-19).

Capitolul 9 se încheie cu observația că nici una dintre catastrofe nu afectează comportamentul moral și religios al supraviețuitorilor (9:20-21). Ei continuă să se închine la alte lucruri, și nu lui Dumnezeu. Continuă să ucidă, să trăiască în imoralitate, să jefuiască și să fie preocupați de tot felul de practici oculte.

Citind aceste lucruri cineva poate avea impresia că Occidentul este atacat, și, în mare parte, învins de către națiunile din Răsărit. Mai întâi, este afectată infrastructura sistemului lor de alimentare cu apă și aprovizionarea cu hrană. Forța navală este distrusă în proporție de două treimi (8:9). Vizibilitatea este afectată în aceeași proporție, atât în timpul zilei cât și al nopții (8:12). Aceasta ar

putea înseman un efect deformator asupra detecției radar.

Toate acestea sunt urmate de un atac aerian al unor creaturi din iad. Ele sunt descrise ca niște lăcuste cu fețe de oameni. Aripile lor produc un zgomot asurzitor, ca uruitul multor care de război. Li se interzice să se atingă de vegetație sau să ucidă vreun om. Au voie doar să-i chinuie cumplit, timp de cinci luni, pe toți oamenii care nu au pe frunte pecetea lui Dumnezeu (9:1-11). Descrierea pare să reprezinte un atac masiv cu elicoptere care împrăștie peste infanteria dușmană un gaz care îi anihilează acesteia complet capacitatea de luptă.

După ce infrastructura a fost distrusă și trupele înfrânte, începe atacul la sol. 200.000.000 de soldați trec la atac, fiind susținuți de o cavalerie "de foc" (9:16-19). O treime din oameni (care luptă efectiv?) sunt uciși. Dacă adunăm la aceasta 25% din pierderile primului război, înseamnă că mai mult de jumătate din populația lumii este omorâtă. Concluzia pare să fie că civilizația occidentală este subjucată total de națiunile care trăiesc la est de râul Eufrat.

Un scenariu posibil este și cel conform căruia puterea națiunilor occidentale scade datorită războaielor dintre ele (cap.6). Lumea din Răsărit, suferind din cauza suprapoluării și a lipsei de resurse pentru hrană, pentru viață în general, se îndreaptă spre Occident pentru a-l cucerii. Cu toată devastarea din urma atacului lor, două treimi din resursele Occidentului și aproape jumătate din populație rămân neafectate. Astfel, scena pentru dominația mondială a Anticristului este pregătită.

Semnalul celei de a șaptea trâmbițe anunță doar tuturor că totul s-a sfârșit și Cristos începe să domnească (11:15-18). Aceasta, fără îndoială, servește la pregătirea scenei pentru golirea vaselor mănii lui Dumnezeu (Apocalipsa 16).

Observăm în Biblie că trâmbițele sunt folosite pentru strângerea armatei și avertizare în caz de atac și nenorocire (1 Samuel 13:3, Osea 5:8, Ioel 2:1). Echivalentul modern al trâmbiței ar fi, probabil, sirena.

standardul lui Dumnezeu în acest sens, ci, persoanele care I se închină trebuie să-I fie deplin supuse.

Ierusalimul pământesc este lăsat la o parte deoarece urmează să ajungă sub stăpânirea neamurilor timp de 42 de luni (aproximativ 3,5 ani). Se pare că Israel a fost învins în războaiele precedente (potrivit cu Zaharia 12, 14). În timp ce Ierusalimul este călcat în picioare de către alte popare, cei doi martori ai lui Dumnezeu, profeteșc, pentru aceeași perioadă de trei ani și jumătate.

Martorii aceștia vor avea de făcut o lucrare asemănătoare celei făcute de Ilie sau Moise (11:3-6). Ca și Moise, vor transforma apa în sânge (Exod 7:17, 19). Ca și Ilie, pot chema peste țară o secetă de trei ani și jumătate, precum și foc din cer peste dușmani (1 Împărați 17:1; 2 Împărați 1:10). De asemenea, ei sunt comparați simbolic cu doi măslini și cu două lămpi, ca în Zaharia 4:3. În cartea lui Zaharia, aceștia au fost identificați cu Iosua și Zorobabel (Zaharia 4:11, 13). Oamenii aceștia fuseseră guvernatorul și marele preot în timpul rezidirii templului, după robia babiloniană (520 î.Cr.). Întocmai cum acești doi bărbați anunțaseră reabilitarea fizică a poporului lui Israel, cei doi martori din Apocalipsa 11 vor anunța reabilitarea spirituală a sa.

După ce își vor sfârși lucrarea, vor fi omorâți. Trupurile lor vor putea fi văzute trei zile și jumătate pe străzile Ierusalimului (v.7-10). Aceasta nu se va întâmpla, cu siguranță, într-o perioadă în care vor fi efective legile iudaice, pentru că acestea cer ca orice trup mort să fie îngropat imediat. Chiar Cristos a fost pus în mormânt imediat după ce a fost luat de pe cruce. Aceasta ne dă motive să credem că perioada în care vor fi omorâți cei doi martori va fi una în care neamurile vor stăpâni complet orașul.

Dar după cele trei zile și jumătate, trupurile moarte ale celor doi martori revin la viață și sunt luate la cer, într-un nor. La evenimentul acesta uluitor participă și natura, semănând groază printre locuitorii pământului (v.11-12). Înălțarea lor la cer este urmată de un mare cutremur de pământ la care pier 7000 de

se despoaie pădurea. Întreg pământul îi recunoaște puterea și măreția și *"în locașul Lui totul strigă Slavă"*! Cele șapte tunete din Psalmul 29 anunță domnia veșnică a lui Dumnezeu peste toate forțele haosului (*"potop"* = haos, v. 10). Ele anunță, de asemenea, că Dumnezeu va da putere poporului Său, binecuvântare și pace (v. 11).

Nu este clar motivul pentru care i se interzice lui Ioan să scrie ce spun cele șapte tunete. Probabil, pentru că imnul acestora este atât de maiestuos, încât este rezervat în mod special pentru încununarea finală de la sfârșitul vremurilor. Nu există nici un motiv să credem că cele spuse de aceste tunete sunt altceva decât ce întâlnim în Psalmul 29, după cum nu există nici cel mai mic motiv să credem că ascund lucruri care ar fi de folos Bisericii, deoarece știm că în Scriptură găsim tot ce avem nevoie pentru a *"fi desăvârșiți și cu totul destoinici pentru orice lucrare bună"* (2 Timotei 3:16-17).

Îngerul puternic jură că în zilele în care al șaptelea înger va suna din trâmbița sa, întreaga taină a lui Dumnezeu, despre care vorbiseră prorocii Săi, va fi descoperită (Apocalipsa 10:7).

Cuvintele *"zilele în care îngerul al șaptelea va suna din trâmbița lui"* par să se refere la tot restul evenimentelor viitoare ale cărții. Dar aceste evenimente încă nu îi sunt prezentate lui Ioan. Mai întâi, el trebuie să spună oamenilor tot ce a auzit, tot ce i s-a descoperit. Întocmai ca Ezechiel (Ezechiel 2, 3), și el trebuie să mănânce cartea care conține acest mesaj, astfel încât acesta să devină parte intrinsecă a ființei sale. Nu este suficient să-l cunoască doar la nivel rațional (v.10, 11).

Înainte ca Ioan să înțeleagă mesajul tunetelor și a micii cărți, i se dă o prăjină de măsurat și i se cere să măsoare templul, așa cum s-a făcut în Ezechiel 40-45. De asemenea, trebuie să-i măsoare și pe cei care se închină în templu. Templul acesta este, probabil, templul din ceruri, deoarece, templul de pe pământ fusese distrus cu aproximativ 20 de ani înainte, în anul 70 d.Cr. (11:1, 9). Formele exterioare de închinare nu trebuie numai să satisfacă

Temă

1. Prezintă pe scurt ce se întâmplă la fiecare semnal de trâmbiță.
2. Prezintă pe scurt câteva lucruri referitoare la îngeri, pe care le înveți din cartea Apocalipsei.

Capitolele X, XI

CELE ȘAPTE TUNETE, CĂRTICICA ȘI CEI DOI MARTORI

Între trâmbițele din capitolele 8-9 și potirele din capitolul 16, există o mare cantitate de material informațional despre personajele sau grupurile care participă la întreaga dramă. Din punct de vedere literar, inserarea acestui material servește la creșterea suspansului. Cititorul este adus până la un pas de deznodământ, și apoi, brusc, se renunță la continuarea prezentării evenimentelor și se trece la prezentarea unor personaje simbolice.

Imediat după ce lui Ioan i se spune despre devastarea făcută de armatele răsăritului și victoria lor năucitoare, apare un înger puternic, înfricoșător, ținând în mână o cărticică (10:1-2). Vocea lui seamănă cu răcnetul unui leu și peste ea se suprapune brusc bubuitul celor șapte tunete (10:3). (Pentru pasaje în care vocea lui Dumnezeu este comparată cu răcnetul unui leu, vezi Amos 1:21, 3:8, Osea 11:10). Mesajul predicat de Amos este comparat cu răcnetul unui leu. Copiii neascultători ai lui Dumnezeu sunt chemați acasă de vocea lui Dumnezeu, care seamănă cu răcnetul unui leu. În Vechiul Testament când Dumnezeu vorbește dușmanilor Săi sau dorește să-și prezinte în mod deosebit măreția, vorbește prin tunete (1 Samuel 7:10, 2 Samuel 22:14-15).

În Psalmul 29:3-9, se face referire de șapte ori la "*glasul*" ca de tunet a lui Dumnezeu. Fiecare astfel de referință poate fi socotită, într-un sens, un tunet. Deci, totalul lor ar fi de șapte "tunete". Glasul lui Dumnezeu ca de tunet sfărâmă cedrii Libanului. Face să se cutremure pământul. Face să țâșnească flăcări de foc și să

9. Cine avea responsabilitatea răscumpărării proprietății pierdute a unei familii?

Ruda cu drept de răscumpărare.

10. Ce animal de povară este folosit adesea în Biblie ca simbol al păcii?

Măgarul

GEOGRAFIA ȘI OBICEIURILE BIBLICE

9. Cum a fost atitudinea lui Isus față de medici, pozitivă sau negativă?

Pozitivă

10. În ce mod erau prietenii unei familii alături de cei care treceau prin durerea pierderii cuiva drag?

Prietenii stăteau lângă el și plângeau cu țipete mari.

ELEMENTE DE GEOGRAFIE BIBLICĂ

ANEXĂ

Tema numărul 1: Răspunsuri

1. Care era cel mai răspândit material de construcții pentru case în timpurile biblice?

Cărămizile uscate la soare.

2. Pe lângă faptul că asigura un adăpost împotriva ploii, ce altă funcție avea acoperișul caselor?

Acoperișul era un loc obișnuit în care oamenii să se odihnească seara, după ce trecea căldura zilei.

3. Care era poziția obișnuită în timpul mesei?

Întins (culcat, tolănit)

4. Ce convingere îi făcea pe evreii din antichitate să fie ospitalieri?

Ei credeau că toți musafirii sunt trimiși de Dumnezeu.

5. Cum era tratată de obicei mama în casă?

Ca o regină.

6. Care este atitudinea lui Dumnezeu față de divorț în Maleahi 2:16?

Dumnezeu urăște divorțul.

7. Cât timp trebuia să aștepte în antichitate un cuplu logodit înainte de a se căsători?

Cel puțin un an.

8. Cum se îmbrăca mirele pentru nuntă?

Cât mai asemănător cu un împărat.

Tema numărul 2: Răspunsuri

1. Cum era considerată slujba de păstor în antichitate?

Neplăcută și urâtă

2. Care era cel mai folosit animal pentru arat?

Boul

3. Ce aspect al legii ospitalității agricultorului poate fi găsit în cartea lui Rut?

O parte din recoltă trebuia să rămână pe ogor pentru cei săraci.

4. Care element din procesul producerii vinului a devenit o imagine a mâniei lui Dumnezeu în judecată?

Teasca pentru struguri.

5. În ce fel de livadă se afla grădina Ghetsimani?

Grădina Ghetsimani se afla într-o livadă de măslini.

6. Care sunt cele două plante folosite ca simboluri obișnuite pentru Israel?

Atât măslinul, cât și vița de vie, au fost simboluri ale lui Israel.

7. Ce profesie sau ocupație avea Pavel atunci când nu era susținut financiar de biserici?

Pavel făcea corturi.

8. Ce a vrut să spună Isus, în Matei 16:18, când a afirmat că "porțile locuinței morților" nu vor birui Biserica?

Conducătorii Iadului (Satan și forțele sale) nu vor obține victoria.

Tema numărul 2

1. Cum era considerată slujba de păstor în antichitate?
2. Care era cel mai folosit animal pentru arat?
3. Ce aspect al legii ospitalității agricultorului poate fi găsit în cartea lui Rut?
4. Care element din procesul producerii vinului a devenit o imagine a mâniei lui Dumnezeu în judecată?
5. În ce fel de livadă se afla grădina Ghetsimani?
6. Care sunt cele două plante folosite ca simboluri obișnuite ale lui Israel în Biblie?
7. Ce profesie sau ocupație avea Pavel atunci când nu era susținut financiar de biserici?
8. Ce a vrut să spună Isus, în Matei 16:18, când a afirmat că "porțile locuinței morților" nu vor birui Biserica?
9. Cine avea responsabilitatea răscumpărării proprietății pierdute a unei familii?
10. Ce animal de povară este folosit adesea în Biblie, ca simbol al păcii?

CUPRINS

Introducere

Scopul cursului
Metoda de studiu

Hărțile Atlasului

Palestina – harta fizică
Lumea Vechiului Testament
Călătoriile lui Avraam
Traseul Exodului
Cortul lui Moise și Templul lui Solomon
Canaanul împărțit între cele 12 seminții
Israelul în timpul lui Saul, David și Solomon
Împărăția divizată sub Ieroboam
Palestina în timpul lui Isus Cristos
Prima călătorie misionară a lui Pavel
A doua călătorie misionară a lui Pavel
A treia călătorie misionară a lui Pavel
Călătoria lui Pavel la Roma

Temă

și se țineau în cinstea zeului Zeus.

C. Cu treizeci de zile înainte de concurs sportivii se adunau laolaltă și erau strict supravegheați - 1 Corinteni 9:25; 2 Timotei 2:5.

D. Premiile - Numele câștigătorilor erau proclamate de un crainic și aceștia erau prezentați spectatorilor cu ramuri de palmier sau cu o cunună din frunze de măslin sălbatic.

E. Pavel a folosit adesea aceste jocuri ca ilustrație: 1 Corinteni 9:25; Filipeni 3:14; 2 Timotei 4:7; și Evrei 12:1. În 1 Corinteni 9:26-27 Pavel face referire la box.

F. Luptele romane de gladiatori: distracția favorită a romanilor era să-i condamne pe criminali (și adesea pe creștini) să se lupte între ei sau cu animalele sălbatice în arene - 1 Corinteni 15:32; Fapte 19:29 și 1 Corinteni 4:9.

1. Sclavii puteau fi răscumpărați - Deuteronom 15:12-14.
2. Sclavii trebuiau eliberați în anul de veselie.
3. Sclavii trebuiau tratați cu corectitudine și generozitate - Deuteronom 15:12-15.
4. Sclavii străini - Numeri 31:26; Deuteronom 21:10.

B. Sclavia la vrăjmașii lui Israel.

Sclavia era foarte diferită la egipteni, sirieni, asirieni, babilonieni și romani. Între neamuri, viața era ieftină și brutală. Unii romani bogați aveau și câte 20.000 de sclavi. Cezar Augustus a răstignit 30.000 de sclavi în timpul domniei sale. Dacă un sclav era prins furând i se însemna fața cu un fier înroșit în foc.

C. Folosirea nou-testamentală a cuvântului sclav (rob), în raport cu Cristos. Pavel se numește pe sine rob al lui Isus Cristos în Romani 1:1 și Filipeni 1:1; de asemenea Iacov, Petru și Iuda se numesc ei înșiși robi ai lui Isus în epistolele lor. A fi sclav al lui Cristos înseamnă a fi un om liber al lui Dumnezeu - 1 Corinteni 7:22.

XII. Sporturile

A. Evenimentele atletice le încântau pe neamuri, dar ele erau o urâciune pentru evreii evlavioși, fiindcă atleții concureau goi, lipsiți de orice îmbrăcăminte.

B. Principalele patru evenimente sportive grecești erau:

1. Jocurile corintene
2. Jocurile nemiene
3. Jocurile pitene
4. Jocurile olimpice. Jocurile olimpice erau cele mai vestite

INTRODUCERE

Scopul cursului

Scopul primar al acestui curs este de a vă oferi o scurtă privire de ansamblu asupra geografiei țărilor biblice. Înțelegerea contextului geografic al relatărilor biblice este valoroasă din două puncte de vedere:

1. Poate să ajute uneori la înțelegerea a ceea ce ni se spune. Citirea relatării călătoriilor misionare ale lui Pavel din Faptele Apostolilor poate fi uneori neclară dacă nu înțelegi direcția în care călătorește.
2. Chiar și atunci când cunoașterea geografiei nu ne ajută în mod direct în înțelegerea pasajului, aproape întotdeauna îl va face mai interesant din punct de vedere al citirii și studierii.

Acest curs este conceput astfel încât să prezinte nu numai o privire de ansamblu a geografiei biblice, ci și să constituie o unealtă pe care s-o puteți folosi în timpul studierii Bibliei. Păstrați secțiunea cu hărți a acestui curs la îndemână atunci când citiți și studiați Biblia. Când întâlniți menționate localități, încercați să le identificați pe hartă. Aceasta vă va ajuta mult în studiu.

Metoda de studiu

1. Studiați fiecare hartă până când deveniți familiari cu principalele orașe și locuri de pe ea. După ce ați studiat-o, luați o foaie de hârtie și încercați să desenați harta din memorie. (Nu trebuie să fie exactă!) Când puteți reproduce principalele elemente ale hărții din memorie, treceți la următoarea hartă.
2. Faceți tema de la sfârșitul cursului.
3. Dați examenul final.
4. Vă sugerăm să studiați câte o hartă pe zi până când terminați.

4. Nazaret - Înseamnă fântână sau izvor
5. Ierihon - izvor, acum denumit fântâna lui Elisei - 1 Împărați 2:21.

B. Cisternele - o sursă foarte răspândită de apă - 2 Samuel 17:18,19. Aplicație spirituală - Ieremia 2:13.

C. Sursele de apă ale Ierusalimului

1. Bazine de apă, nu existau fântâni sau izvoare în cetate.
 - a. Bazinul lui Ezechia. Alimentat cu apă de la bazinul lui Mania; acest bazin se află la 600 metri vest de poarta Jaffa, în valea Hinom și se alimenta cu apa ce se scurgea în vale.
 - b. Bazinul lui Sultan: imediat lângă colțul de sud-est al zidului, în afara acestuia, în aceeași vale.
 - c. Bazinul de la Betezda. Situat în interiorul zidului estic, chiar lângă zid. Ioan 5.
 - d. Bazinele lui Solomon și rezervorul din zona Templului. Trei kilometri la sud de Betleem există trei rezervoare numite bazinele lui Solomon. Apa din aceste bazine este adusă în Ierusalim printr-un apeduct de piatră în niște rezervoare în zona Templului.
2. Izvorul de la Ghion denumit acum "bazinul Fecioarei" situat în valea Chedron. Pe vremea lui Ezechia s-a construit o conductă sau un tunel de la acest izvor până la bazinul Siloam, în interiorul zidului, pentru a asigura apa în oraș în vreme de asediu - 2 Împărați 20:20.

XI. Sclavia în vremurile biblice

A. Sclavia era permisă, dar cu reguli stricte, precizate de Legea lui Moise - Levitic 25:39,40; 25:48.

C. Tipuri de hanuri orientale

1. Pe vremea Vechiului Testament, hanurile erau doar locuri de oprire - Genesa 42:27; 43:21.
2. Hanurile în Noul Testament - Luca 10:34. Hanurile aveau adesea o singură cameră mare în care toată lumea își întindea pe jos o saltea și dormea pe ea. Adesea hanurile aveau o reputație proastă. Uneori casele particulare aveau o cameră pentru oaspeți - Marcu 14:14; Luca 22:11.

D. Călătoriile pe mare în antichitate.

1. În antichitate marinarii nu aveau hărți sau compas.
2. Oamenii se temeau de mare. (În Biblie marea este considerată adesea ca simbol al răului sau al neamurilor care se frământă și agită sub influența lui Satan).
3. Marea Mediterană nu era folosită pentru călătorii în timpul lunilor de iarnă.
4. În vremurile biblice corăbiile navigau cât mai aproape de țărm mergând din oraș în oraș - Fapte 21:1-8.
5. Corăbiile se deplasau cu ajutorul pânzelor sau a vâslelor - Iona 1:13; Fapte 27.

HĂRȚI

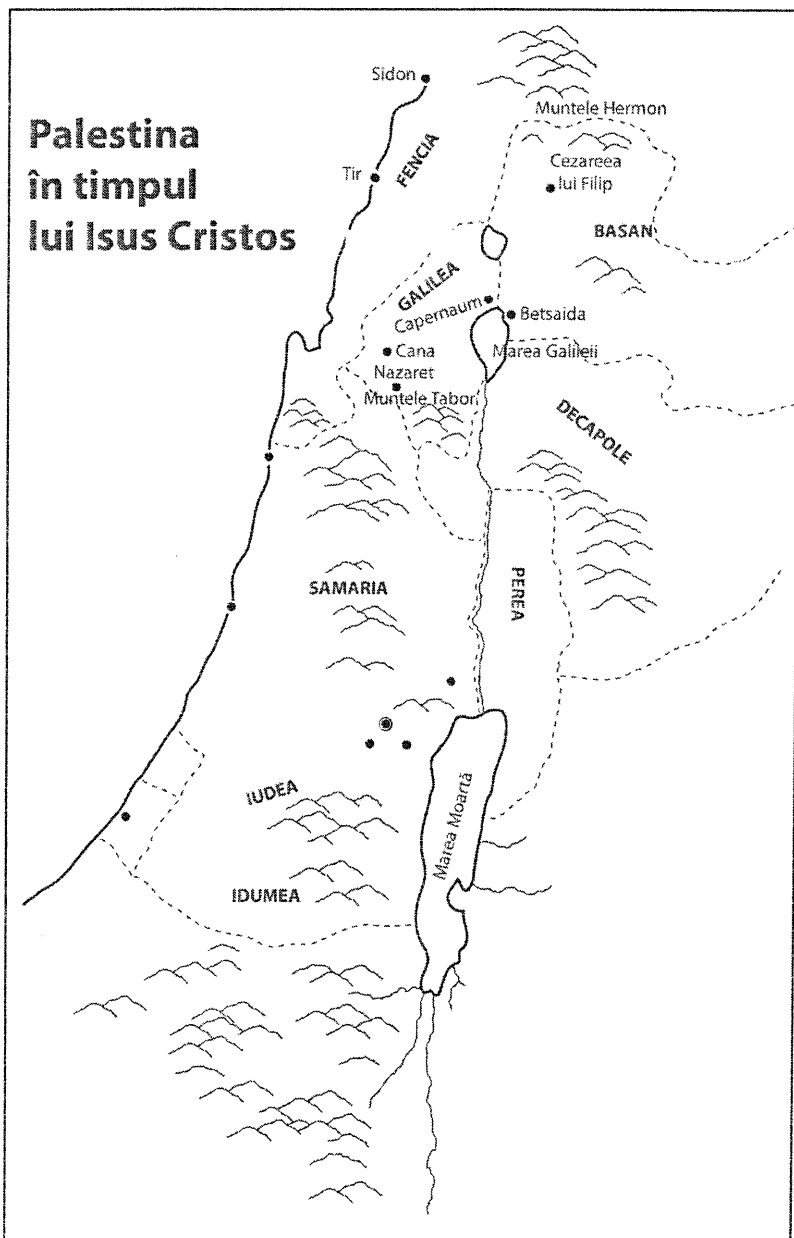
X. Sursele de apă în Palestina

În multe cazuri, fântânile se aflau în afara zidurilor cetății. În afară de Ierusalim, arheologii au descoperit încă alte două orașe mari care își aduceau apa în oraș prin tunele.

A. Fântâni renumite.

1. Beer-Șeba - Genesa 26:23.
2. Fântâna lui Iacov de la Sihar - Ioan 4:11
3. Betleem - 2 Samuel 23:15

Palestina în timpul lui Isus Cristos

C. Catârul - nu apare menționat înainte de vremea lui David. Legea interzicea încrucișarea speciilor - Levitic 19:19. A fost importat - 1 Împărați 10:24, 25; 2 Cronici 9:24; 1 Împărați 1:33; Fără pricepere ca un catâr - Psalmul 32:9.

D. Caii - erau folosiți în special pentru război - Isaia 23:28. Folosiți în Egipt: Genesa 21:43; Exod 14:9. Folosiți de Solomon: 1 Împărați 10:28, 29; 1 Împărați 4:26; 2 Cronici 1:14; 9:25. Simbolic - simbol al tăriei: Psalmul 69:17; Isaia 66:15; Apocalipsa 19:11,14.

E. Vitele - Existau foarte multe în timpurile biblice. Erau folosite pentru jertfe - Levitic 1:5. Boii erau folosiți ca animale de povară - 1 Împărați 19:19. Vițelul îngrășat - Luca 15:23.

X. Călătoriile pe uscat și pe mare

Datorită cheltuielilor, discomfortului și pericolului pe care-l prezentau călătoriile în Orient, oamenii plecau în călătorie doar când era strict necesar - 2 Corinteni 11:26, 27.

A. Hrana consumată în timpul călătoriei: pâine, cereale uscate, mășline uscate, smochine, curmale și pește uscat - Matei 15:32..

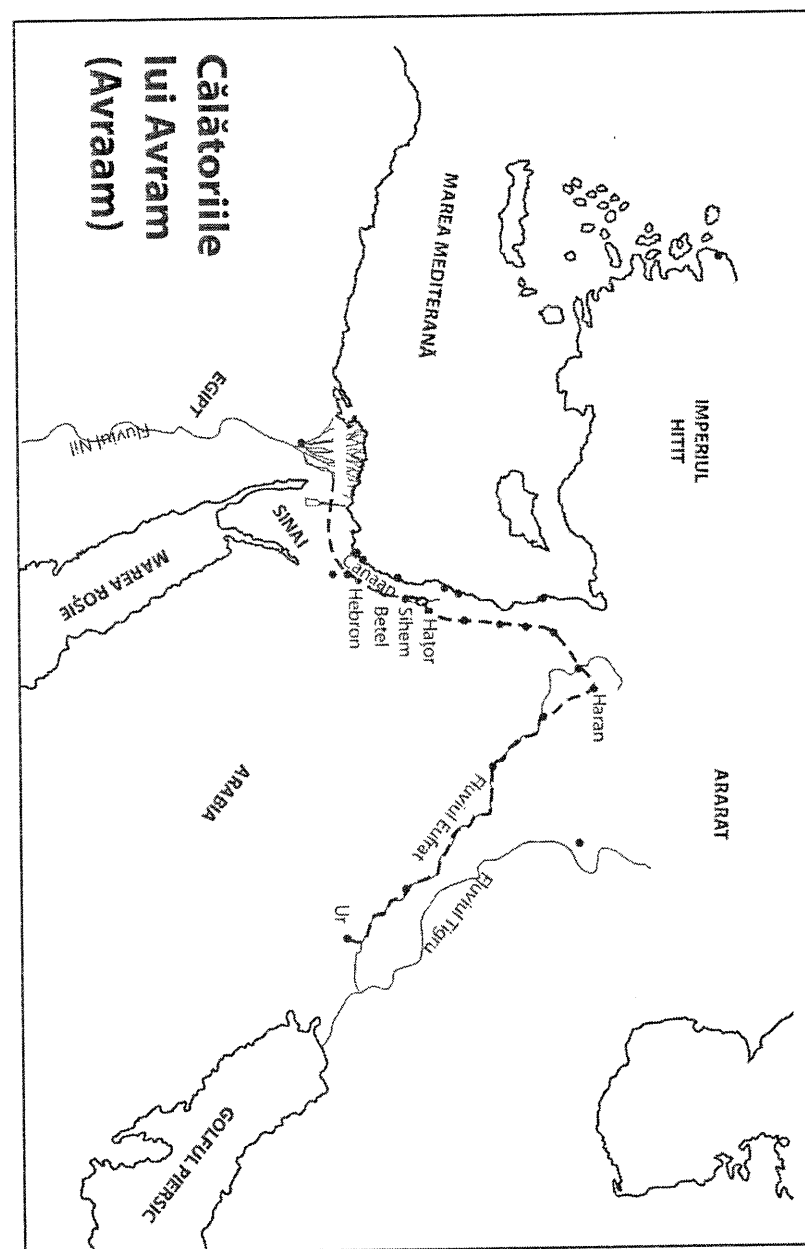
B. Distanțele se măsurau folosindu-se unitățile de măsură a timpului - Genesa 30:36; 31:23; Luca 2:44; Fapte 1:12. Un drum în ziua de Sabat era mai scurt de trei km - Luca 2:44.

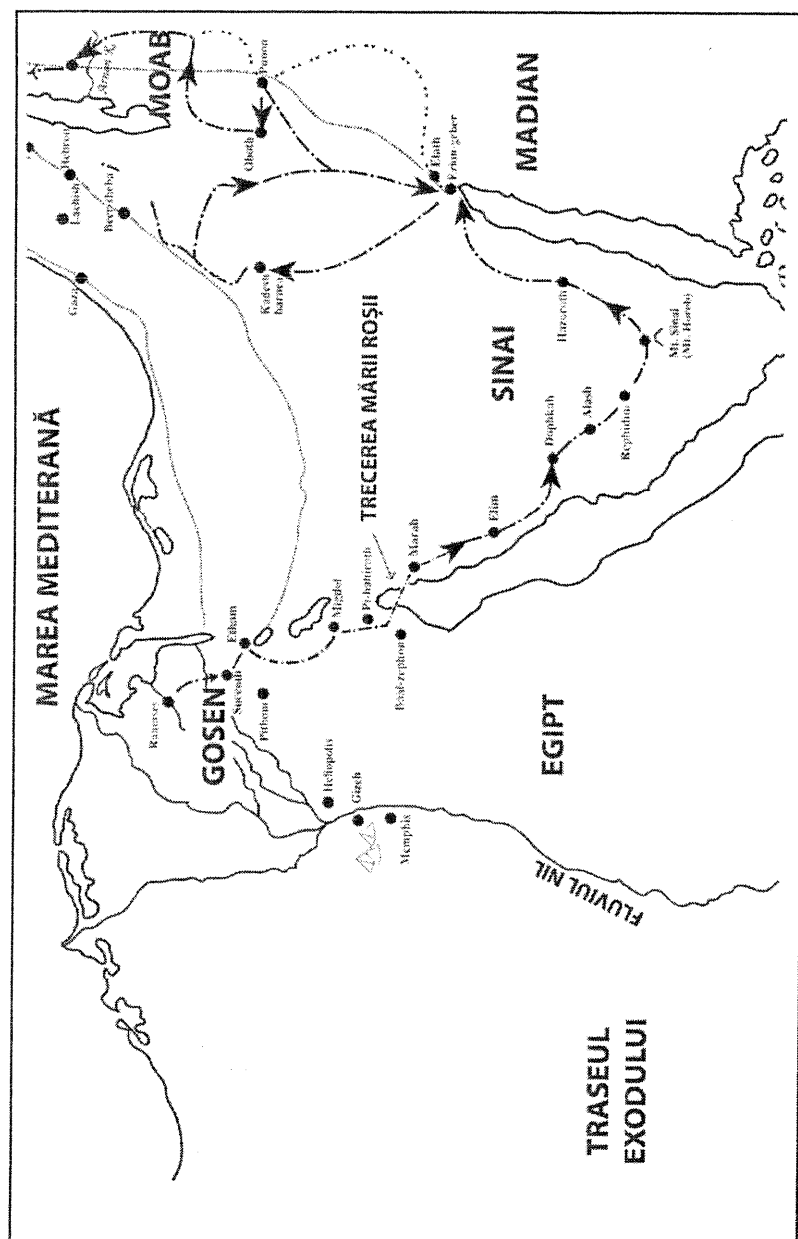
consumată deoarece cămilele rumegă, dar nu au copita despicată. Levitic 11:4.

10. Folosirea simbolică a acestui cuvânt. Matei 19:24-26:
În Ierusalim era o poartă mică în zidul orașului care rămânea deschisă după ce celelalte porți se închideau noaptea. Prin această poartă putea trece un om, dar nu o cămilă încărcată. Ea era atât de mică încât era cunoscută ca "urechea acului". O cămilă putea trece prin această poartă numai dacă povara pe care o purta era descărcată, cămila îngenunchea și se târa în genunchi. Singura modalitate prin care un bogat poate să intre în Împărăția cerurilor este să renunțe la toate lucrurile pe care le iubește și să intre smerit pe genunchii săi. Acest lucru este dificil, dar "la Dumnezeu toate lucrurile sunt cu putință". Matei 23:24: Aici se face referire la obiceiul antic al filtrării vinului. Și țânțarul și cămila erau animale necurate. Cărturarii și fariseii erau scrupuloși în ce privește lucrurile mici, dar erau neglijenți în problemele importante.

B. Măgarul

1. Era un animal de povară; exista o șa pentru cărat poveri - Genesa 22:3; 42:26,27.
2. Era folosit la măcinatul cerealelor;
3. Nu era considerat un semn al smereniei; și oamenii bogați sau importanți călăreau pe ei - Genesa 22:3; Judecători 10:3; 1 Samuel 25:23.
4. Măgarul era un simbol al păcii. Calul era un simbol al războiului. Isus a călărit pe un măgar cu ocazia intrării Sale triumfale în Ierusalim, El era Prințul Păcii - Zaharia 9:9; vezi Ioan 12:15.
5. Era folosit și de femei - 2 Împărați 2:24; Matei 2:13,15.

obligată să vândă o parte din pământul moștenit, familia avea întotdeauna dreptul să cumpere înapoi porțiunea respectivă. Răscumpărarea pământului era responsabilitatea rudei care avea drept de răscumpărare - Rut 4:7-8. Întregul pământ revenea automat proprietarului original la fiecare 50 de ani, în anul de veselie când toate datoriile erau anulate.

VIII. Animale domestice

A. Cămila

1. Cămila arabă sau dromaderul, cu o cocoasă, era folosită în Siria și Palestina.
2. Cămila cu două cocoase apare rareori în țările biblice.
3. Cine folosea cămilele - primii patriarhi; acești oameni își măsurau averile după numărul de animale domestice pe care le aveau - Genesa 12:16; 24:64; 30:43; 37:25, 38; Iov 1:3.
4. Apa băută de cămile - O cămilă poate bea până la 30 de litri de apă o singură dată și poate trăi multe zile fără apă. Genesa 24:20.
5. Hrana cămilei - Slaba vegetație a deșertului.
6. Urcatul pe cămile - animalele erau dresate să îngenuncheze și să rămână în această poziție până când călărețul se urca pe ele.
7. Uneori femeile călăreau pe cămile ca bărbații, însă de regulă ele călăreau pe o șa - Genesa 31:34. Atunci când cămilele erau folosite ca animale de povară se folosea o șa specială 2 Împărați 8:9; 1 Cronici 12:40; Isaia 30:6.
8. Caravanele de cămile pot fi foarte mari. În vremurile moderne o caravană poate avea până la 1.600 de cămile.
9. Produse alimentare de la cămile - carnea lor nu era

E. Piața - Era un loc pentru afaceri, dar și un loc pentru vizite oficiale - Marcu 12:38; Fapte 17:17.

F. Hamalii - Luca 11:46; Galateni 6:2; Matei 11:28.

G. Lucrătorii din piață - Matei 20:1-16.

H. Conducătorii pieței - unii membri ai consiliului se aflau în piață - Fapte 16.

I. Cerșetorii - Existau foarte puțini cerșetori în Vechiul Testament - 1 Samuel 2:8. În Noul Testament - Marcu 10:46; Fapte 3:2; Luca 16:19, 20.

VII. Obiceiuri legate de proprietate

A. Măsurarea pământului

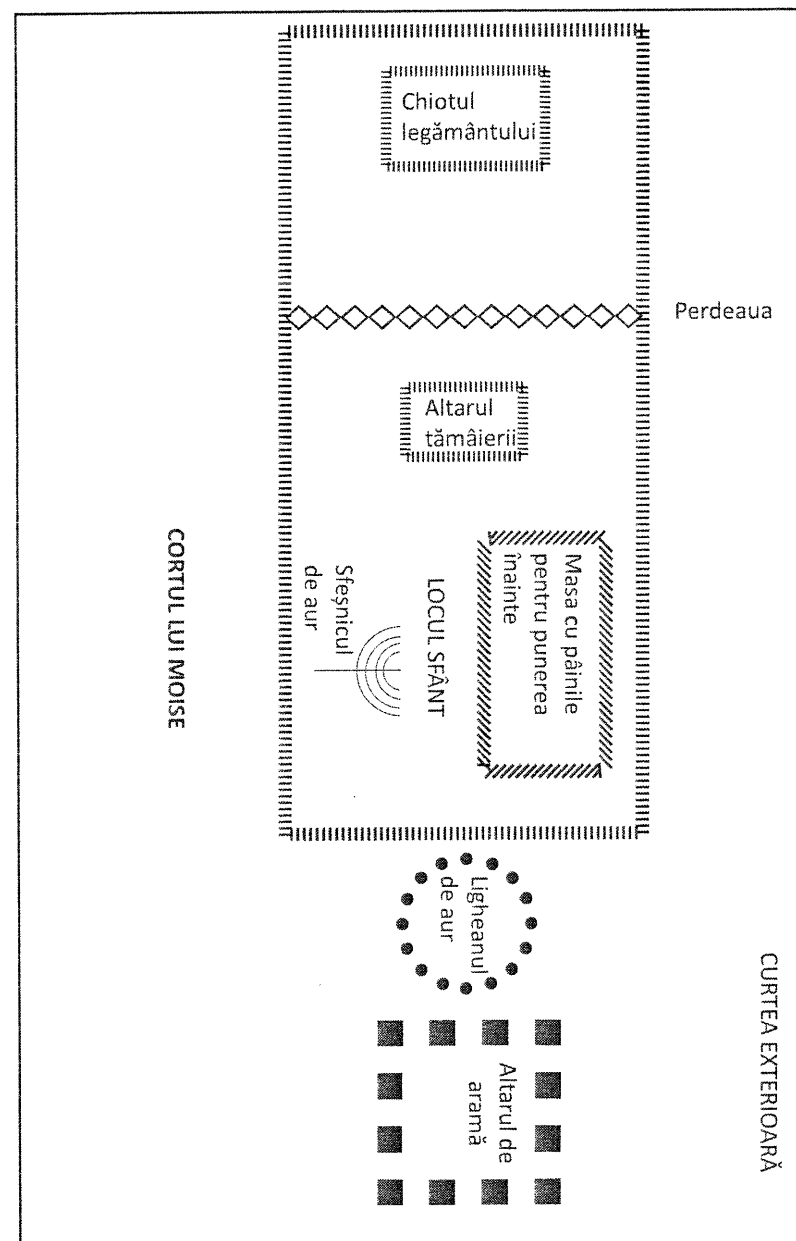
1. Cu frânghia - Psalmul 78:55; Amos 7:17.
2. Împărțirea pământului - Iosua 18:9-10; Psalmul 16:5,6.

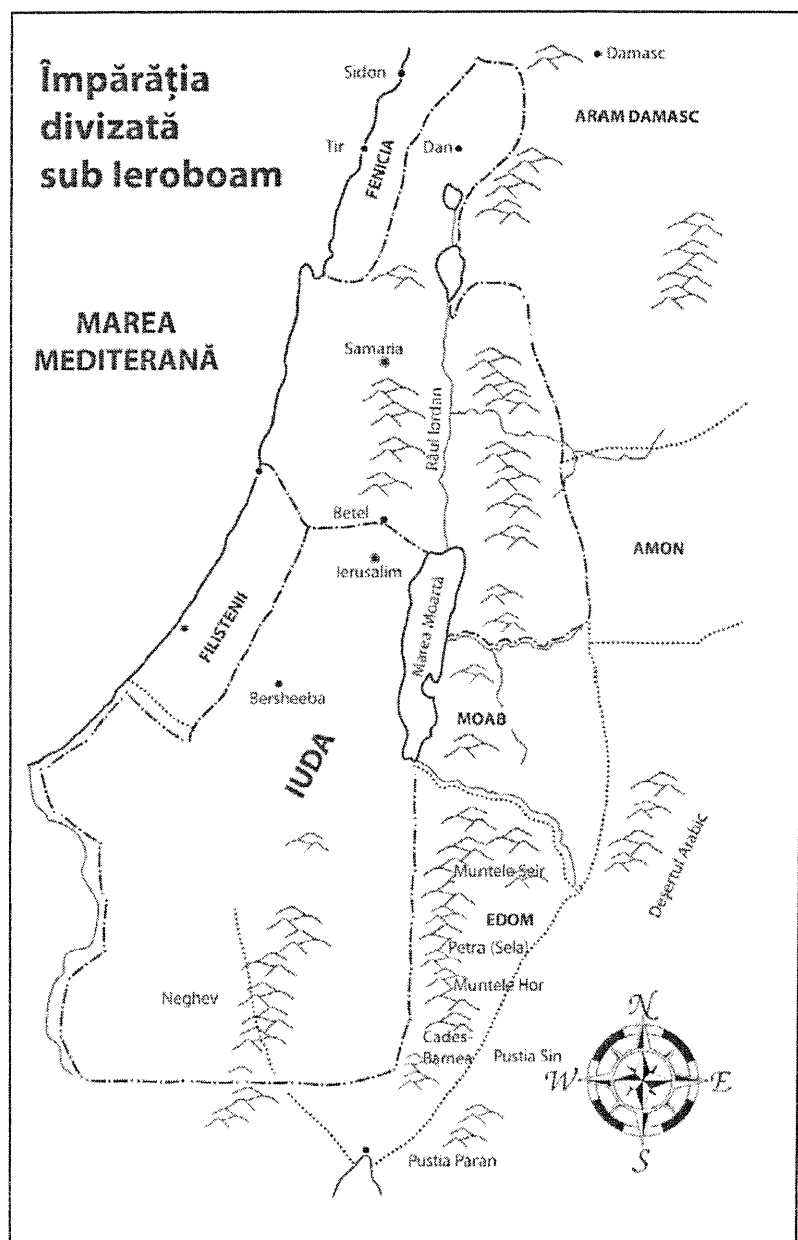
B. Bornele de hotar - vechile semne de hotar erau foarte importante. Mutarea unui asemenea semn era considerat un mare păcat - Deuteronom 19:14.

C. Cumpărarea pământului - Ieremia 39:9-12. Se acorda o atenție specială detaliilor - Genesa 23:17.

D. Îngroparea și descoperirea comorilor - Iov 3:20, 21; Proverbe 2:3-5; Matei 13:44.

E. Răscumpărarea moștenirii pierdute - Levitic 25 spune că pământul aparține lui Dumnezeu și că El dă o bucată din el fiecărei familii pentru totdeauna. Dacă o familie era

VI. Orașele și cetățile orientale

În timpul Vechiului Testament multe sate nu erau înconjurate de ziduri, în timp ce orașele aveau ziduri exterioare - Levitic 25:29, 31.

A. Zidurile făceau parte din fortificațiile orașelor: Babilon, Ierihon.

B. Porțile - erau construite de obicei din lemn sau piatră, ori din lemn îmbrăcat în metal. Porțile erau folosite pentru:

1. În mod obișnuit porțile principale ale orașului aveau și niște porticuri mici, prevăzute cu bănci și unde oamenii stăteau de vorbă. Porțile orașelor erau locul obișnuit în care oamenii se întâlneau pentru discuții și pentru a face afaceri.
2. Anunțurile publice se făceau la porți - 2 Cronici 32:6; Psalmul 69:12; Estera 2:21; Ieremia 17:19.
3. Conducătorii unei cetăți stăteau de obicei la poartă. Când trebuiau rezolvate probleme legale curtea se aduna de regulă la porțile cetății - Genesa 19:1; Amos 5:15; Deuteronom 6:18.
4. Cuvântul "porți" este folosit uneori cu sensul simbolic de "conducători" - Matei 16:18.

C. Turnurile - aplicația spirituală - Psalmul 18:2; 61:3; Proverbe 18:10.

D. Străzile. Unele erau înguste și întortocheate; altele lungi, iar altele scurte; puține erau largi. Majoritatea străzilor erau murdare, unele erau pavate cu piatră. Psalmul 18:42. Străzi de aur - Apocalipsa 21:21.

magazine. Nu existau prețuri fixe - Proverbe 20:14.

Metoda orientală de măsurare a cerealelor - produsul măsurat depășea cu puțin marginea de sus a măsurii - Luca 6:38.

I. Vameșii - Luca 3:12,13.

În timpul conducerii romane, impozitele erau adunate de anumite companii. Acestea garantau strângerea unei anumite sume pentru guvern, după care puteau cere suficient de mult de la populație ca să obțină un profit. Vameșii erau foarte desconsiderați, fiind adesea asociați cu prostituatele - Matei 9:11; 21:31; Luca 5:27. Zacheu nu era un vameș obișnuit, ci era un șef al vameșilor care avea în subordine alți oameni - Luca 9:8.

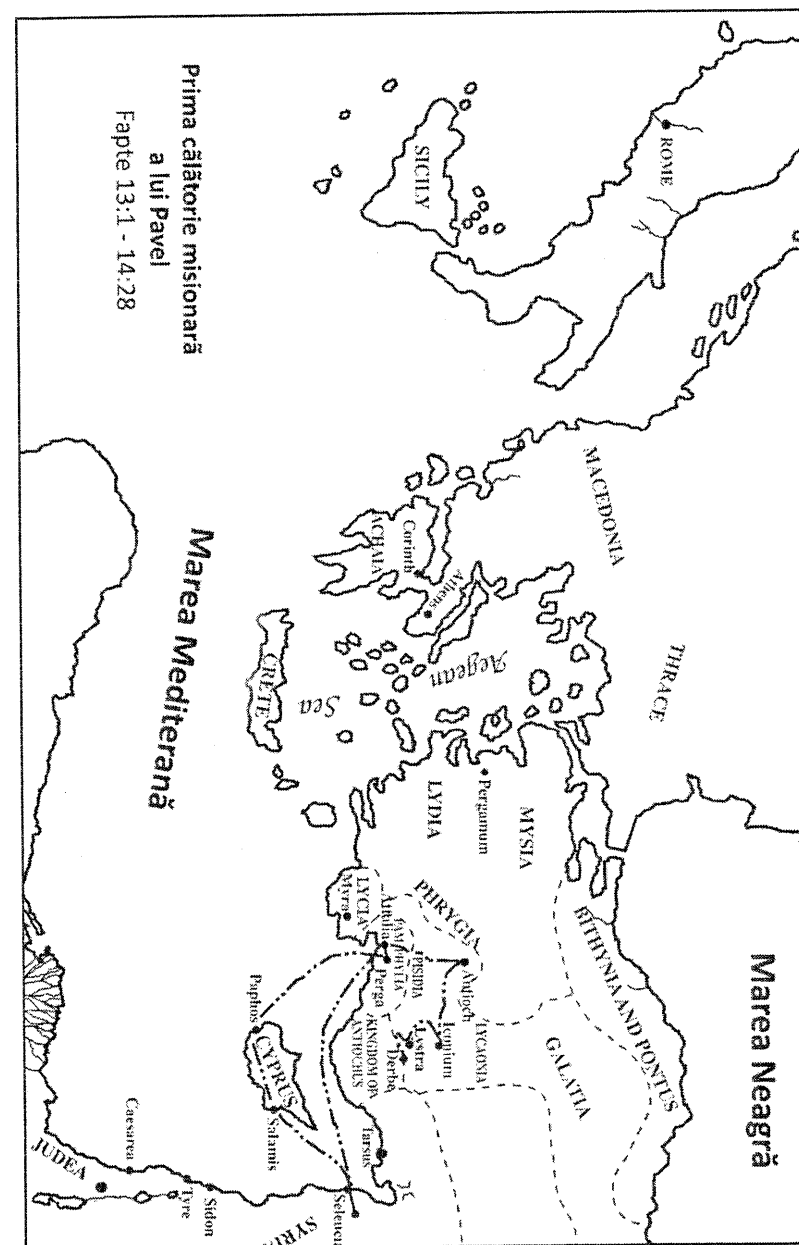
J. Medicii - Marcu 5:26.

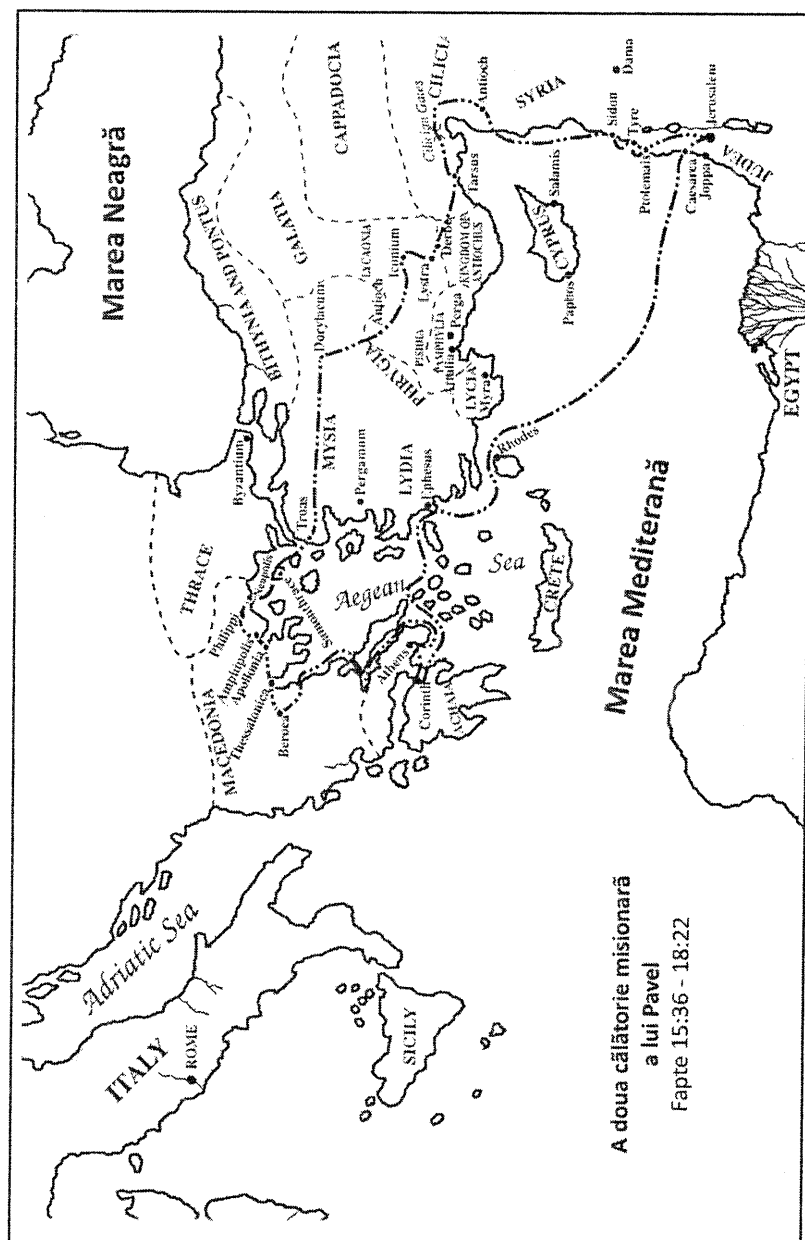
Bolile obișnuite ale estului erau infecțiile de ochi, bolile pielii, tuberculoza, malaria și febra tifoidă.

K. Muzicienii și cântăreții

Se cânta atât cu instrumente muzicale cât și cu vocea. Muzica, atât cea seculară cât și cea religioasă era larg răspândită în antichitate.

1. Toate instrumentele muzicale folosite în mod curent în "muzica seculară" a acelor vremuri erau folosite și pentru a-L lăuda pe Dumnezeu. Cele mai răspândite instrumente erau cele cu coarde, de suflat și cele de percuție - Psalmul 150; Numeri 10:2, 9; Levitic 25:8, 9; 1 Cronici 25:6, 7.
2. Cântatul cu gura - Muzica religioasă includea psalmii, imnurile și cântările duhovnicești - Judecători 5; 1 Samuel 2; Luca 1:46-55; 2:14; Efeseni 1:3-14.

2. Cu lațul - Isaia 51:20
3. Cu arcul și săgeata, praștia și sulița.

D. Pescuitul

1. Pescuitul cu plasa în marea Galileii - Matei 13:47,48.
2. Undița - Matei 17:21; Isaia 19:8
3. Folosit ca simbol: pescar de oameni - Matei 4:19.

E. Ziditul - Luca 6:48; Romani 15:20; Psalmul 118:22.

F. Prelucrarea metalelor - Genesa 4:22; Exod 31:3-5.

1. Fierari - 1 Samuel 13:9; Isaia 44:12.
2. Prelucrători ai aramei - 1 Împărați 7:45.
3. Prelucrători ai aurului și argintului:
Pentru cort și Templu
În vremea lui Pavel - Fapte 19:24
Aplicația spirituală - 1 Petru 1:7

G. Tăbăcitul și vopsitul - Fapte 9:43.

1. Tăbăcitul - Fapte 9:43; aplicația spirituală - Marcu 2:22
2. Vopsitul în Orient - Fapte 16:14. Se foloseau:
Culoarea cărămizie - Levitic 14:4; Numeri 19:6.
Culoarea indigo se obținea din coaja de rodii.
Culoarea purpurie se obține din niște scoici - Fapte 16:14.
3. Facerea corturilor - Fapte 18:1-3. Pavel făcea corturi.
Când bisericile nu puteau să îi susțină financiar lucrarea, el se ocupa de facerea corturilor până apărea din nou posibilitatea de a se dedica în întregime lucrării.

H. Negustoria - În satele mici sosirea unor caravane de cămile constituia ocazia deschiderii unor piețe sau a unor mici

6. Figurativ este folosit ca:

- Simbol al păcii - Genesa 8:11
- Simbol al Duhului Sfânt - 1 Ioan 2:27

E. Utilizarea lemnului de măslin - 1 Împărați 6:23, 31, 33.

F. Smochinul - Atât smochinul cât și via au fost folosiți ca simbol al lui Israel.

- Se obțineau trei recolte de smochine pe an.
- Smochinii sunt un semn al anotimpului care urmează, Matei 24:32.
- Cristos și smochinul - Marcu 11:13
- Smochinul neroditor - Luca 13:6-9
- Folosirea smochinelor - 1 Samuel 15:18; 30:12; 2 Împărați 20:7.
- Statul sub smochin era un simbol al păcii și prosperității 1 Împărați 4:25; Mica 4:3,4.

V. Ocupații și profesii

Următoarele ocupații și profesii erau larg răspândite în vremurile biblice și sunt menționate deseori în Biblie:

A. Olăritul - 1 Cronici 4:23. Folosit ca simbol: Isaia 41:25; Ieremia 18:6; Ieremia 19:11; Eclesiastul 12:6; Isaia 64:8; Psalmul 2:9; Apocalipsa 2:27.

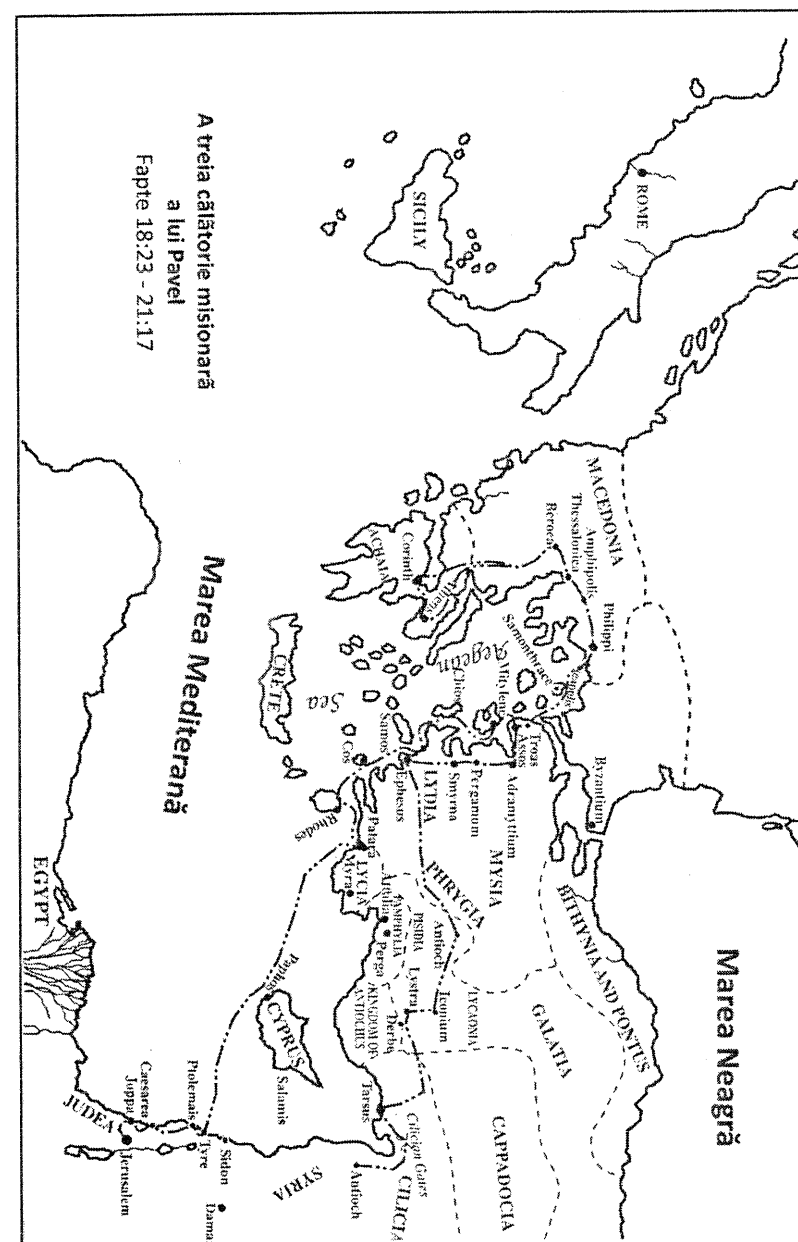
B. Tâmplăria - Marcu 6:3

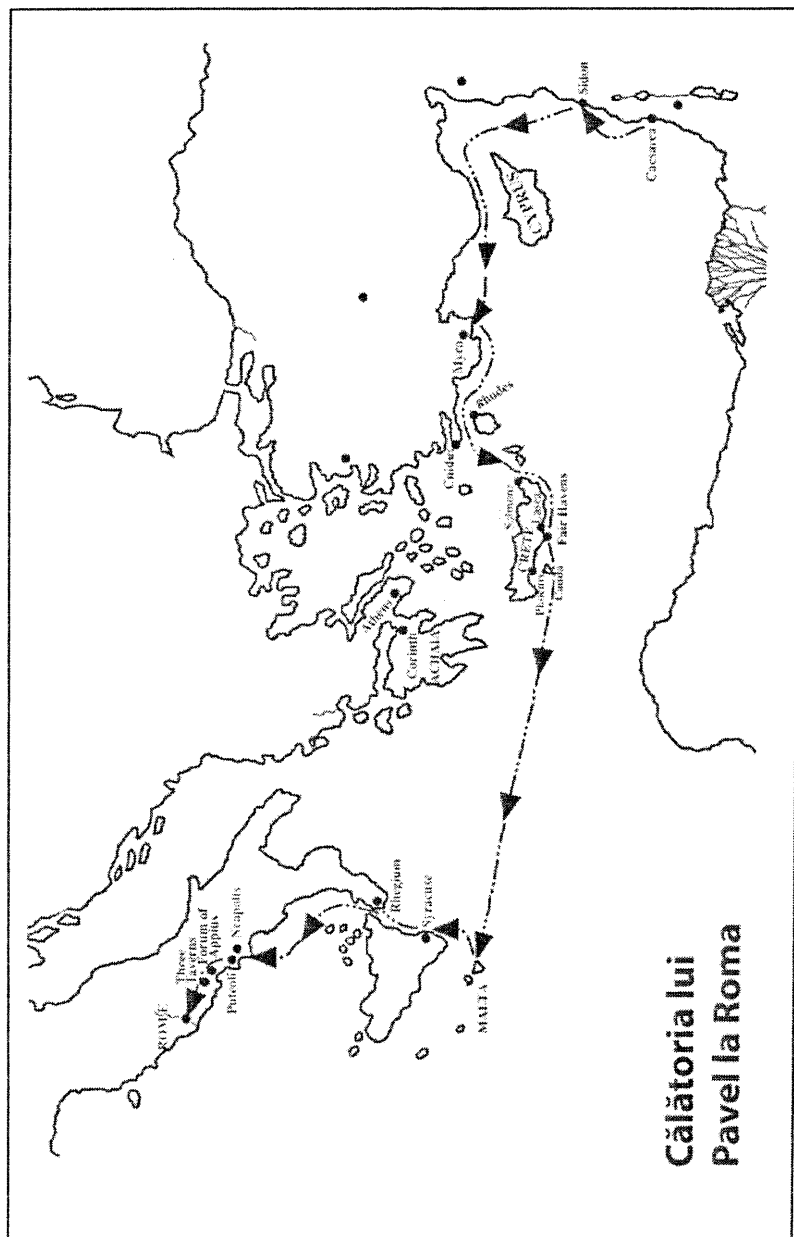
Uneltele tâmplarului - Isaia 44:13; 2 Împărați 6:5; Isaia 10:15; Ieremia 10:4; Exod 21:6; Deuteronom 15:17.

C. Vănatul - Genesa 10:9; 21:20; 27:3; 1 Împărați 4:23

Metode de vânat:

- Cu ajutorul capcanelor - Exod 19:3

ori Isaia 5:1,2; Matei 21:33; Numeri 13:23.

B. Modul de folosire a strugurilor.

1. Uscăți - 1 Samuel 25:18; 1 Cronici 12:40; 2 Samuel 16:1.
2. Sub formă de vin - teascul oriental - Isaia 5:2.
3. Teascul este folosit ca simbol pentru judecata divină - Isaia 63:36; Apocalipsa 19:13, 15.

C. Se practica arendarea viilor - Matei 21:33, 34.

IV. Cultivarea smochinilor și a măslinilor

Existau mulți măslini și smochini - Deuteronom 6:11; 8:8.

A. Cultivarea măslinilor - Măslinul trebuie să ajungă la vârsta de șapte ani înainte ca să înceapă să rodească. Un măslin poate da până la 75 litri de untdelemn. Măslinii pot aduce roade timp de sute de ani. Grădina Ghetsimani se afla într-o livadă de măslini.

B. Se practica altoitul - Romani 11:24.

C. Culesul roadelor - Deuteronom 24:20; Isaia 17:6. Fructele erau bătute jos din pomi și apoi erau culese.

D. Uleiul de măsline se extrage cu ajutorul preselor.

1. Era o mare sursă de bogăție - 1 Regi 5:11; 2 Cronici 2:20.
2. Era folosit pentru sfeșnice - Matei 25:1.
3. Era folosit ca parfum pentru ungerea trupului.
4. Era folosit în ceremoniile religioase - Levitic 8:12; 1 Împărați 19:16.
5. În vremurile moderne, folosit la fabricarea săpunului.

Temă

G. Seceratul și treieratul - Ieremia 50:16; Ioel 3:13; Rut 2:15; Judecători 6:11.

1. Holdele se tăiau cu secera.
2. Metode de treierat:
 - a. Cu îmblăciul (Rut) (Ghedeon)
 - b. Cu unelte pentru treierat - Isaia 41:15
 - c. Cu boii - Deuteronom 25:4. Aplicația spirituală - 1 Corinteni 9:9; 1 Timotei 5:18.

H. Vânturatul și depozitarea cerealelor - Matei 3:12; Luca 3:17; Psalmul 1:4.

1. Cernutul - Luca 22:31
2. Metode orientale de măsurare a grâului - Luca 6:38
3. Depozitarea
 - a. Familiile mai mici foloseau butoaie pentru cereale sau vase pentru făină (1 Împărați 17:12, 14, 16; 18:33).
 - b. Cantitățile mai mari de cereale erau stocate în șoproane sau în cisterne. Deuteronom 28:8; Matei 3:12; Luca 12:18.

III. Băuturile

În timpurile biblice vinul diluat constituia o băutură zilnică obișnuită. În Vechiul Testament, vinul era un simbol al purtării abundente de grijă a lui Dumnezeu (Totuși, folosirea abuzivă a vinului era puternic condamnată). Deoarece vinul era atât de mult folosit, cultivarea viței de vie constituia o parte importantă a preocupărilor agricole în vremurile biblice.

A. Vile și cultivarea viței de vie sunt menționate de multe

Tema care urmează este destinată să slujească interesului dumneavoastră. Nu este necesar să scrieți nici un răspuns.

1. Urmăriți viața lui Avraam. Folosind harta "Călătoriile lui Avraam," citiți Genesa 11:31-13:4 și urmăriți pe hartă localitățile despre care citiți.

2. Urmăriți traseul Exodului. Folosind harta "Traseul Exodului" citiți Exod 13:17-19:2, urmărind pe hartă localitățile despre care citiți.

3. Studiați cortul lui Moise. Folosind diagrama "Cortul lui Moise," citiți Exod 25:1-27:21 și observați unde erau amplasate diferitele obiecte din cort.

4. Urmăriți o parte a lucrării lui Isus. Folosind harta "Palestina pe vremea lui Cristos" citiți Ioan 2:1-4:54 urmărind pe hartă localitățile pe care le găsiți menționate.

5. Urmăriți prima călătorie misionară a lui Pavel. Folosind harta "Prima călătorie misionară a lui Pavel" citiți Fapte 13:1-14:28, urmărind pe hartă localitățile despre care citiți.

După ce ați efectuat cu atenție aceste lucrări, bifați mai jos:

Am efectuat cu atenție această temă.

ne oferă aplicația spirituală a acestei porunci.

C. Țepușul - Judecători 3:31; Fapte 26:14. Un băț de lemn, lung de aproximativ 1,5 metri având un vârf ascuțit. Era folosit ca să "încurajeze" boii la drum!

D. Boii - Erau cele mai folosite animale pentru arat datorită puterii lor, deși uneori se foloseau și măgarii sau alte animale. Deuteronom 22:10.

E. Semănarea seminței

1. Tipuri de semințe. Cerealele, cum sunt grâul și orzul erau foarte răspândite.
2. Metoda de semănare a semințelor. În general semințele erau aruncate cu mâna dintr-o traistă (semănătorul mergea cu o traistă cu sămânță și arunca cu mâna sămânța pe ogor. După ce sămânța era aruncată, ea urma să fie îngropată în pământ prin arare.) (Această metodă I-a folosit lui Isus drept cadru pentru pilda semănătorului - Matei 13:3-8; Marcu 4:3-8; Luca 8:5-8. Folosind această metodă de semănat, o parte din semințe cădea pe drum, alta pe un sol pietros, etc. și nu aducea roadă.)
3. Vrăjmașii seminței - păsările; neghina, focul (Exod 22:6); lăcustele (Proverbe 30:27); hoții (Judecători 6:3); (Psalmul 126:5,6); lipsa ploii (Ieremia 8:20).

F. Legea ospitalității la fermieri - Deuteronom 23:25; Luca 6:1, 2.

1. Era permisă consumarea de cereale în ogor.
2. Când se secerau cerealele, o parte rămânea pe ogor pentru a fi culeasă de cei săraci - Levitic 23:22, Rut 2.

3. Praștia - 1 Samuel 17:40-49; 25:29. Folosită pentru a îndruma oile și pentru apărare.
4. Staulul - Ezechiel 34:14; Ioan 10:1-3.
Stâna pentru oi - 1 Samuel 24:3.
5. Cornul de berbec. 1 Samuel 16:1; 1 Împărați 1:39. Era folosit ca trompetă. Levitic 25:9; Numeri 29:1; Iosua 6:4; Ieremia 4:5.

E. Îngrijirea oilor presupune:

1. Asigurarea hranei și a apei - Psalmul 23:1-2
2. Chemarea lor - Ioan 10:4-5
3. Adunarea celor rătăcite - Psalmul 23:3; Isaia 53:6.
4. Atenție sporită în timpul fătutului - Isaia 40:11.
5. Apărarea - 1 Samuel 17:34-37; Amos 3:12.
6. Călăuzirea - Psalmul 23.

F. Oile pentru jertfe - Exod 12; Levitic 23:5; Matei 26:17-19.

G. Caprele - Levitic 16:5-34; Ieremia 50:8; Proverbe 30:31; Matei 25:32.

II. Agricultura

O altă ocupație larg răspândită în vremurile biblice era agricultura. Israel avea în primul rând o economie agrară și următoarele elemente sunt adesea menționate în Biblie:

A. Plugul - 1 Samuel 13:20; Ioel 3:10; Isaia 2:4; Mica 4:3; Luca 9:62.

B. Jugul - Ieremia 28:13; Matei 11:29. Folosit pentru a lega împreună doi boi ca să tragă plugul. În Deuteronom 22:10, este interzisă prinderea în jug a două animale diferite. 2 Cor. 6:14

OBICEIURI ȘI TRADIȚII DIN ȚĂRILE BIBLICE

PARTEA A II-A

I. Viața păstorilor

Păstoritul era o profesiune larg răspândită în vremurile biblice.

A. În Țara Sfântă abundau oile. Iov avea 14.000 de oi. Cu o anumită ocazie Solomon a jertfit 120.000 de oi.

B. Slujba de păstor era considerată neplăcută și urâtă. Păstorul trebuia să stea afară, în aer liber în tot felul de condiții atmosferice. El avea rareori ocazia să petreacă împreună cu prietenii. Datorită activității sale, de obicei nu putea lua parte la activitățile din Templu. Datorită prestigiului scăzut al acestei slujbe, ea îi era atribuită de regulă celui mai tânăr membru al familiei (1 Samuel 16:11).

C. Datorită dedicării sale și atitudinii sale jertfitoare, păstorul este folosit adesea ca tablou al grijii lui Dumnezeu pentru poporul Său și a conducerii spirituale pe care Dumnezeu o rânduește în mijlocul poporului Său (Psalmul 23, Ezechiel 34, Ioan 10; Fapte 20:28).

D. Echipamentul păstorului

1. "Nuiaua" - Psalmul 23:4. Era de stejar, asemănătoare cu un baston de polițist, având o măciulie la capăt.
2. Toiagul - Levitic 27:32; 1 Samuel 17:34-36; Psalmul 23:4; Ezechiel 20:37. Lung de 1,5 metri sau mai mult, acesta poate avea uneori o îndoitură la capăt.

ceilalți erau înmormântați de regulă în afara orașului.

Tema numărul 1

1. Care era cel mai răspândit material de construcții pentru case în vremurile biblice?
2. Pe lângă faptul că asigura un adăpost împotriva ploii, ce altă funcție avea acoperișul caselor?
3. Care era poziția obișnuită în timpul mesei?
4. Ce convingere îi făcea pe evreii din antichitate să fie ospitalieri?
5. Cum era tratată de obicei mama în casă?
6. Care este atitudinea lui Dumnezeu față de divorț, în Maleahi 2:16?
7. Cât timp trebuia să aștepte în antichitate un cuplu logodit înainte de a se căsători?
8. Cum se îmbrăca mirele pentru nuntă?
9. Cum a fost atitudinea lui Isus față de medici, pozitivă sau negativă?
10. În ce mod erau prietenii unei familii alături de cei care treceau prin durerea pierderii cuiva drag?

CUPRINS

Introducere

Partea I

- I. Locuințele
 - II. Hrana
 - III. Obiceiuri la masă
 - IV. Sărbătorile și banchetele
 - V. Ospitalitatea
 - VI. Activitățile zilnice
 - VII. Îmbrăcămintea și podoabele
 - VIII. Statutul părinților în cămin
 - IX. Nașterea și îngrijirea copiilor
 - X. Religia în cămin
 - XI. Obiceiuri la căsătorie
 - XII. Boala și moartea
- Tema numărul 1

Partea a II-a

- I. Viața păstorilor
- II. Agricultură
- III. Băuturile
- IV. Cultivarea smochinilor și măslinilor
- V. Ocupații și profesii
- VI. Orașele și cetățile orientale
- VII. Obiceiuri legate de proprietate
- VIII. Animalele domestice
- IX. Călătoriile pe uscat și pe mare

X. Sursele de apă în Palestina
XI. Sclavia în timpurile biblice
XII. Sporturile
Tema numărul 2

Anexă

Psalmul 119:105. Fiecare invitat avea o îmbrăcăminte specială. Matei 22:12. Acasă la mire se dădea o masă mare, sărbătoarea durând uneori și câteva zile. Alte personaje:

Nunul - Ioan 2:8, 9
Nuntașii - Matei 9:15.

XII. Boala și moartea

A. Vechiul Testament a promis vindecare divină (Exod 15:26, Psalmul 103:1-3 etc.), dar acest lucru nu excludea apelarea la medici. În Biblie există multe referiri la medici. Deși era întotdeauna un lucru greșit ca cineva să se încreadă în medici în loc să se încreadă în Dumnezeu, în general medicii erau considerați o binecuvântare. Isus a spus: "Cel bolnav are trebuință de doctor."

1. Câteva referiri la medici în Vechiul Testament - Iov 13:4; 2 Cronici 16:12; Ieremia 8:22.
2. Medici în Noul Testament - Marcu 6:25.
3. În timpurile biblice mulți oameni credeau că toate bolile sunt o pedeapsă pentru păcat, dar Isus nu a sprijinit această idee - Ioan 9:2.

B. Reacția obișnuită în fața morții era bocitul cu glas tare. Bocitul cu ocazia morții este menționat de multe ori. În vremea nou-testamentală prietenii familiei veneau la aceasta și boceau împreună cu ea. Era o modalitate eficientă de a ajuta familia în suferință să depășească durerea provocată de moarte. Exod 12:30; 2 Samuel 18:33; Marcu 5:38.

C. Însmormântarea se făcea de regulă în morminte sau peșteri. Împărații și proorocii erau însmormântați în oraș;

B. Prima menționare a divorțului se găsește în Deuteronom 24:1. Alte texte: Levitic 20:10; Deuteronom 22:22; 24:1, 2; Maleahi 2:14-16; Matei 5:31, 32. Dumnezeu a îngăduit divorțul pentru mai multe motive, dar a făcut clar faptul că nu este voia Sa desăvârșită. În Maleahi 2:16 Dumnezeu ne spune că El urăște divorțul!

C. Alegerea soției de către părinți. Adesea căsătoriile erau aranjate de părinți. Mai întâi era trimis un reprezentant - Genesa 24:33. Dragostea înainte de căsătorie nu era considerată un lucru necesar, dar uneori aceasta exista. Genesa 29:10, 18. Dragoste după căsătorie - Genesa 24:67. Zestrea se primea de la părinți. Iacov - Genesa 24:59-61.

D. Logodna. Tinerii erau logodiți de către familiile lor în prezența unui martor. Tânărul îi dădea viitoarei mirese un inel sau o dovadă sau un simplu document prin care-i promitea să se căsătorească cu ea. Trebuia să treacă cel puțin un an până la nuntă. Un cuplu logodit era considerat căsătorit, deși căsătoria încă nu avusese loc. În acest timp Maria a rămas însărcinată - Matei 1:18.

E. Căsătoria

1. Veșmintele de nuntă. În mod normal, mirele se îmbrăca cât mai asemănător unui împărat. Isaia 61:10. Mireasa era împodobită cu multă grijă, în păr având adesea podoabe de aur și perle.
2. Procesiunea. La ora stabilită (de regulă noaptea) mirele mergea acasă la mireasă împreună cu mai mulți prieteni și rude pentru a o aduce acasă la el. De acasă de la mireasă, procesiunea îi urma până la noua casă, fiecare participant având o lumină în mână. Matei 25:1-13;

INTRODUCERE

Biblia a fost scrisă de oameni care au trăit într-o lume mult diferită de cea în care trăim noi astăzi. Ei au vorbit alte limbi, au mâncat alte feluri de mâncare, au avut alte obiceiuri și alte atitudini. Filozofia lor de viață era orientală, nu occidentală. De aceea nouă astăzi ne vine adesea greu să interpretăm și să înțelegem Biblia.

Dacă dorim să înțelegem corect Biblia va fi util să cunoaștem câte ceva despre obiceiurile și tradițiile orientale larg răspândite pe vremea oamenilor care au scris cărțile ei. Scopul acestui curs este să prezinte pe scurt modul în care arăta lumea biblică. Înțelegând aceste lucruri ne va fi mai ușor să înțelegem multe lucruri din Biblie.

Studiați materialul prezentat în continuare și efectuați temele. Când credeți că v-ați însușit materialul, susțineți examenul final.

a educației religioase se desfășura în sinagogile locale. (Sinagogile au apărut în timpul captivității babiloniene).

4. Școlile rabinice îi pregăteau pe bărbați să devină lideri religioși - Fapte 23:3.
5. Școlile romane ofereau o educație mai "seculară" - Fapte 19:9. În Roma existau aproximativ 20 de școli cunoscute, atât pentru băieți, cât și pentru fete.

X. Religia în cămin

A. Tatăl era preot în perioada patriarhală - Iov 1:5. O mare parte a închinării lor se desfășura în jurul altarului.

B. Pelerinajele familiei - Familia călătorea împreună la Templu sau la cort cel puțin o dată pe an. Exod 34:23,24; 1 Samuel 1:3. Ana s-a rugat pentru Samuel într-o asemenea ocazie. Luca 2:41,42,49 - Isus.

C. Întrunirile creștine - Fapte 12:12; 16:40; 1 Corinteni 16:19; Romani 16:5; Filimon 2.

XI. Obiceiuri la căsătorie

A. Poligamia era practică de mulți israeliți. La început Dumnezeu a îngăduit-o, dar nu a aprobat-o niciodată. Ulterior poligamia a fost interzisă prin lege - Deuteronom 17:17. A avea mai multe soții însemna a avea necazuri. Genesa 30; 1 Samuel 1:1-6. Chiar și la început, poligamia nu era universală. Adam, Noe, Isac, Moise și Iov au avut o singură soție.

B. Îngrijirea copiilor - Ezechiel 16:4; Luca 2:12. La naștere, noul născut era spălat, frecat cu sare și înfășat ca o mumie, cu o pânză sau cu un bandaj de bumbac de 10-13 cm lățime și 4-5 m lungime.

C. Rituri și jertfe după naștere

1. Tăierea împrejur a copiilor de parte bărbătească - Genesa 17:10; Luca 2:21; Levitic 12:3.
2. Curățirea mamei - Levitic 12:1-8; Luca 2:22-24.

D. Datoria părinților de a-și educa copiii

1. Mama - Proverbe 31:1; 2 Timotei 3:15; 1:5
2. Tatăl - Proverbe 1:8; 6:20; 2 Împărați 10:1,5.

E. Educarea tinerilor

1. Sub legea lui Moise
 - a. Părinții trebuiau să fie principalii învățători de religie ai copiilor - Exod 12:26; Deuteronom 6:6-9
 - b. Predarea religiei făcea parte și din responsabilitățile leviților și preoților.
2. Școlile proorocilor

În ultima parte a Vechiului Testament, au apărut școlile profeților. Aceste școli erau conduse de regulă de profeți recunoscuți, scopul lor fiind de a-i învăța pe bărbați căile lui Dumnezeu și a-i ajuta pe cei care aveau daruri profetice să le folosească cu eficiență.

- a. Samuel a fost unul din cei care au inițiat o școală a profeților - 1 Samuel 10:5,10; 19:18-21.
 - b. Alții au fost Ilie și Elisei - 1 Regi 20:35; 2 Împărați 2:1; 3,5:4-38.
3. Sinagogle - Pe vremea lui Isus Cristos mare parte

PARTEA I

I. Locuințele

A. În marea parte a Vechiului Testament, chiar și a Noului Testament era un lucru obișnuit ca oamenii să locuiască în corturi.

1. Referințe pentru aceasta: Genesa 4:20; Numeri 1:52
2. Aceste corturi erau frecvent confecționate din pânză neagră de păr de capră.
3. Aceste corturi erau dreptunghiulare, împărțite în trei sau patru camere. (Femeile locuiau în camera din interior - Genesa 8:10-15; 31:33.)

B. Casele în vremurile biblice erau, în cazul familiilor obișnuite, compuse dintr-o singură cameră - 1 Împărați 17:8-19.

1. Materialele - materialele obișnuite pentru construcții erau:
 - a. cărămidile de pământ uscate la soare, pentru pereți;
 - b. pământul sau pietrele de pavaj pentru podele.
2. Iluminatul - existau mai multe metode:
 - a. cu lumânări
 - b. cu sfeșnice (de forma unor ceainice - fitilul ieșea pe gura acestora)
 - c. cu în care arde.
3. Gătitul - În casele mici, mâncarea se gătea în general pe sobe sau pe vetre așezate în curte;

- a. combustibili obișnuiți pentru gătit includeau: bălegarul de vacă, Ezechiel 4:15; iarba uscată, Matei 6:30; sau lemne, 1 Împărați 17:10.
4. Acoperișurile - Acoperișul caselor era de obicei plat, casele având o scară laterală pe care se putea urca pe el. Acoperișul era un loc obișnuit unde oamenii se odihneau seara, după ce dogoarea soarelui se potolea.
 - a. Materialele folosite: lut amestecat cu iarbă sau țigle.
 - b. Acoperișul putea fi folosit ca locuință suplimentară: Iosua 2:6; Matei 10:27.
 - c. Era folosit ca loc de rugăciune - Țefania 1:5, Fapte 10:9.
5. Curtea orientală - Casele mai mari erau construite în mijlocul unei curți, înconjurată de un zid. Curtea era un loc frumos aranjat, unde se petrecea mult timp și se gătea. Adesea, aici se afla rezervorul de apă.
 - a. Era locul unde se făcea baie, 2 Samuel 11:2
 - b. Focul se făcea tot acolo, Matei 26:69
6. Camera de sus - Dacă era nevoie de mai mult spațiu de locuit, se construia încă o cameră pe acoperiș, 2 Împărați 1:2; 23:12; Fapte 9:37. Într-o asemenea cameră a sărbătorit Isus Paștele, Marcu 14:12-16; Fapte 1:13.

II. Hrana

Alimentele obișnuite:

- A. Grâul - era consumat proaspăt sau uscat - Levitic 23:14; Luca 6:1
- B. Pâinea - hrana de bază; se făcea din făină de grâu și orz. Orzul era folosit mai ales de familiile sărace.

(Deuteronom 22:5). Pe lângă robe și tunici, îmbrăcămintea femeilor includea:

1. Un voal - Genesa 12:14; 24:64,65; 1 Samuel 1:12; Matei 5:28. În antichitate toate femeile purtau voaluri. Nu exista aproape niciodată excepție.
2. Podoabe - Genesa 38:18; Cântarea Cântărilor 8:6; Luca 15:22. Referințe pentru podoabe: 1 Petru 3:3; 1 Timotei 2:9; Genesa 35:4; Exod 32:2; Genesa 24:22; Isaia 3:18-20.

VIII. Statutul părinților în cămin

A. Tatăl - ideea orientală cu privire la familie este aceea a unei mici împărății, de sine stătătoare, al cărei conducător suprem este tatăl, Exod 20:12; Deuteronom 21:18-21; Efeseni 6:1; Coloseni 3:20.

B. Mama

1. În multe cazuri mama era tratată ca o regină - Genesa 16:6; Proverbe 31:11,26-28.
2. În relațiile cu copiii - mama era tratată cu același respect ca tatăl.

IX. Nașterea și îngrijirea copiilor

- A. Copiii erau foarte doriți - Genesa 30:1; Deuteronom 28:4; Psalmul 128:3.
 1. Sterilitatea era considerată ca un blestem - 1 Samuel 1:6; Luca 1:25.
 2. Fiecare mamă își amintea promisiunea cu privire la Șilo - Genesa 49:10; Numeri 24:17.

mâneci. Cuvântul "pestriț" este traducerea unei expresii ebraice dificile, care poate să însemne și "cu mâneci lungi". Dacă aceasta este traducerea corectă, înțelegem de ce acest dar i-a înfuriat pe frații săi. Ca bărbați care lucrau, tunicile lor aveau mânecile scurte - Gen. 37:3.

c. Îmbrăcămintea lui Isus - Ioan 19:23. Cămașa Sa, tricotată ca o singură piesă, o purta sub îmbrăcămintea exterioară.

2. A doua tunică sau roba - Unii teologi cred că aceasta era o a treia îmbrăcămintă pe lângă tunică interioară și mantia sau roba exterioară - 2 Samuel 24:4; Iov 1:20: 1 Samuel 2:19.

3. Brâul - era o cingătoare care să țină roba fixată. 2 Împărați 4:29; Fapte 12:8.

a. Adesea brâul era din piele - Ilie; 2 Împărați 1:8; Ioan Botezătorul - Matei 3:4.

b. Folosit simbolic - Luca 12:35; Psalmul 18:39; Isaia 11:5; Efeseni 6:14.

4. Îmbrăcămintea sau mantia exterioară - Peste tunică sau robă se purta adesea o haină sau o mantie exterioară - 2 Împărați 2:8-13; Daniel 3:21.

5. Acoperirea capului - Bărbații purtau adesea turbane. Evreii acordau atenție deosebită părului. 2 Samuel 14:25; 10:4-5.

6. Încălțăminte obișnuită erau sandalele - Genesa 14:23; Fapte 12:8; Marcu 1:7.

7. Îmbrăcămintea specială a fariseilor - Numeri 15:37,38; Deuteronom 22:12.

B. Îmbrăcămintea femeilor era diferită în detalii, nu ca gen. Schimbarea hainelor între bărbați și femei era interzisă

1. Cuptorul - adesea pâinea se cocea în cuptoare comunale sau publice.

C. Produse lactate - vacile, oile și uneori cămilele se creșteau pentru lapte, unt și brânză.

D. Nu se mânca zilnic carne. Carnea era rezervată pentru ocazii speciale - Genesa 18:7; 1 Împărați 4:23; Judecători 6:19; Luca 11:11

E. Mierea de albine - Exod 3:8; Iosua 5:6; Ieremia 11:5; Matei 3:4; Luca 24:41-43.

F. Fructele - Măsline (untdelemn), smochine, struguri, rodii.

III. Obiceiuri la masă

A. În special la iudei, se punea mare accent pe spălarea mâinilor înainte de masă.

B. Poziția în timpul mesei - de obicei, întins (culcat, tolănit)

C. Rugăciunea înainte de masă - "În Numele lui Dumnezeu," "Dumnezeu fie lăudat". Iudeii mai făceau o rugăciune la sfârșitul mesei - Deuteronom 8:10

D. Se mânca de regulă cu mâna, nu se foloseau tacâmuri.

IV. Sărbătorile și banchetele (Mese cu ocazii speciale)

A. Sărbătorile - Estera 5:8; 6:14. Căsătoria - Matei 22:2-10.

B. Poziția la sărbători - la masă, de obicei, oamenii stăteau culcați pe canapele sau pe perne așternute direct pe podea.

V. Ospitalitatea

Ospitalitatea era considerată foarte importantă.

A. Evreii credeau că toți oaspeții sunt trimiși de Dumnezeu (Genesa 18:1; Evrei 13:2; Romani 12:13).

B. Manifestările ospitalității includeau:

1. Salutărilor - Genesa 18:2,3; 23:7; Matei 18:26; Romani 19:10.
2. Sărutul - Luca 7:45.
3. Descălțatul - Exod 13:5.
4. Spălarea picioarelor - Ioan 4:5; Luca 7:44.
5. Ungerea capului cu untdelemn - Luca 7:46; Ioan 21:1-8.
6. Oferirea hranei și băuturii.

VI. Activitățile zilnice (Cum își petreceau oamenii timpul)

Activitățile obișnuite includeau:

A. Măcinatul cerealelor (necesar pentru pregătirea hranei)
- Matei 24:41

B. Conversația zilnică era caracterizată de:

1. Numele lui Dumnezeu era mult folosit în conversațiile zilnice - Iosua 4:15.
2. Limbajul simbolic - Matei 3:7-9; 19:24; 23:24; Fapte 21:10-11.
3. Subiecte delicate discutate într-o companie mixtă - Genesa 25:23-26.

C. Căratul apei - Genesa 24:11,15; Marcu 14:13. Fiecare femeie care venea după apă aducea cu ea pe lângă urcior, o găleată portabilă de piele tare, împreună cu o frânghie cu care scotea apa - Ioan 4:11.

VII. Îmbrăcămintea și podoabele

În țările biblice există punctul de vedere predominant că este greșit să schimbi un obicei antic. De aceea, moda de astăzi (cu excepția modei evreilor, care s-au întors în Palestina din alte locuri) este în mare măsură asemănătoare cu cea din vremurile biblice.

A. Hainele bărbaților.

Îmbrăcămintea purtată de bărbați includea:

1. Tunica sau îmbrăcămintea interioară:
 - a. Bărbații săraci purtau o tunică fără mâneci; bărbații bogați purtau o tunică lungă, cu mâneci care coborau până la încheietură (arătând că nu se așteptau să facă vreo "muncă murdară"). În Biblie termenul "gol" se referă la oameni care sunt îmbrăcați doar în tunică. Isaia 20:2-4; Mica 1:8; Ioan 21:7.
 - b. Ceea ce noi numim adesea "haina pestriță a lui Iosif" se poate să fi fost de fapt o tunică lungă cu

CAPITOLUL V

CÂNTĂRIREA

Pe tronul Babilonului i-a urmat lui Nebucadnețar fiul său, un om incompetent, care a nemulțumit profund poporul. Doi ani mai târziu acesta a fost asasinat și ginerele său a devenit împărat. Au urmat diferite răsturnări de putere și intrigi, și în cele din urmă, după 13 ani de la moartea lui Nebucadnețar, împărat al Babilonului a ajuns unul din foștii săi generali.

Numele noului împărat a fost Nabonidus. El a stârnit mânia preoților din Babilon, cerând poporului să se închine zeului lunii și neglijând închinarea la Marduc, principalul zeu al Babilonului. În cele din urmă Nabonidus s-a retras în Arabia și a început să se ocupe de arheologie. El l-a lăsat în locul său pe tronul Babilonului pe fiul său, Belșațar. Acesta era preocupat mai mult de petreceri și distracții decât de conducerea statului. Sub domnia sa, starea economică a imperiului s-a degradat și au izbucnit multe revolte în popor. Mezii și perșii, care formau acum un nou imperiu condus de Cir, erau deja la porțile Babilonului.

Belșațar era apărat de șase ziduri dintre care unele aveau o grosime mai mare de 7 m. El nu era un viteaz în luptă, ci în băutură (Isaia 5:22). Răspunsul său la pericolul iminent care păștea Babilonul a fost să facă un mare ospăț. În loc să fie preocupat de apărarea cetății, el era preocupat de calitatea vaselor din care se servea vinul. Nemulțumit de vasele pe care le avea, a trimis să le aducă pe cele luate de Nebucadnețar din Templul de la Ierusalim, cu 50 de ani în urmă.

Pe când beau ei din vasele sfinte și aduceau slavă idolilor păgâni, mâna unui om a început să scrie câteva cuvinte pe zid. Împăratului i-a pierit imediat înfumurarea și a început să tremure din toate încheieturile. Niciunul din înțelepții, cititorii în stele și ghicitorii săi nu i-au putut da o explicație care să-l satisfacă. La sugestia împărătesei este adus Daniel.

Cuvintele scrise erau în aramaică, limba diplomației în acele vremuri. Erau termeni tehnici: cântărire, măsurare. Pentru oricine, în afară de Daniel, ele nu au însemnat nimic. Daniel a refuzat răsplata oferită și i-a spus împăratului deja îngrozit că va muri înainte de sfârșitul nopții. Probabil, în "cântarul" omenesc Belșatar era foarte greu. Cu belșugul, luxul și splendoarea de la curtea sa stârnise admirația lumii întregi, însă pus în cântarul lui Dumnezeu, nu a reușit nici măcar să miște acul indicator al acestuia. În noaptea aceea i s-a cerut sufletul. În ochii lui Dumnezeu, nu era deloc bogat (Luca 12:16-21). În ochii lui Dumnezeu, era un nebun.

Psalmul 49:12, 21 ne spune că "omul pus în cinste nu dăinuiește, ci este ca dobitoacele care se taie". Cu toată bogăția pe care o avea, Belșatar nu putea cumpăra nici măcar un minut de viață în plus pe pământ (Psalmul 49:7-9). Moartea urma să-i fie păstorul și locuința morților, casa (Psalmul 49:14).

Psalmistul aproape că-și pierde credința când îi vede pe cei fățarnici, înfumurați și bogați ca Belșatar. Dar când intră în casa Domnului, el își dă seama care le este soarta (Psalmul 73:17), și exclamă: "Cum sunt nimiciți într-o clipă! Sunt pierduți, prăpădiți printr-un sfârșit năprasnic" (Psalmul 73:19). De asemenea, el își mai dă seama că nu are pe nimeni în cer în afară de Domnul său și că aici pe pământ nu-și mai dorește nimic (Psalmul 73:28).

Creștinul nu trebuie să se îngrijoreze de nimic de pe pământul acesta pentru că Dumnezeu său este Domnul cerului și al pământului. El este Domnul istoriei, pe care o dirijează încet dar sigur spre atingerea scopului pe care i l-a fixat, în suveranitatea Sa.

Destul de ciudat, unul din titlurile împărătești ale lui Nebucadnețar era "împărat al Dreptății". Unele materiale recent descoperite atestă că el era foarte scrupulos în a face tot ce era corect față de supuși săi. Totuși, a permis diferitelor lucruri și realizări materiale să ia locul caracteristicilor modelului divin al domniei ideale: corectitudinea și dreptatea (Psalmul 72:2-6).

Nebucadnețar experimentează cel mai groaznic coșmar pe care l-ar fi putut experimenta vreun împărat (v. 33). După ce trece prin această experiență îngrozitoare, el poate, cu ajutorul lui Daniel, să scrie o bună parte a acestui capitol.

între crengile sale toate vietățile pământului (v. 11, 12; 20-22). Ca un babilonian educat ce era, împăratul știa că un copac cu astfel de dimensiuni cosmice putea aparține doar zeilor și că aceștia au pus un "străjer" pentru a-l păzi. Spre oroarea sa, străjerul acesta hotărăște distrugerea copacului (v. 13-17; 23).

Imperceptibil, prezentarea soartei copacului devine prezentarea soartei unei persoane. Persoana reprezentată de copac va decădea pe cea mai de jos treaptă a ființei umane pe care un babilonian și-o putea închipui în acea vreme. Urma să-și piardă rațiunea și să trăiască la fel ca un animal (v. 16, 32). Viitoarea condiție a acestei persoane pe care o prezintă străjerul este starea de la care babilonienii credeau că a început evoluția omului. Nebucadnețar urma să cadă de la înălțimea la care nici un alt om din zilele lui nu reușise să ajungă, la starea cea mai de jos pe care și-ar fi putut-o imagina cineva atunci. Toate acestea aveau scopul să-l învețe că oamenii se pot ridica de la o astfel de stare numai prin harul și puterea lui Dumnezeu. Fără ajutorul acestui Dumnezeu omul nu s-ar putea ridica mai sus de starea unui câine sau a unui bou. (Interesant, împăratul pusese o sută de boi la uriașa poartă a palatului său. Acum, el urma să devină unul dintre aceștia.)

În străfundul ființei sale, împăratului nu-i era greu să înțeleagă ce visase. Visul acesta l-a tulburat profund. Concepția babiloniană de interpretare a viselor includea și oferirea unei soluții prin care să fie îndepărtate eventualele urmări negative ale visului. Numai Daniel a avut curajul să-i vorbească împăratului pe față. Numai Daniel i-a putut spune împăratului cum să îndepărteze consecințele rele ale visului. Fără teamă, Daniel i se adresează împăratului: "Pune capăt păcatelor tale, și trăiește în neprihănire, rupe-o cu nelegiuirile tale, și ai milă de cei nenorociți."

Nu-ți mai zidi viața și împărăția pe bogățiile deșerte ale acestei lumi, care se degradează atât de repede. Îndreaptă-te spre cei săraci, slabi și năpăstuiți care nu au pe nimeni să le apere cauza. Caută să dobândești comorile cerești. Acestea rămân în veci.

CAPITOLUL VI DANIEL ÎN GROAPA CU LEI

În acest capitol, mai mulți lei flămânzi au neșansa de a se afla închiși în aceeași groapă cu Daniel, omul lui Dumnezeu. Din această cauză, trebuie să mai flămânzească încă 24 de ore. Cei răspunzători de această situație însă, se aflau într-adevăr într-un pericol real. Ar fi fost mai bine pentru ei să li se fi legat un bolovan de gât și să fie aruncați în mare (Luca 18:6).

În capitolul anterior am văzut că Daniel a refuzat să fie promovat de împărat al treilea în împărăție, pentru că el știa că singurul care îl poate promova este Dumnezeu. Acum, îl găsim totuși ocupând poziția a treia în împărăție, sub noul împărat, care se gândea să-i dea o funcție și mai înaltă.

Deoarece Daniel era acum vizat pentru această funcție foarte înaltă, prin care ar fi condus întreaga împărăție, am crede că ar fi fost normal să facă orice lucru prin care să câștige încrederea împăratului pentru a-i acorda această funcție. Daniel însă, știa că Dumnezeu era singurul pe care trebuia să-L "impresioneze" pentru a fi promovat.

Daniel învățase cu mult timp în urmă că nu există niciun obstacol pentru cineva care iubește legea lui Dumnezeu (Psalmul 119:165). Probabil, citise cândva Proverbe 16:7, care spune că dacă un om umblă pe căile plăcute Domnului, chiar și dușmanii săi vor face pace cu el. Iubind Legea lui Dumnezeu, un astfel de om își va putea îndeplini toate sarcinile de o manieră ireproșabilă. Dușmanii săi

vor trebui să facă pace cu el pentru că nu vor găsi niciun motiv să-l acuze (Daniel 6:5). În cele din urmă însă, vor cunoaște o pace care nu va mai fi amenințată de nimic: pacea morții (Daniel 6:24).

Negăsind nimic de reproșat activității lui Daniel, dușmanii săi s-au gândit să-l atragă într-o cursă. Astfel, au mers la împărat, care nu bănuia nimic despre la intenția lor mârșavă, și i-au sugerat să semneze un edict prin care timp de 30 de zile orice om din împărăție trebuia să i se închine numai lui. Cine ar fi încălcat această poruncă, urma să fie aruncat în groapa cu lei (6:7). Dacă o astfel de lege ar fi dată astăzi, am ajunge noi să fim condamnați pentru că am încălcat-o, rugându-ne lui Dumnezeu și slăvindu-l pe El? Puțini dintre noi l-am fi condamnat pe Daniel dacă s-ar fi rugat în ascuns timp de 30 de zile.

Daniel știa însă că nu trebuie să se teamă de cei care îi puteau ucide trupul dar nu și sufletul (Matei 10:28). Ca tânăr, el nu și-a supus viața sa spirituală nici unei porunci omenești, și această atitudine, care l-a caracterizat întreaga viață, a fost cea care a determinat promovarea sa continuă în ierarhia împărăției. Din acest motiv, el s-a comportat ca și cum nici nu s-ar fi dat o astfel de lege (6:10).

La sfârșit, "nu s-a găsit nici o rană pe el, pentru că avusese încredere în Dumnezeul său" (6:23). Nu ni se spune în mod clar dacă Daniel a fost sau nu avansat. Versetul 28 din acest capitol ne spune doar că "a dus-o bine sub domnia lui Darius și sub domnia lui Cir, Persanul".

CAPITOLUL IV COPACUL LUMII

Nebucadnețar era un obsedat de construcții. Se estimează la 15 milioane numărul cărămizilor care poartă inscripționate pe ele numele său și titlurile sale împărătești. El se laudă în inscripțiile sale că a înălțat Babilonul până la ceruri. Și-a numit palatul "locul puterii sale împărătești", și curios, "locul în care cei mândri trebuie să se supună".

Într-un canion din Liban, el a încrustat în peretele stâncos o inscripție uriașă în care vorbește despre Babilon ca despre un copac. El spune: "Roadele pământului... în el am primit. Sub umbra sa veșnică am adunat toți oamenii în pace. Grămezi mari de grâu, dincolo de orice închipuire, am adunat sub el". În această inscripție el se laudă de mai multe ori: "cu mâinile mele am tăiat cedrii pentru împodobirea lui (palatul său)".

Ca o ironie, probabil că Nebucadnețar stătea chiar pe acești cedri în momentul când a rostit acele cuvinte de laudă în urma cărora Dumnezeu l-a pedepsit: "Oare nu este acesta Babilonul cel mare, pe care mi l-am zidit eu, ca loc de ședere împărătească prin puterea bogăției mele și spre slava măreției mele?" (Daniel 4:29-30). Dumnezeu cunoștea inima împăratului, îi cunoștea toate gândurile și știa exact care îi este punctul vulnerabil.

Nebucadnețar a visat un copac foarte înalt, care cuprindea întreaga lume. Copacul acesta proteja și adăpostea la umbra și

nu au păstrat curăţenia oraşului.

În mod evident, împăratul a fost impresionat dar nu convertit. Singura schimbare pe care o face este în relaţia sa cu cei trei tineri. Mai mult ca sigur, ei nici nu concepuseră că arestarea şi sentinţa de moarte pronunţată împotriva lor va duce la avansarea lor în ierarhia imperiului. Şi ei au învăţat ceva în urma acestei experienţe. Au descoperit că slujindu-L pe Dumnezeu, din ultimul devii primul (Matei 19:30).

CAPITOLUL VII

CELE PATRU ÎMPĂRĂȚII-FIARĂ

Vedenia din capitolul 2 prezintă împărățiile acestei lumi sub aspectul lor exterior. Acum, le vedem sub aspectul lor interior. De la capitolul 1 la 6 Daniel este cel care interpretează visele și vedeniile pentru niște împărați deconcertați și tulburați de acestea. Acum, el este cel care are o vedenie care îl tulbură și are nevoie de cineva care să îi interpreteze această vedenie.

Din două dintre cele mai distructive forțe ale naturii (vântul și marea) se nasc patru imperii. Primul este un leu înaripat. Cercetătorii consideră că acest leu reprezintă Babilonul. Nebucadnețar avea reprezentați mulți lei pe zidurile palatului său. Marea arteră a palatului său, pe care se desfășurau procesiunile religioase, avea câte 120 de lei de fiecare parte. Aripile de vultur ale leului se crede, în general, că reprezintă nebunia împăratului, din capitolul 4. După această experiență cumplită, împăratul și-a reconsiderat atitudinea ce o avea față de Dumnezeu.

Următoarea fiară, ursul (v. 5), se crede de către cercetătorii conservatori, că reprezintă Imperiul Persan. Ursul este ridicat "într-o rână". Imperiul Persan era constituit din două grupuri etnice: mezii și perșii. Unul din aceste două grupuri, perșii, era dominant, imperiul fiind astfel controlat mai mult de ei, ceea ce explică poziția în care era așezat ursul. Cele trei coaste din gura ursului reprezintă cele trei împărății pe care Cîr trebuie să le cucerească

pentru a-și întregi imperiul (Media, Lidia și Babilon). Vocea care îl îndeamnă pe urs să se scoale și să devoreze îi reprezintă pe sfinții de război lacomi ai împăratului persilor care îl îndeamnă să treacă neîntârziat la cucerirea Greciei. Ursul greoi, care se mișcă încet, este o excelentă imagine a masei, greoaiei armate persane.

A treia fiară (v. 6) este un leopard cu patru aripi și patru capete. Ea reprezintă Imperiul Grec fondat de Alexandru cel Mare (332-323 î.Cr.). Leopardul are patru capete pentru că imperiul s-a divizat în patru, după moartea lui Alexandru. Aripile reprezintă rapiditatea cu care Alexandru a cucerit o mare parte a lumii din acea vreme. În palatul tatălui lui, Alexandru, s-a descoperit un mozaic reprezentându-l pe zeul grec, Dionisus, călare pe un leopard. Zeul acesta a cucerit Imperiul Persan sub aspect religios, așa cum Alexandru l-a cucerit sub aspect militar.

A patra fiară nu seamănă cu niciun animal cunoscut de om. Are un aspect teribil, înspăimântător, cu niște dinți mari de fier și zece coarne. Devorează și zdrobește în picioare tot ce întâlnește în cale. Opinia cea mai larg împărtășită este că această fiară reprezintă Imperiul Roman. Roma a cucerit, în ansamblu, mai multe teritorii decât a reușit să cucerească oricare altă putere mondială înaintea ei. După căderea Romei (cca. 476 d.Cr.), Imperiul Roman s-a divizat în zece părți. Succesurile ale Imperiului Roman au devenit popoarele europene și musulmane. Cercetătorii conservatori ai Bibliei susțin, în general, că trebuie să ne așteptăm la o renaștere a acestui imperiu spre sfârșitul istoriei omenirii. Până acum, nicio națiune nu a reușit să ocupe tot teritoriul stăpânit de Roma în perioada ei de maximă înflorire.

Pe acest fond de distrugere capricioasă, înverșunată, apare un mic corn care vorbește cu multă trufie. Pentru a câștiga supremația el trebuie să smulgă trei dintre celelalte coarne. Ochii pe care îi posedă acest corn reprezintă știința, cunoașterea profundă.

Nu este necesar să înțelegem fiecare detaliu al acestui capitol pentru a înțelege mesajul său fundamental. Popoarele se comportă

împăratul, "eu văd patru oameni umblând slobozi în mijlocul focului!"

E. Răspunsul împăratului (v. 26-30)

Împăratul era atât de marcat de ce vedea, încât nu a mai ținut seama de pericolul de a fi ars el însuși de flăcările din cuptor, așa cum pățiseră slujitorii săi. S-a apropiat de gura cuptorului și le-a strigat celor trei tineri să iasă afară. Interesant, el pare a nu dori să-l întâlnească pe al patrulea om. Niciodată nu se văzuse o asemenea minune. Toți cei prezenți erau peste măsură de uimiți. Trei oameni ies afară din acel infern de flăcări complet nevătămați. Nici măcar părul nu li se părlișe și nu miroseau deloc a fum.

Împăratul, care numai cu puțin timp înainte fusese livid de mânie și poruncise trimiterea la moarte a celor trei tineri, înalță acum, plin de venerație, laude Dumnezeului lor (v. 28). Uitând de decretul său oficial și de pedeapsa cu moartea pentru cine nu îl respectă, el dă acum un alt decret prin care spune că oricine îl va "vorbi de rău" pe acest Dumnezeu va fi făcut bucăți. Apoi, își răspunde propriei sale întrebări din versetul 15, spunând: "Nu este nici un alt dumnezeu care să poată izbăvi ca El" (v. 29).

Împăratul acesta a avut prilejul de a vedea împlinită profeția făcută de Isaia: "Dacă vei merge prin foc, nu te va arde, și flacăra nu te va aprinde". Dar astfel de profeții nu sunt doar pentru împărați. Și noi vedem împlinindu-se astăzi astfel de lucruri. Recent, doi criminali periculoși au furat mașina unui creștin amenințându-l pe acesta cu arma. Au condus mașina câțva timp prin împrejurimi căutând să găsească un loc unde să-l poată ucide pe creștin. Unul din ei a văzut în mașină o Biblie. Disprețuitor, a întrebat: "Crezi că Dumnezeu te poate salva?" "Da", a răspuns creștinul, "așa a promis El". "Ei, eu nu cred", i-a răspuns criminalul. "Cartea aceasta este plină de prostii" a mai spus el, și imediat a aruncat-o afară, pe geam. În momentul următor au fost opriți de poliție, care i-a arestat pentru

închine idolului cu această ocazie.

În timp ce mulți ar fi stat, poate, în cumpănă în fața unei astfel de propuneri, cei trei tineri sunt gata să moară mai degrabă decât să nu rămână credincioși adevăratului Dumnezeu. Împăratul îi întreabă: "Care este dumnezeul acela care vă va scoate din mâna mea?" Ei nu știu dacă Dumnezeu îi va salva. Ei știu doar că pentru Dumnezeu merită să moară (v. 15-18).

D. Execuția este lipsită de succes (v. 19-27)

În urma săpăturilor arheologice de la Babilon, s-a estimat că aproximativ 15 milioane de cărămizi aveau pe ele inscripționat numele lui Nebucadnețar alături de titlurile sale. Nu departe de Templul Anului Nou se desfășurau lucrările de construcție a masivului zid exterior al orașului. Lățimea acestui zid era de 7,5 m. Probabil, în jur erau mari cuptoare în care se ardeau cărămizile pentru acest zid. Împăratul a poruncit ca unul din aceste cuptoare să fie încălzit de șapte ori mai puternic decât de obicei. Niciodată nu se mai făcuse așa ceva acolo.

Împăratul fierbea de mânie. De abia putea să se controleze. El știa din episodul trecut că Dumnezeu al celor trei tineri avea o putere deosebită și de aceea a poruncit câtorva dintre cei mai voinici ostași ai săi să-i lege pe cei trei tineri și după aceea să-i arunce în cuptorul aprins. Cuptorul nu fusese construit să reziste la o asemenea temperatură. De aceea, această poruncă a împăratului a fost și o sentință de trimitere la moarte a celor care au îndeplinit-o.

Exact în momentul când nimeni nu s-ar fi așteptat apare al patrulea om. Niciodată împăratul nu a fost mai uluit ca acum. El era acum cel care stătea în picioare. Nu putea crede ce vedea: trei oameni umblând absolut liberi prin mijlocul focului, complet nevătămați. Dar în cuptor mai era cineva: al patrulea om! Acesta l-a uluit pe împărat cel mai mult. Omul acesta avea un aspect pe care împăratul nu-l mai văzuse la nici un alt om. "Priviți", strigă

cu bestialitate, cu cruzime, și posedă puteri imense pentru a-și materializa dorințele animalice. În mijlocul unei asemenea situații demonice micul popor al lui Dumnezeu pare lipsit de ajutor. Ca și Daniel în groapa cu lei, el este înconjurat de popoare care mușcă din el și-l jefuiesc. Cu toată dificultatea interpretării simbolurilor din acest capitol, mesajul este clar și vestea bună este: TRIUMFUL FINAL ESTE ASIGURAT! Fiarele nu vor devora total poporul lui Dumnezeu.

Trufia micului corn devine comică și ridicolă în momentul când apare scaunul de domnie "ca niște flăcări de foc" și începe judecata (v. 9, 10). Cel îmbătrânit de zile, Dumnezeul veșnic (Psalmul 90:1), nici nu le bagă în seamă pe fiare când apare marea curte de judecată din ceruri. Fiara este aruncată în foc și sfinții primesc împărăția și încep să domnească împreună cu Cristos (v. 13, 18, 22, 27).

Fiara are putere să se lupte cu sfinții, să-i biruiască chiar (v. 21), să-i asuprească, dar nu să-i distrugă. Puterea aceasta o va avea până la venirea Celui îmbătrânit de zile (2 Tesaloniceni 1:7, 8). Atunci, sfinții vor primi Împărăția care va dura în veci.

Apostolul Pavel prezintă aceasta în felul următor: "Suntem încolțiți în toate chipurile, dar nu la strâmtorare; în grea cumpănă, dar nu deznădăjduiți; prigoniți, dar nu părăsiți; trântiți jos, dar nu omorâți." (2 Corinteni 4:8, 9). Rezultatul tuturor acestora va fi revărsarea și mai mare a harului lui Dumnezeu. Suferințele acestea vor fi trecătoare, de moment, și nevrednice de a fi comparate cu slava care ne va fi revelată (2 Corinteni 4:15-18).

Daniel 7 nu a fost scris pentru a ne da o imagine detaliată a perioadei sfârșitului ci pentru a ne asigura că acest sfârșit va avea loc. Națiunile, cu toată grandoarea, puterea și trufia lor, trec și dispar din istorie. Lucrurile lui Dumnezeu însă, rămân în veac.

ale imperiului. În timpul său, toți acești demnitari se închinau lui Marduc și îi recunoșteau suveranitatea. Un vechi document relatează că în timpul banchetului era aruncată în foc o oaie, simbolizându-se prin aceasta arderea conducătorului armatei învinse de Marduc.

În zilele care urmau acestui banchet, babilonienii credeau că zeii hotărau destinele fiecăruia din ei pentru anul care urma. Perioada aceasta a sărbătorii era foarte importantă. În acele zile, orice babilonian căuta să nu facă nici cel mai mic lucru care i-ar fi putut nemulțumi pe zei. Deci, faptul că trei importanți demnitari ai imperiului au rămas în picioare înaintea zeului în timp ce întregul popor i s-a închinat, i-au îngrozit pe toți cei prezenți. Ei au văzut aceasta ca o amenințare la adresa întregii națiuni. Astfel, a-i arunca pe acești trei nesupuși în cuptorul cu foc, împreună cu oaia care îl reprezenta pe conducătorul armatei dușmane, părea cel mai normal lucru care trebuia făcut. În mentalitatea lor, acesta era singurul mod prin care putea fi salvat întregul popor.

C. Încercarea celor trei nesupuși (v. 8-18)

Împotriva lui Șadrac, Meșac și Abed-Nego sunt aduse acuzații. Chiar dacă împăratul se umple de mânie când aude că porunca sa nu a fost respectată, pentru a nu-și pierde creditul hotărăște să se convingă personal de ce i s-a spus. Unul din titlurile sale întâlnite în inscripțiile de pe construcțiile acelor vremuri era "împărat al Dreptății". El nu ia de bun ce i se spune. Dorește să se convingă personal cu privire la cei trei tineri iudei.

Pe de altă parte, Nebucadnețar este un împărat înțelept și nu vrea să piardă trei dintre cei mai buni demnitari ai săi. De aceea, le mai dă o șansă. După toate probabilitățile, refuzul celor trei tineri de a se închina idolului a avut loc în timpul procesiunii spre Templul Anului Nou. Urma o altă parte a acestei sărbători: banchetul victoriei, împăratul le oferă șansa de a rămâne în viață dacă vor accepta să se

multe lucruri îi incomodează pe cei aflați la putere, îi face să se simtă amenințați.

B. Sfîntirea chipului de aur (v. 1-7)

În mod evident, Nebucadnețar nu a înțeles mesajul visului din capitolul 1. El a crezut că problema în ce privea acea statuie era faptul că era făcută din prea multe materiale diferite. Ca urmare, a făcut o statuie numai din aur. Statuia aceasta avea niște dimensiuni foarte ciudate. Avea înălțimea de 28 de m și lățimea de 3m. Pentru a ne face o imagine despre dimensiunile ei, să ne imaginăm o persoană care ar avea o înălțime de 1,60 m și o lățime a umerilor de numai 16 cm. Putem presupune, datorită anormalității acestor dimensiuni, că ele includeau și postamentul pe care era așezat idolul.

De trei ori în acest capitol (v. 12, 14 și 18) este menționat că acest idol era dumnezeul lui Nebucadnețar. Acesta nu putea fi altul decât Marduc. El fusese înălțat în afara orașului Babilon, "în valea Dura". "Duru", în babiloniană, înseamnă "zid". Aceasta ar putea însemna că idolul a fost înălțat în valea dintre zidul exterior și cel interior al orașului. Dacă acesta este adevărul, el a fost plasat, probabil, în clădirea specială destinată sărbătoririi anului nou babilonian, clădire localizată în această vale.

În ziua a opta a acestei sărbători a Babilonului, toți zeii babilonieni se închinau lui Marduc, zeul lui Nebucadnețar. În ziua a noua, urma o uriașă procesiune în afara orașului, la clădirea destinată sărbătoririi noului an. Într-o străveche mărturie babiloniană despre această procesiune se găsesc cuvintele "toate popoarele să se închine" (Daniel 3:7), precum și o mențiune privind cântatul din fluiere la această sărbătoare (3:5). În a zecea zi avea loc un banchet special în acea clădire, la care se sărbătorea victoria lui Marduc asupra tuturor forțelor ostile.

Probabil, la acest banchet aveau acces numai persoanele oficiale

CAPITOLUL VIII BERBECELE ȘI ȚAPUL

Belșatar se află pe tronul Babilonului de trei ani. Daniel nu se află în Babilon, ci în Susa, la răsărit. Susa era capitala provinciei Elam. Peste opt ani, guvernatorul babilonian al acestei provincii se va alia cu perșii și le va destăinui secretele sistemului de apărare babilonian, lucru ce-i va ajuta pe aceștia să cucerească Babilonul fără luptă. Imperiul Persan își ridică deja capul deasupra unui Babilon în decădere, muribund.

În această vedenie, Dumnezeu îi arată lui Daniel ascensiunea și prăbușirea acestui nou imperiu, precum și suferințele poporului lui Daniel sub imperiul care îi urmează. Berbecelul din versetele 3 și 4 este identificat în mod clar în versetul 20 ca Imperiul Medo-Persan. Descrierea berbecelului confirmă identificarea ursului din capitolul 7, versetul 5, cu Imperiul Persan. Unul din cele două coarne ale berbecelului este mai lung și a crescut ultimul. Faptul că ursul era așezat "într-o rână" înseamnă că perșii erau mai puternici decât mezii. Perșii erau înrudiți cu mezii, care cunoscuseră în această perioadă o ascensiune. Cîr, împăratul perșilor, a devenit împăratul ambelor popoare. Cele trei direcții în care împunge berbecelul corespund celor trei coaste din gura ursului. Mezii se aflau la vest de perși, Lidia la nord și Babilonul la sud. După înfrîngerea Asiriei în 612 î.Cr., lumea mesopotamiană a fost dominată de aceste trei puteri. Pentru a deveni un imperiu în

perioada biblică, persii trebuiau să înfrângă aceste trei puteri.

Țapul este identificat cu Imperiul Grec. Și descrierea acestui animal confirmă identificarea leopardului din capitolul 7, versetul 6, cu Grecia. Ascensiunea țapului este atât de rapidă încât acesta nu atinge deloc pământul (8:5). De remarcat că singurul său corn este înlocuit de altele patru.

Există și în această vedenie un corn mic (8:9) dar nu este același cu cornul mic din capitolul 7. Aici, cornul mic crește din Grecia. Cornul mic din capitolul 7 crește din Roma. Imperiul reprezentat prin acest corn mic își va întinde stăpânirea și asupra țării minunate, Palestina, pământul făgăduinței (8:9).

Acest corn mic nu este Anticristul ci un împărat care a trăit în jurul anului 165 î.Cr., pe nume Antioh. Cine este "oștirea cerurilor" (8:10)? În terminologia cărții Daniel "ceruri" este un alt cuvânt de referire la Dumnezeu (4:26). În Exod 12:41, Israel este "oștirea Domnului". Stelele cerurilor reprezintă, probabil, conducătorii oștirii lui Dumnezeu (Apocalipsa 1:20; Ioan 5:35). Daniel 12:3 ne spune că cei înțelepți vor străluci ca stelele. Dar, de asemenea, înțelepții vor cădea lovți de sabie, vor fi jefuiți și duși în robie pentru multe zile (11:33).

Împăratul Antioh l-a îndepărtat pe Marele Preot din Ierusalim, slujba sa a scos-o la licitație și a vândut-o celui care a oferit cel mai mult. El a intrat în templu și a jertfit pe altar un porc, după care a adus în templu un idol păgân. Sanctuarul sfânt a fost pentru un timp un templu păgân. Jertfele obișnuite de dimineața și seara au fost suspendate (8:11). Aceasta a durat ceva mai mult de trei ani, adică "două mii trei sute de seri și dimineți" (8:13, 14).

"Sfârșitul" la care se face referință în 8:19 nu este sfârșitul vremurilor ci sfârșitul vedeniei lui Daniel (8:13). Aici, referința este la persecutarea poporului lui Dumnezeu de către Imperiul Grec (v. 21, 22). În limba ebraică, expresia "vremea sfârșitului" se folosea pentru a indica trecerea unei perioade de timp nedefinite. Aici însă, este folosită pentru a indica sfârșitul unei perioade cu

DOM

CAPITOLUL III AL PATRULEA OM

A. Unde este Daniel când prietenii săi au nevoie de el?

Aceasta este de fapt o "întrebare capcană". Răspunsul este: ei nu aveau nevoie de el. În capitolele 1 și 2, Daniel este o figură centrală, în timp ce prietenii săi doar îl urmează în acțiunile sale. Este nevoie într-adevăr de un al patrulea, dar acesta nu va fi Daniel. Lucrarea lui Dumnezeu nu are nevoie de "staruri" pentru a avea succes. Ea are nevoie numai de "Luceafărul de dimineață". O parte importantă a mesajului acestui capitol este că noi nu avem neapărat nevoie de un lider puternic în fața noastră pentru a sta neclintiți lângă Dumnezeu. O încercare deosebită ne poate transforma pe oricare din noi într-un astfel de lider.

În fiecare an, împăratul trebuia să recunoască supremația totală a zeului Marduc, pentru a putea domni în continuare pe tronul Babilonului. Probabil, prezența lui Daniel l-a incomodat puțin pe Nebucadnețar în afirmarea loialității sale față de Marduc. De aceea, când s-a ivit ocazia, probabil nu a ezitat să-l însărcineze pe Daniel cu misiune diplomatică în afara imperiului. În Daniel 8 îl găsim pe Daniel la Susa, capitala Ehmului, o țară din Răsărit. Metoda aceasta de a însărcina pe cineva care a devenit prea cunoscut în țară, cu o misiune diplomatică într-o țară îndepărtată, se mai practică și azi de către unii dictatori. Într-un sistem totalitarist, adesea, cineva care cunoaște prea

înfrumuseța și decora plicul în care a primit mesajul, va da cinstea și respectul cuvenit Celui ce l-a trimis.

Daniel

puțin mai mare de trei ani. După această perioadă, macabeii s-au răsculat, l-au învins pe Antioh și au curățit templul (8:13, 14).

În 8:26, lui Daniel i se spune că vedenia pe care a avut-o este cu privire la "niște vremi îndepărtate". Daniel a avut această vedenie în al treilea an al domniei lui Belșatar (546 î.Cr.). Vedenia avea să se împlinească în anul 165 î.Cr., cu 381 de ani mai târziu. Chiar dacă Antioh nu a fost Anticristul, stăpânitorul lumii la sfârșitul erei creștine, el este unul dintre cele mai bune modele de personaje istorice la care privind, ne putem imagina cum va arăta adevăratul Anticrist. Poporul evreu nu a uitat cum a fost batjocorit și jefuit de acest împărat. Ei continuă să sărbătorească în fiecare an, în decembrie, la sărbătoarea Hanuca, victoria asupra acestui împărat și curățirea templului, ce a urmat acesteia. În perspectiva lui Antioh avem un excelent model istoric prin care putem să ne imaginăm cum va arăta Anticristul. El va fi inteligent. Va deține controlul asupra templului din Ierusalim. Va prizoni pe cei ce se vor închina lui Dumnezeu, dar, întocmai ca Antioh, nu va avea izbânda finală.

transforma într-o ființă de "fier".

Dar toate eforturile omului de a se acoperi cu fier sunt zadarnice. Sub fierul acesta tot lut se află. În cele din urmă, fierul va sfărâma vasul olarului (Psalmul 2:9). Oamenii locuiesc în "case de lut" (Iov 4:19). La sfârșitul timpurilor, numai datorită coroanei slavei lui Dumnezeu pe care o păstrăm în vasele noastre de lut, vom putea să ne luăm zborul din această lume a pământului, a noroiului (2 Corinteni 4:7). Oricât ar încerca, omul nu va putea face din fier o parte permanentă a ființei sale. Chiar lucrul prin care el încearcă să-și asigure puterea și dăinuirea, îl va slăbi și îl va face vulnerabil (Daniel 2:43).

D. Răspunsul împăratului (v. 46-49)

Împăratul nu a înțeles mesajul lui Dumnezeu. El i s-a închinat lui Daniel și i-a adus "jertfe de mâncare și miresme" (v. 46). Deși cinstea și slava aceasta trebuiau aduse numai divinității, Daniel nu îi dă lui Nebucadnețar o lecție de teologie în sensul acesta. De aceasta se va îngriji însuși Dumnezeu în capitolul 4 al cărții.

Încercarea lui Daniel de a-și salva viața sa și a prietenilor săi, a dus la numirea sa în postul de cel mai apropiat consilier al împăratului (v. 48). Punând pe primul loc rugăciunea, slăvirea lui Dumnezeu și lucrarea pentru El, Daniel a fost răsplătit "împărătește" și numit "cea mai înaltă căpetenie a tuturor înțelepților Babilonului". El a descoperit adevărul pe care Isus l-a rostit în Predica de pe Munte: "Căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu... și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra." Matei 6:33

Fără îndoială, Nebucadnețar și-a recăpătat acum liniștea. Visul pe care l-a avut nu este o prevestire a unei căderi iminente a împărăției sale. El este însă deosebit de impresionat de Dumnezeul lui Daniel, care descoperă taine. Inscriptiile găsite pe construcțiile pe care le-a înălțat indică faptul că el credea că ridicând temple impunătoare zeilor săi, va reuși să asigure dăinuirea împărăției. Aceeași greșală a făcut-o și cu Daniel. Și-a închipuit că dacă va

prăbușește. Nebucadnețar a fost tulburat (v. 3,12). Daniel îi întoarce însă privirea de la strălucirea aurului acestei lumi și de la iluzia înșelătoare a permanenței puterii, spre o stâncă mai puternică și mai înaltă decât el (Psalmul 61:2).

Problema nu este ce se va scrie în istorie, ci de a-L cunoaște pe Cel care scrie istoria. Lui Nebucadnețar nu îi folosește la nimic să cunoască numele împăraților care vor urma după el. El nu are nevoie să cunoască "veacurile" stâncii, ci are nevoie să cunoască "stânca veacurilor". Cel care stă pe această stâncă se află într-o pace și siguranță deplină (Isaia 26:3. 4). Împăratul nu trebuie să mai privească la capul de aur ci să încerce să vadă ce se ascunde de fapt, sub toate aceste metale prețioase. De ce? Pentru că sub toate acestea se află "locul de adăpost, locul de scăpare" (Deuteronom 33:27).

Taina este că toate împărățiile se vor prăbuși, vor pieri, dar noi vom primi împărăția care va rămâne în veci (Evrei 12:26, 27). Piatra care a sfărâmat chipul văzut de Nebucadnețar a ajuns un munte (v. 35). Muntele acesta va umple întreg pământul. Profetul Isaia (2:1-4) ne spune că acesta este "Muntele Casei Domnului". El va fi mai înalt decât toți ceilalți munți și popoarele se vor îndrepta spre el pentru a învăța calea Domnului. De la el vor porni învățătura și Cuvântul lui Dumnezeu care vor duce la o dezarmare și pace mondială.

Tot ce face omul pe pământ se află, în mod fatal, sub semnul imperfecțiunii. Omul este o ființă făcută dintr-un bulgăre de pământ (Iov 33:4-6). Fără suflarea prin care Dumnezeu îl ține în viață și îi dă rațiune (Iov 32:8; 33:4) el nu ar fi mai mult decât acest bulgăre de pământ (Eclesiastul 12:7; Iov 34:14). Fără Duhul veșnic al lui Dumnezeu omul nu ar fi mai mult decât un bulgăre de noroi.

În Vechiul Testament, fierul era cea mai mare realizare a tehnologiei de-atunci (Genesa 4:22). Era cel mai dur metal pe care omul îl putea produce. Simboliza puterea militară (Judecători 4:3), dar, de asemenea, robia (Deuteronom 28-48) și încăpățânarea (Isaia 48:4). Armele medievale stau mărturie a dorinței omului de a se

CAPITOLUL IX

CELE ȘAPTEZECI DE SĂPTĂMÂNI

Imperiul Babilonian a căzut. Daniel este acum (539 î.Cr.) o persoană oficială în ierarhia Imperiului Persan. Cir a emis deja (sau este pe punctul de a emite) decretul prin care evreilor li se permite să se reîntoarcă și să-și rezidească templul. Daniel nu lucrează direct pentru Cir, ci pentru Darius, medul, pe care Cir l-a numit guvernator peste ceea ce fusese cândva Babilonul.

Probabil, unii ar fi înclinați să creadă că un om cu o atât de bogată viață spirituală, cum era Daniel (1:17), ar pune cititul, studiul "cărților" poporului său pe locul doi pe lista priorităților. Daniel nu procedează așa. Chiar dacă este o persoană oficială importantă în administrația țării, cu sarcini și responsabilități care îl solicită în mod deosebit, își găsește totuși timp pentru a studia în mod serios "cărțile" (9:2).

În Ieremia 25:11, 12 și 29:10, Daniel descoperă că Ierusalimul va fi pustiu și părăsit timp de 70 de ani. Chiar dacă oamenii se vor întoarce în parte în fostul oraș, el va rămâne în continuare în ruine, cu templul încă nereconstruit. Daniel se întreabă de ce nu trece Dumnezeu imediat la restaurarea națiunii.

El aduce această problemă în fața lui Dumnezeu cu mult post și rugăciune (9:3). Nu începe prin a-I cere lui Dumnezeu să-i explice motivul pentru care întârzie să-și reabiliteze poporul și nici prin a-I cere să facă ce a promis că va face. El recunoaște că poporul a păcătuit și-I cere îndurare lui Dumnezeu. Rugăciunea lui este o rugăciune

de pocăință. În această rugăciune Daniel nu se delimitează de păcatul și răzvrătirea poporului său împotriva lui Dumnezeu. El și le asumă, la fel ca oricare din poporul său (9:5). Mărturisește păcatele poporului și recunoaște că Dumnezeu a avut dreptate să-l distrugă și să-l trimită în exil. În apelul său către Dumnezeu, Daniel nu face nicio referință la faptul că Dumnezeu îi dăduse multe vedenii pentru că-l găsisese cu inima curată și deplin credincios Lui. El nu are niciun merit, nu caută nicio îndreptățire. Face numai apel la harul și mila nemăsurată a lui Dumnezeu (9:18).

În timp ce Daniel încă se mai roagă, cu inima frântă de necazul poporului său, apare îngerul Gavril cu un mesaj pentru el. Interesul lui Dumnezeu pentru poporul Său depășește cu mult simpla rezidire a templului din Ierusalim. Dumnezeu vrea să rezolve întreaga problemă a păcatului care a dus de fapt la distrugerea templului. Pentru aceasta va fi nevoie de mult mai mult timp decât crede Daniel (9:24).

Îngerul îi prezintă lui Daniel o înșiruire uluitoare de numere. Nimeni nu este capabil să descifreze toată această matematică complicată. Totuși, se poate înțelege că pentru împlinirea lucrurilor din versetul 24 va fi nevoie de o perioadă de șapte ori mai mare decât crede Daniel. Din simplul fapt că aici sunt prezentate numere, putem înțelege că Dumnezeu are un plan sistematic, bine gândit, privind poporul evreu. El nu acționează sub imperiul impulsului de moment, nu are nevoie de mai multe încercări pentru a reuși să facă un lucru. El știe exact ce vrea să facă și pentru aceasta are stabilită o perioadă exactă de timp. Nu suntem singurii care nu înțelegem toate aceste lucruri, în detaliu. Nici Daniel nu le-a înțeles! Trebuie să ne amintim cuvintele spuse de Isus ucenicilor săi: "Nu este treaba voastră să știți vremurile și soroacele, pe acestea Tatăl le-a păstrat sub stăpânirea Sa" (Faptele Apostolilor: 1:7). Faptul că știm că Tatăl a hotărât un timp anume când va aduce la îndeplinire cele prezentate în 9:24 ne este suficient. Să ne bucurăm că acestea se vor împlini!

De remarcat că cele 70 de săptămâni nu sunt formate din zile ci

care ni le dă El sunt adevărate "radiografii" ale existenței umane, într-un moment sau altul al acesteia. De ce să ne temem de viitor? De ce să ne sperie necunoscutul? Împăratul nu are nevoie atât de mult să cunoască taina visului cât de a avea pe cineva care să-l ia de mână pentru a-l conduce pe drumul care îl așteaptă în viitor. Daniel nu este mai înțelept decât toți ceilalți "înțelepți" ai împărăției. El însă știe un lucru. El îl cunoaște pe Cel care umblă cu noi prin valea umbrei morții (Psalmul 23:4). Daniel intră în sala tronului nu pentru a-i da împăratului o lecție de istorie, ci pentru a-i-L prezenta pe Cel care îl poate ajuta să cunoască viitorul și să se pregătească pentru el!

În visul său, împăratul vede împărățiile acestei lumi așa cum par ele oamenilor. Ele sunt uriașe, frumoase, pline de splendori. Pe măsura ce își coboară privirea dinspre capul statuii înspre picioarele ei, metalele din care este făcută sunt de valoare tot mai mică, însă mai puternice. În felul acesta, ne-am aștepta ca partea de jos a statuii să fie cea mai puternică parte a ei. Avem aici fier, cel mai tare metal în perioada antică. Dar fierul acesta este amestecat cu lut. Picioarele deci, sunt fragile ca porțelanul. Viziunea aceasta trebuie să ne determine să privim cu multă atenție la structura lumii în care trăim. Nu trebuie să ne lăsăm impresionați de imaginea capului de aur pentru că astfel nu vom putea observa că picioarele statuii - temelia pe care este așezată lumea noastră - nu sunt mai tari decât o ceașcă de porțelan.

Nebucadnețar este foarte tulburat. Nici o împărăție fondată de oameni nu va rezista pentru că nu are o temelie puternică. Dumnezeu îi arată însă muntele de unde îi vine ajutorul (Psalmul 121:1,2). Împăratul nu știa că lucrurile care sunt într-adevăr permanente în această lume nu sunt făcute de mâinile omului (v. 34). Oamenii sunt tulburați, se îngrijorează când văd că se prăbușesc structurile acestei lumi în care ei și-au pus toată încrederea. Apostolul Pavel însă spune să ne îndreptăm privirile spre casa noastră din ceruri, casă pe care nu oamenii au construit-o (2 Corinteni 5:1).

Mesajul din Daniel 2 este simplu: Tot ce nu este din Isus, se

începem lupta înarmați cu laudă și cântare. Daniel este acum absolut sigur că îi poate desluși lui Nebucadnețar taina visului.

Faptul acesta nu îl face să se "umfle" de mândrie (Ce mare lucru a făcut!). El îl slăvește și îi aduce laudă din inimă Dumnezeului său. Ce s-ar întâmpla dacă fiecare din noi am aborda orice lucrare pentru Dumnezeu cu convingerea absolută că El va purta de grijă de rezultatele acesteia? Cu siguranță, aceste rezultate ar depăși așteptările noastre.

Nu măreția lucrării lui Dumnezeu 1-a copleșit pe Daniel, ci măreția lui Dumnezeu. Cei patru tineri s-au rugat până au primit răspunsul. Acum, Daniel poate merge în fața împăratului cu mesajul lui Dumnezeu. Arioc se poate lăuda că a găsit omul de care avea nevoie împăratul (v. 25). Lucrul cu care se poate lăuda Daniel este că el înțelege și știe că Dumnezeul său este Cel care împarte harul și dreptatea pe pământ (Ieremia 9:24).

C. Descoperirea tainei (v. 25-45)

Daniel se folosește de această oportunitate nu pentru a se prezenta pe sine împăratului, ci pentru a i-L prezenta acestuia pe Dumnezeul său. El îi satisface lui Nebucadnețar dorința, deslușindu-i taina visului. Dumnezeul lui este Cel care deslușește taine. El nu numai că cunoaște visul lui Nebucadnețar dar cunoaște și gândurile care l-au frământat înainte de a adormi. Nebucadnețar era frământat de gânduri privind viitorul împărăției sale. Peste puțin timp urma să se sărbătorească anul nou babilonian și el era nerăbdător să afle ce destin i-au hărăzit zeii. Inscriptiile de pe clădirile babiloniene din acea vreme trădează neliniștea și lipsa de siguranță pe care Nebucadnețar le-a avut cu privire la viitorul domniei și durata dinastiei sale (v. 28-29).

Dumnezeu, spune Daniel, i-a dat această vedenie lui Nebucadnețar pentru a-i răspunde tuturor incertitudinilor și grijilor care îl frământau (v. 30). Scopul vedeniilor pe care ni le dă Dumnezeu nu este de a ne satisface o curiozitate gratuită. Aceste vedenii pe

din ani (Levitic 25:8). Astfel, 70 de săptămâni a câte 7 ani fiecare, adunate, înseamnă 490 de ani. În 9:25 ni se spune că aceste 7 săptămâni vor începe să fie numărate din momentul edictului împărătesc din Neemia 1, 2 prin care li se permitea evreilor să înceapă rezidirea Ierusalimului (445 î.Cr.), nu din momentul celui care le permitea să-și rezidească numai templul (539 î.Cr). Scăzând 445 din 490 obținem 45. Acesta este anul 45 d.Cr., în care, potrivit unor cercetători ai Bibliei, le-a fost vestită prima dată neamurilor, Evanghelia.

Alți cercetători afirmă, potrivit Apocalipsa 11:2 și 12:6, că un an în profețiile biblice cuprinde 360 de zile. Versetele 25 și 26 din capitolul 9 din Daniel ne spun că vor trece 69 de perioade a câte 7 ani fiecare de la edictul împărătesc până la moartea lui Mesia (483 de ani). Înmulțind 483 cu 360 obținem 17 388 de zile. Împărțind acest număr la 365 obținem aproximativ 475 de ani. Dacă din anul în care a fost dat edictul (Neemia 1, 2) de reconstruire a Ierusalimului scădem 445 de ani, obținem anul 31 d.Cr., aproximativ anul în care a fost răstignit Cristos. (El S-a născut în anul 3 sau 4 d.Cr.)

Ne mai rămâne astfel încă o perioadă de 7 ani. Mulți cercetători au observat că îngerul nu a spus că cei 490 de ani vor fi ani consecutivi. Ei susțin că această perioadă de 7 ani va fi o perioadă de suferințe și nenorociri. În această perioadă Anticristul va interzice aducerea de jertfe în templul rezidit (9:27). Se opinează că perioada de har pentru biserică este cuprinsă între răstignire și această ultimă perioadă de nenorocire și suferință, și că în această perioadă a harului pentru biserică, Dumnezeu nu se ocupă exclusiv de evrei, ci de întreaga lume.

trebuiau omorâți. Daniel află că el și prietenii săi se aflau pe lista celor condamnați la moarte de împărat. În loc de a fugi din țară, el se apropie cu îndrăzneală de cel care avea responsabilitatea îndeplinirii execuției.

Atitudinea sa este de absolută încredere că Dumnezeu deține răspunsul pentru orice problemă a vieții, aparent imposibil de rezolvat, cu care este confruntat chiar un împărat. El crede cu curaj că un om peste care este Duhul lui Dumnezeu poate îndeplini orice sarcini, oricât ar fi de dificile. El nu este imobilizat de imposibil. Crede că este nevoie numai de puțin timp. Tot ceea ce cere el este doar puțin timp.

B. Secretul rezolvării imposibilului (v. 17-24)

Primul lucru pe care îl face Daniel este să meargă acasă, "în casa lui". El știe că tainele vieții nu pot fi descoperite în palatul unui împărat. Pentru o problemă atât de mare, trebuie să iasă din fastul și zgomotul de la curte. Trebuie să se separe de lume. Totuși, nu se retrage într-o izolare completă.

Înainte de a-I vorbi Domnului, el le vorbește prietenilor săi. El știe că ei nu cunosc răspunsul, dar are nevoie să fie sprijinit de ei în rugăciune. Daniel nu este arogant. Nu crede că ar putea face totul singur. Ce s-ar întâmpla dacă noi toți am privi fiecare oportunitate pe care o avem de a lucra pentru Dumnezeu ca o problemă de viață sau moarte? Ce s-ar întâmpla dacă fiecare creștin care îl mărturisește pe Domnul ar fi susținut în rugăciune de trei frați care s-ar ruga ca și cum viețile lor ar depinde de rezultatul lucrării fratelui lor? Cu siguranță, am realiza lucruri care ni se par imposibile.

Așa cum problema a apărut noaptea, într-un vis, și soluția ei a venit tot noaptea, printr-o vedenie. Mulți dintre noi credem că suntem suficient de pregătiți pentru a începe o lucrare sau alta. Lucrurile nu stau întotdeauna așa. Ca și Iosafat (2 Cronici 20:6-21), trebuie să

Nebucadnețar beneficiase de o educație liberală.

Acum, se afla într-un moment crucial al vieții sale. Fusese înscăunat împărat cu numai doi ani în urmă. Împărăția sa nu era încă destul de puternică și stabilă. Se afla în fața sărbătoririi noului an babilonian, când domnia urma să-i fie reînnoită, potrivit tradiției babiloniene. El credea că la începutul fiecărui an calendaristic zeii săi se consultau pentru a lua o decizie privind soarta sa în următorul an de domnie. Fusese învățat că din momentul în care începe marea sărbătoare, avea la dispoziție zece zile în care putea schimba orice decizie negativă luată de zei privind soarta sa în următorul an de domnie.

Perioada de început a domniei oricărui împărat este întotdeauna marcată de incertitudine și îndoială. Pentru Nebucadnețar, perioada aceasta a anului era cea mai greu de suportat pentru că acum erau amplificate toate temerile sale privind soarta viitoare a împărăției pe care o conducea, precum și soarta sa personală.

Acum, Nebucadnețar trecea prin cele mai grele zile ale anului care era aproape de încheiere. Avusese un vis în care a văzut o statuie imensă sfărâmată în bucăți. Visul acesta l-a tulburat profund. Acum era perioada anului în care zeii decideau cine va trăi și cine va muri. Lui nu-i mai ardea acum de glumele bufonilor puși să-l înveselească și nici de lingușirile celor din jurul său. El trebuia să știe exact ce însemna visul tulburător pe care l-a avut, pentru că dacă "zeii" intenționau să-i distrugă împărăția, mai avea la dispoziție doar zece zile pentru a le schimba hotărârea.

Dacă vrăjitorii, cititorii în stele și descântătorii sunt ceea ce spun că sunt, ei pot interpreta visul chiar fără să-l audă relatat de către Nebucadnețar. Dacă ei pot face aceasta și refuză sunt trădători. Dacă nu o pot face, înseamnă că l-au înșelat până acum pe împărat și merită să moară.

A doua situație este reală în cazul de față, și ca urmare, căpetenia străjerilor împăratului începe să-i adune pe "dușmanii statului" pentru a fi executați. Până și ucenicii care studiaseră cu aceștia

CAPITOLUL X

PRIMIREA DE PUTERE

Mesajul capitolului 10, 11 și 12 din Daniel este că deși victoria finală este sigură, poporul lui Dumnezeu va trece printr-o perioadă prelungită de încercări. Prin mesajul primit, Daniel este prevenit că asupra poporului evreu va veni o mare nenorocire (10:1). În visul lui Nebucadnețar (cu 40 de ani în urmă) o piatră desprinsă dintr-un munte a distrus toate împărățiile lumii și imediat a început să crească până a umplut tot pământul. Piatra aceasta era Împărăția veșnică a lui Dumnezeu.

Acum, Daniel este confruntat cu adevărul că poporul său va trebui să treacă prin mulți ani de suferință, lupte și încercări, înainte ca Împărăția lui Dumnezeu să devină o realitate tangibilă. Daniel postea, jelea și îl căuta cu toată inima pe Dumnezeu, de trei săptămâni (10:2-4). Brusc, o ființă cerească, strălucitoare, îi apare în față (Apocalipsa 1:12-16). În ciuda faptului că mai avusese multe vedenii, aceasta din urmă era prea mult pentru el. Puterile îl lasă, culoarea feței i se schimbă și leșină (10:10, 11).

Uluit și tremurând Daniel se ridică în picioare. El află acum că marea confruntare căreia trebuie să-i facă față poporul său aici pe pământ își are corespondentul într-o luptă în ceruri. Fiecare națiune își are un înger al ei, bun sau rău. Îngerul poporului evreu este Mihail (12:1).

Drama istoriei umane nu este jucată la roata unei rulete cosmice unde doar șansa și întâmplarea hotărăsc cine câștigă. La fel ca Pavel, și Daniel realizează că lupta noastră nu este împotriva

cărnii și sângelui ci împotriva forțelor răului din locurile cerești (Efeseni 6:12).

Ființa cerească pe care Daniel o vede și care a venit să-1 ajute să înțeleagă conflictul, trebuie mai întâi să se lupte cu "împăratul Persiei", o forță demonică a cărui scop era distrugerea poporului lui Dumnezeu prin intermediul Imperiului Persan (potrivit cărții Estera). Forțele întunericului nu vor ca noi să primim puteri sau vreo încurajare de la Dumnezeu și vor lupta cu disperare pentru a ne împiedica să obținem orice ajutor (10:13, 14). Lucrătorii, în orice domeniu i-a pus Dumnezeu, trebuie de aceea să lupte cu aceeași "disperare" pentru a primi în viețile lor puterea lui Dumnezeu care să-i întărească în lucrare.

De fiecare dată când Daniel urmează să audă ce i se va întâmpla poporului său în zilele care vor urma, trebuie să fie atins pentru a primi putere. De trei ori este atins Daniel. O singură atingere nu este suficientă. Nu este suficient doar să cunoască faptele. Trebuie să primească putere de la Dumnezeu pentru a primi acest mesaj și a-1 transmite altora (10:10, 14, 16, 18).

CAPITOLUL II

O PROVOCARE PENTRU CEI PATRU TINERI

A. O sarcină imposibil de îndeplinit (v. 1-16)

Primul an de studiu al celor patru tineri a început cu opt sau nouă luni înainte ca Nebucadnețar să devină oficial împărat. Chiar dacă tatăl său murise în vara anului 605 î.Cr., primul său an de domnie nu a putut începe decât anul următor, în primăvară, odată cu începutul anului nou babilonian. Astfel, al doilea an de studii al tinerilor evrei s-a suprapus cu primul an de domnie al împăratului. Acum, spre sfârșitul celui de-al doilea an de domnie al său, ei se aflau în anul trei de studii, anul final (1:5; 2:1). Perioada lor de studii urma să se încheie cu puțin înaintea sărbătoririi noului an babilonian și a intrării, astfel, a lui Nebucadnețar în cel de-al treilea an al său de domnie. Din nefericire, școala îi pregătește prea puțin pe tineri pentru lumea reală, cu problemele ei. Care este acea școală medicală care să pregătească medici pentru a diagnostica o boală fără a cunoaște simptomele bolii? Care școală unde se studiază istoria ar oferi studenților săi un curs cu denumirea "Istoria lumii începând din prezent până la sfârșit"?

Nebucadnețar nu era prost. Unul din numele sale era "împăratul înțelepciunii". El n-ar fi tolerat la curtea sa șarlatani și escroci. Atât în componența numelui său cât și în cel al tatălui său se afla cuvântul "Nabu", numele zeului babilonian al tuturor scrierilor. Ca prinț,

serviciul său personal. Perioada lungă și plină de evenimente pe care Daniel a trăit-o la curtea lui Nebucadnețar a continuat din acel moment încă 65 de ani (v. 21).

CAPITOLUL XI

VREMEA CONFLICTELOR

La începutul capitolului 9 Daniel crede că în urma celor 70 de ani de exil în Babilon, poporul său va fi complet reabilitat și va putea veni împărăția veșnică a lui Dumnezeu. La sfârșitul capitolului însă, el află că pentru așa ceva vor fi necesari de 70 de ori câte 7 ani, o perioadă foarte lungă.

În acest capitol ni se prezintă o bună parte din ce se va întâmpla în cei 490 de ani. Multe lucruri din acest capitol corespund cuvintelor lui Cristos, din Matei 24:6: "Veți auzi de războaie și vești de războaie; vedeți să nu vă spăimântați, căci toate aceste lucruri trebuie să se întâmple. Dar sfârșitul tot nu va fi atunci." Cele prezentate în acest capitol sunt, în general, prezentate și în capitolul 8. Persii vor ajunge foarte puternici și vor cuceri aproape întreaga Grecie. Dar, se va ridica Alexandru cel Mare care îi va învinge pe persi. Apoi, la moartea sa, împărăția va fi divizată în patru (11:3, 4).

Cât privește poporul evreu, el va fi afectat de intervenția a doar două din cele patru părți ale fostului imperiu. „Împăratul de la miazănoapte” reprezintă Siria, Babilonul și o parte din Persia. Împărații acestora foloseau adesea numele de Antioh, dar pentru că întemeietorul acestei alianțe purtase numele de Seleucus, de obicei se face referire la ei cu numele de "Seleucizi". „Împăratul de la miazăzi” reprezintă împărații Egiptului. Deoarece mulți dintre ei au purtat numele de Ptolemeu, sunt numiți "Ptolemei".

Palestina a fost întotdeauna țara situată între marile puteri ale

lumii. În acest capitol ea este denumită "țara minunată" (v. 16, 20, 41). Imediat după moartea lui Alexandru, în 323 î.Cr., Ptolemeii și Seleucizii s-au luptat pentru supremație în Palestina. La începutul capitolului 11, controlul asupra Palestinei îl dețin Ptolemeii (301 î.Cr.). În afară de perceperea de tributuri ridicate, ei nu s-au amestecat în treburile interne ale poporului evreu (11:5-15).

În 198 î.Cr., Antioh al III-lea i-a învins pe Ptolemei în bătălia de la Pane. Din acel moment, Palestina a trecut sub controlul Seleucizilor (v. 16-36 sau 41). Sub stăpânirea seleucidă, mai precis sub domnia lui Antioh al IV-lea, iudaismul vechi testamental a trebuit să facă față unei mari provocări, fiindu-i amenințată chiar existența.

Experții în istoria Palestinei în perioada dintre cele două testamente, au remarcat o corespondență exactă între cele prezentate în acest capitol din Daniel și luptele dintre Seleucizi și Ptolemei. Nu trebuie să fim experți în istorie pentru a ne da seama că aceleași lucruri se întâmplă și în zilele noastre. Intrigi, jafuri, alianțe secrete, curse ale înarmărilor, agresiuni repetate și invazii ale unor superputeri în țări mai mici decât ele sau neutre. Așa cum se înalță, imperiile și cad. Ororile născute din lăcomia umană și devastările teribile ale războaielor nu trebuie să ne demoralizeze, dacă ne amintim cuvintele lui Isus: "Să nu vă înspăimântați, căci toate aceste lucruri trebuie să se întâmple. Dar sfârșitul tot nu va fi atunci" (Matei 24:6). Cu toată cruzimea și brutalitatea de care sunt capabili, oamenii nu se vor distruge total unii pe alții. Duhul Sfânt planează deasupra istoriei omenirii pentru a asigura domnia lui Cristos, deasupra tuturor crizelor.

Versetul 21 conține un element pivot al luptei dintre împărăția de la miazănoapte și cea de la miazăzi. O persoană josnică, mârșavă, se ridică și pune mâna pe împărăție. Acesta se crede că a fost Antioh al IV-lea care în foarte scurt timp a cucerit Egiptul (v. 25-28). "Corăbiile din Chitim" din v. 30 îi reprezintă pe romani. Antioh al IV-lea nici nu a apucat să se bucure de victoria asupra Egiptului că au și apărut romanii care i-au cerut să părăsească noul teritoriu pe

Cuvântul lui Dumnezeu îi va aduce sănătate în trup (Proverbe 3:8, 4:22).

La sfârșitul celor zece zile, cei patru băieți care se hrăniseră cu zarzavaturi și apă arătau cu mult mai bine decât cei care mâncaseră în tot acest timp mâncare împăratească.

D. Examenul final (v. 18-21)

Trei ani de studii intense, extenuante le stăteau acestor tineri în față. Trebuiau să învețe să scrie și să citească în limba babiloniană, al cărei alfabet era format din peste 600 de litere.

Trebuiau să învețe aramaica, limbă care devenea rapid limba diplomatică a acelei vremi. Trebuiau să învețe literatură, teologie, astrologie și mitologie haldeie și o mulțime de alte lucruri. Dumnezeu le-a dat acestor patru tineri pricepere și cunoștință în tot ce privea literatura, știința și înțelepciunea acelei vremi (v.17).

Indiferent de ce a cuprins acest program de studii, Daniel nu a neglijat nici o clipă Cuvântul lui Dumnezeu. Potrivit Daniel 9:1-3, Daniel reușise să păstreze și să protejeze cărțile sfinte ale poporului său. El se cufunda în studiul acestor cărți pentru că ele conțineau Cuvântul lui Dumnezeu, Dumnezeul poporului său. Dorea să cunoască sensul exact al celor citite. Cu toate revelațiile supranaturale pe care le-a avut, studiul Cuvântului lui Dumnezeu și rugăciunea au ocupat întotdeauna un loc central în viața lui Daniel.

La sfârșitul celor trei ani de studii, împăratul însuși i-a examinat pe cei patru tineri. În toate domeniile în care fuseseră pregătiți el nu a găsit pe nimeni mai bun ca Daniel și cei trei prieteni ai săi (v. 19). Textul în ebraică spune chiar că ei erau "de zece ori mai deștinați" decât oricare din învățătorii sau specialiștii într-un domeniu sau altul a acelei vremi (v. 20). De aceea, împăratul a decis să-i păstreze pe cei patru tineri în

mânca din mâncărurile deosebite preparate la curtea împărătească. Niciodată până atunci în viața sa nu avusese ocazia nici măcar de a vedea asemenea delicatase. După cum este bine cunoscut, băieții de zece ani au un apetit ieșit din comun. Cu toate acestea, ceva mult mai puternic decât foamea îl mistuia pe dinăuntru pe acest băiat. Era puterea arzătoare a Duhului Sfânt care lucra în inima lui.

Părinții săi îi spusese că anumite mâncăruri erau necurate. Probabil, el nu cunoștea toate detaliile "tehnice" ale prescripțiilor privind mâncarea, din Levitic 11. Pentru a fi sigur că nu comite nici o greșală în sensul acesta, el a hotărât să facă mai mult decât cerea Legea. Va mânca numai zarzavaturi. S-ar fi putut însă ca și aceste zarzavaturi să fie necurate. Ele au fost cultivate și au crescut pe un pământ păgân. Probabil, la prepararea lor s-au folosit și alte alimente care erau necurate. Nu putea fi sigur ce vase s-au folosit pentru a le prepara. Cu toate acestea, Daniel nu a căzut în raționamentul greșit, că dacă nu putea respecta legea lui Dumnezeu în întregime, nu mai avea nici un rost încercarea sa în acest sens.

Celui care răspundea de tot ce se prepara la bucătăria împărătească i se aduceau tot felul de plângeri inimaginabile privind calitatea mâncărurilor, pentru că la bucătăria împărătească se gătea pentru toată nobilimea curții, precum și pentru copiii acesteia. Dar ca cineva să spună că mâncarea era "necurată" era prea de tot.

Probabil, cei de la bucătărie i-au spus lui Daniel: "Mâncarea aceasta este preparată în mod științific, de către experți în nutriție, care știu ce este mai bun pentru voi." În plus, ei fiind toți responsabili în fața împăratului de sănătatea studenților, viețile le erau în pericol dacă aceștia ar fi avut de suferit. Daniel nu era încă un expert în nimic. Dar el avea credința că dacă va căuta mai întâi Împărăția cerurilor, Dumnezeu se va îngriji de restul lucrurilor. Ce i-a lipsit în cunoștință și experiență el a completat prin credință și curaj. El a avut curajul să-L pună pe Dumnezeu la încercare. Nu făcuse mari progrese în studii, dar era deplin convins că ascultarea de

care l-a cucerit. Fost ostatic la Roma și amintindu-și de înfrângerea umilitoare a tatălui său de către romani (v. 18), Antioh al IV-lea nu a avut altceva de făcut decât să se supună.

Faptul că a trebuit să părăsească Egiptul l-a umplut de mânie pe acest monarh extrem de arogant. La reîntoarcere, a trecut prin Palestina, unde și-a descărcat toată această mânie asupra evreilor. Iudaismul, cu toate practicile sale, a devenit ilegal. Se considera încălcarea de lege studiul cărților sfinte, respectarea Sabatului, tăierea împrejur a copiilor etc. (31 -33). Apogeul acestei persecuții este redat în v. 31. Probabil, în templu fusese instalat zeul grec, Zeus. "Ajutorul puțin", despre care se amintește în v. 34 este considerat, în general, ca fiind lupta pentru eliberare, dusă de macabei. Acești patrioți i-au învins pe mercenarii lui Antioh, și în cele din urmă au curățit și templul.

Acest împărat fără Dumnezeu și fără rușine îl reprezintă pe Anticristul care se va ridica la sfârșitul vremurilor pentru a încerca să șteargă complet de pe fața pământului credința creștină. Cercetătorii nu sunt de acord asupra versetului de la care începe să se vorbească despre această persoană: v. 36 sau v. 42. Toți sunt însă de acord că despre Anticrist se vorbește începând de la v. 42 până la încheierea capitolului. Toți sunt de acord, de asemenea, că în ciuda deosebitei sale puteri și a imenselor bogății, această persoană nu va putea să evite căderea finală care o așteaptă (v. 45).

această pregătire mai aveau un motiv special de bucurie: cei care erau respinși la aceste teste erau trimiși, probabil, să muncească fizic din greu.

C. Necazuri cu meniul (v. 7-15)

Cercetările au dovedit că în perioade de stres oamenii devin mult mai permeabili la schimbare. În cazul celor patru tineri evrei, prima schimbare s-a făcut fără nici o opoziție din partea lor. Fiecăruia i s-a schimbat numele. Astfel, lui Daniel ("Domnul este judecătorul meu") i s-a schimbat numele în Belșațar ("Bel - probabil unul din zeii babilonieni - să-i păzească viața"), lui Hanania ("Domnul este îndurător") în Șadrac (probabil "Căpetenie a lui Aku" - zeul lunii), lui Mișael ("Care este ca Domnul") în Meșac ("Care este ca Aku") și lui Azaria ("Domnul este ajutorul meu") în Abed-Nego ("Slujitorul lui Nabu" - zeul educației la babilonieni).

În felul acesta, oricând cineva li se adresa acestor tineri cu noile lor nume, era rostit numele unui zeu păgân. Dar numele pe care ni-l dă lumea nu ne poate schimba gândirea, credința, iubirea. Daniel știa, în ciuda faptului că babilonienii încercau să-l convingă că viața lui aparține de-acum lui Bel (Marduc), că Dumnezeu este încă judecătorul său. Niciodată nu a pierdut conștiința că este unul din poporul lui Dumnezeu și nu un babilonian. Felul în care i se adresau oamenii în fiecare zi nu modifica această realitate. El știa că deși până în țara sa natală era un drum care se parcurgea în șase luni, Dumnezeuul lui era acolo cu el și își avea privirea îndreptată asupra lui.

Nimic nu a putut să-l tulbure pe acest tânăr. Nu știm nimic despre părinții săi, nu există nici o mențiune în sensul acesta, dar este mai mult decât evident că sfinții aceștia anonimi, părinții săi, au sădit adânc în inima copilului lor credința adevărată. Potrivit mărturiilor privind perioada de aproape 70 de ani trăită de Daniel la curtea împăratului Babilonului (1:21), probabil că el a avut cu puțin zece ani când a fost pus pentru prima dată în situația de a pu

puternice de loialitate față de noua stăpânire, decât alți împărați aflați în aceeași situație. Pe lângă argintul și aurul pe care le-a dat babilonienilor, a trebuit să le dea ca ostateci și tineri din familiile conducătoare ale lui Iuda. Printre acești ostateci s-a aflat și Daniel cu cei trei prieteni ai săi.

Spre sfârșitul acelei veri, pe când Nebucadnețar se pregătea pentru întoarcerea în Babilon cu tributul strâns, a primit o veste neașteptată. Tatăl său murise. De acum, el era împăratul acestei superputeri mondiale care era Imperiul Babilonian. S-a instalat în fruntea armatei și s-a grăbit spre Babilon pentru a-și consolida tronul. Astfel, în acea "vară a destinelor" viețile multora s-au schimbat pentru totdeauna.

B. Educația în școlile înalte ale Babilonului (v. 3-6)

În acea perioadă, ostatecii nu erau luați doar ca garanții de loialitate din partea națiunii vasale. Aceia dintre ei care îndeplineau anumite condiții și aveau anumite calități erau pregătiți pentru a lucra în domeniul afacerilor externe ale națiunii suverane. Mai târziu, dacă era nevoie, ei se puteau reîntoarce în țările lor natale unde erau instalați în funcții guvernamentale cheie. Se spera că după ce beneficiaseră de o pregătire la cel mai înalt nivel în cele mai bune școli ale Babilonului, concepțiile și principiile le vor fi modificate într-o asemenea măsură încât în noile lor posturi vor gândi și acționa ca babilonienii.

Putem presupune citind textul, că admiterea la acest program deosebit de pregătire se făcea pe baza unor examene foarte severe. Din text observăm, de asemenea, că tinerii care obținuseră cel mai bun "calificativ" la acest "test" au fost Daniel și cei trei prieteni ai săi. Nu numai că urmau să beneficieze de această pregătire deosebită, dar toate nevoile (locuință, hrană, îmbrăcăminte) urmau să le fie satisfăcute într-o manieră, pentru ei, în orice caz, extravagantă. Tinerii care aveau șansa de a fi selecționați pentru

CAPITOLUL XII VREMEA SFÂRȘITULUI

Pe poporul lui Daniel îl așteaptă o perioadă de mare necaz. Cruzimea lui Faraon, oprimarea suferită din partea unor mari imperii, culminând cu exilul în Babilon, nici nu pot fi comparate cu această perioadă care îl așteaptă (v. 1). Dar, oricât de teribilă va fi această încercare, ea nu va duce la pieirea poporului. Există un înger care veghează asupra acestui popor deosebit. Numele său este Mihail. Din tot poporul va rămâne o mică parte a cărei supraviețuire este garantată.

Nici chiar moartea nu va avea vreo putere asupra poporului lui Dumnezeu. Ea nu-i va putea împiedica pe cei neprihăniți să intre în împărăția lui Dumnezeu, după cum nu-i va scuti pe cei răi de judecata înfricoșată a lui Dumnezeu (v. 2). Atunci, cei neprihăniți vor străluci ca stelele în împărăția lui Dumnezeu (v. 3, Ioan 5:35).

Lui Daniel i se spune să sigileze aceste cuvinte (v. 4) până la vremea hotărâtă. Sigiliul se pune în trecut pe diferite documente emise de autoritatea statală. Documentele astfel sigilate nu puteau fi deschise și modificate. Multe lucruri urmează să se întâmple. Cunoștința va crește. Niciunul însă din aceste lucruri nu trebuie să afecteze și nu va afecta revelația primită de Daniel. Ea poartă sigiliul împăratului și nu poate fi deschisă decât în urma dispoziției sale.

Jurământul adaugă putere și greutate sigiliului. Jurământul este cea mai mare asigurare care se poate oferi că toate aceste evenimente prezentate aici vor avea loc așa cum este scris (v. 6,7).

Cuvintele "o vreme, două vremi și o jumătate de vreme", sunt interpretate, de obicei, ca însemnând o perioadă de trei ani și jumătate.

Oricare ar fi sensul numerelor din această carte, ele indică fără niciun dubiu, un sfârșit. Încercările prin care va trece poporul lui Dumnezeu nu vor dura la nesfârșit. Ele vor dura atât cât Dumnezeu va hotărî. De aceea, noi, precum și Daniel, putem fi liniștiți știind că niciun lucru, oricât de mic, din istoria omenirii nu se întâmplă fără voia Lui Dumnezeu. Sigiliul pus peste aceste evenimente este o garanție a faptului că nimeni și nimic nu le va putea declanșa, în afară de Dumnezeu.

CAPITOLUL I

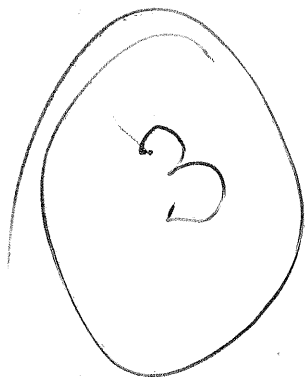
ÎNTELEPCIUNEA ȘI CUNOȘTINȚA CRESC LA BABILON

A. Mari schimbări pe harta politică a lumii (v.1, 2)

Întreaga zonă din jurul micului regat al lui Iuda trecea prin mari frământări politice. Cu patru ani în urmă, ultimul împărat după voia Domnului din acest regat fusese ucis de egipteni. Faraon a numit atunci un nou împărat, pe nume Ioiachim, și a fixat un tribut greu pentru evrei.

Patru ani mai târziu (605 î.Cr.), a apărut un nou imperiu, Imperiul Babilonian, care a încercat să înlăture controlul Egiptului asupra zonei sirio-palestiniene și să-și instaureze propria sa dominație asupra acestei zone. Cronologic, doar cu puțin timp înaintea momentului din care începe relatarea cărții Daniel, babilonienii îi învinseseră pe egipteni la Carchemiș. Prin această victorie, ei au ajuns stăpâni absoluți peste tot teritoriul aflat până atunci sub dominația egipteană, inclusiv Palestina. Numele celui care a condus armata babiloniană la victorie era Nebucadnețar.

În vara anului 605 î.Cr., acest faimos general a defilat cu armata sa prin toate fostele ținuturi stăpânite de egipteni cerând din partea fiecărui împărat garanții de loialitate față de noua stăpânire. Deoarece Ioiachim fusese înscăunat ca împărat al lui Iuda de faraonul Egiptului, era necesar să aducă dovezi mai

Teme pentru cartea "Daniel"

Capitolul 1

1. Prezintă în câteva cuvinte situația politică a zonei din jurul regatului lui Iuda, în momentul când Daniel a fost luat ostatic în Babilon. Alcătuieste o listă cu câteva lucruri pe care el le-a pierdut și o alta cu câteva pe care le-a câștigat, prin noua conjunctură.

2. Alcătuieste o listă cu cinci lucruri pe care Daniel nu le-a avut la dispoziție ca ostatic în Babilon și încă o listă cu câteva din lucrurile care l-au ajutat să fie primul "admis" la testul susținut în fața împăratului Nebucadnețar.

Capitolul 2

1. În urma studiului capitolului 1 și 2 din Daniel, alcătuieste o listă cu zece sugestii care pot fi de ajutor unei persoane care studiază într-o instituție de învățământ seculară, ostilă valorilor creștine.

2. Enumeră toate lucrurile prin care statuia ne vorbește, sub un aspect sau altul, despre națiunile acestei lumi.

3. Prezintă în câteva cuvinte ce ne învață acest capitol despre Dumnezeu.

Capitolul 3

1. Rezumă în câteva propoziții mesajul pe care acest capitol îl are pentru cei în fața cărora se află o încercare deosebit de dificilă.

2. Alcătuieste o listă cu câteva lucruri pe care Nebucadnețar le-a învățat despre Dumnezeu în acest capitol.

3. Prezintă câteva trăsături de caracter bune și rele pe care Nebucadnețar le afișează în acest capitol.

4. Ce putem învăța din acest capitol pentru a deveni creștini și lucrători mai buni?

Capitolul 4

1. Rezumă în câteva propoziții învățătura acestui capitol privitor la om și la realizările acestuia "sub soare".

2. Rezumă în câteva cuvinte concepția și atitudinea lui Nebucadnețar față de Dumnezeuul lui Daniel. Care sunt câteva lucruri privind lucrarea creștină, pe care le putem învăța din acest capitol?

Capitolul 5

1. Fă o comparație între Nebucadnețar și Belșatar.

2. Prezintă pe scurt ce ne învață primele cinci capitole din Daniel despre modul cum conduc oamenii puși în fruntea popoarelor aceste popoare și cum ar trebui să le conducă. Prezentarea să includă: ce așteaptă Dumnezeu de la aceștia și care sunt limitele fixate de Dumnezeu autorității lor.

3. Prezintă câteva lucruri care pot fi învățate din Daniel 1-5 referitor la mărturia pe care o poate face un copil al lui Dumnezeu în mijlocul lumii în care se află.

Capitolul 6

1. Ce se poate învăța din capitolele 1-6 referitor la modul de trăire al unui copil al lui Dumnezeu în lume? Ce este permis și ce nu?

2. Ce putem învăța din acest capitol referitor la rugăciune și lauda adusă lui Dumnezeu?

3. Rezumă în câteva cuvinte ce a învățat Darius Medul despre Dumnezeu și despre cei care îi sunt credincioși.

Capitolul 7

1. Ce ne învață fiecare din cele patru împărății cu privire la popoarele care nu cred în Dumnezeu?

2. Prezintă caracteristicile și lucrarea cornului mic.

3. Ce ne spune acest capitol despre sfinții lui Dumnezeu?

CUPRINS

Capitolul 1: Înțelepciunea și cunoștința cresc la Babilon.....	7
Capitolul 2: O provocare pentru cei patru tineri.....	13
Capitolul 3: Al patrulea om.....	21
Capitolul 4: Copacul lumii.....	27
Capitolul 5: Cântărirea.....	31
Capitolul 6: Daniel în groapa cu lei.....	33
Capitolul 7: Cele patru împărății - fiară.....	35
Capitolul 8: Berbecule și țapul.....	39
Capitolul 9: Cele șaptezeci de săptămâni.....	43
Capitolul 10: Primirea de putere.....	47
Capitolul 11: Vremea conflictelor.....	49
Capitolul 12: Vremea sfârșitului.....	53
Teme.....	55